

DIANE
CHAMBERLAIN

*Secrete
și trădări*



Volumul 2

The Midwife's Confession
Diane Chamberlain
Copyright © 2011 Diane Chamberlain



Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro



Secrete și trădări
Diane Chamberlain
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Carmen David
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHAMBERLAIN, DIANE
Secrete și trădări / Diane Chamberlain; trad: Renata
Ungureanu. –București: Litera Internațional, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-600-814-3
Vol. 2 - 978-606-600-816-7
I. Ungureanu, Renata (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DIANE CHAMBERLAIN

Secrete și trădări

Traducere din limba engleză
Renata Ungureanu

volumul 2



capitolul 28

Anna

Alexandria, Virginia

Duminică dimineată, Haley stătea la masa din bucătărie, făcându-și temele, în vreme ce eu și Bryan strângeam puțin, pentru că luaserăm mai târziu masa de dimineată. Purta pe cap băsmăluța ei preferată, cea cu buline albastre și galbene. Stătuse acasă tot weekendul, mersese la plimbare cu bicicleta, însoțită de Bryan, mă ajutase cu treburile de la birou, căci rămăsesem puțin în urmă, și se uitase la niște filme cu una dintre prietenele ei, în camera special amenajată de la demisol. Astăzi, urmau să vină pe la noi verișoarele Collier, așa cum făceau an de an cu ocazia festivalului de toamnă din Alexandria, iar Haley le aștepta cu sufletul la gură.

Urma să se oprească circulația pe multe artere din Old Town Alexandria, iar străduțele împrejmuite cu frânghii aveau să se umple cu standuri de toate felurile, unde se vindeau mâncare, piese de artă sau decorative și nenumărate obiecte de artizanat. Dat fiind că noi locuiam într-o casă foarte aproape de locul în care se ținea festivalul, la distanță de vreo două străduțe, fetele puteau merge pe jos până acolo, iar eu, Marilyn și Bryan am fi rămas acasă. În ultimii ani, stătusem la astfel de ocazii doar cu Marilyn și chiar mă întrebam dacă va fi altfel cu Bryan în preajmă. Marilyn era și ea divorțată și noi două mereu ne-am înțeles bine, discuțiile noastre axându-se mai mult pe copii. Mai la început, Marilyn simpatizase cu mine și obișnuiam chiar să-l vorbim de rău pe Bryan, ponegrindu-l că ne părăsise pe mine și pe Haley, ca un ticălos, dar

timpul a trecut, iar el nu s-a mai ivit nici în conversațiile, nici în viețile noastre. Marilyn fusese la fel de surprinsă ca și mine cu două luni în urmă, când Bryan își făcuse din nou apariția în Alexandria. Încă era supărată pe el, dar i-am spus că, în ceea ce mă privea, lăsasem deoparte toată ranchiuna. Într-un e-mail pe care i-l trimiseseam cu o săptămână în urmă, îi scrisesem în felul următor: „Viața e prea scurtă. Ceea ce contează este că s-a întors și se poartă minunat cu Haley.”

Nu am avut noroc în prima săptămână, cea în care am demarat căutarea unui donator pentru Haley, însă doctorul Davis ne-a spus că așa se întâmpla de obicei și nu trebuia să intrăm în panică. Mi se întâmplase asta doar o dată-n viață, adică la modul cel mai serios: am suferit un atac de panică atunci când Lily a dispărut, de parcă nici nu s-ar fi născut vreodată – mi s-a oprit respirația, aveam dureri îngrozitoare în piept, tot tacâmul. Nu am intrat în panică nici atunci când Haley a fost diagnosticată cu leucemie prima oară și nici când boala a recidivat, după zece ani. A fost ca și cum îmi epuizasem starea de anxietate cu ocazia dispariției lui Lily. Ceea ce nu însemna că nu eram speriată, pentru că eram; doar că trebuia să luăm lucrurile ca atare, cu răbdare, iar deoarece Haley se simțea mai bine, îmi venea și mie mai ușor.

Hemograma îi ieșise bine. Și ea *arăta* bine. Mi se întâmpla uneori să mă întreb dacă nu cumva fusese greșit diagnosticată. Realizam că era o prostie, dar văzând cât de bine arăta, cât de sănătoasă părea, îmi venea greu să cred că, de fapt, era foarte bolnavă.

– Veniți să vedeți păsările-cardinal, zise Bryan, uitându-se în curte pe fereastra din dreptul chiuvei.

Eu și Haley am tras cu ochiul la femela și masculul-cardinal, care veniseră la hrănitorul pentru păsări.

– Ce tare! zise Haley. Se ridică de la masă și se apropie mai mult de ușă, ca să vadă mai bine prin plasă. Niciodată

n-am văzut la hrănitor păsări-cardinal, zise ea. Din cauză că am luat altfel de semințe, mami.

– Se poate, am zis, dar deja nu mă mai uitam la păsări.

Mă uitam la Bryan, care se aplecase, cu ochii pe feastră, cu totul absorbit de acele păsări. De când se întorsese, nu acordasem nici o atenție aspectului său, nu observasem decât cele câteva riduri de pe chip și că părul îi albise vizibil. Nu știu ce s-a întâmplat atunci, însă am observat cum soarele îi bătea în ochi și, pentru prima oară după mult, mult timp, am simțit fizic că tânjesc după un bărbat. După el. Nu mai simțisem de multă vreme dorința de apropiere fizică, încât cu greu mi-am dat seama ce se întâmpla cu mine.

După plecarea lui Bryan, traiul meu de zi cu zi se rezumase la copii – aveam grijă de Haley, iar în restul timpului căutam copii dispăruți, încercând într-un fel să fac față pierderii propriei fiice. Bărbații ieșiseră cu totul din ecuație. Aveam multe prietene, căsătorite și necăsătorite, care vorbeau mereu despre bărbați. Mă priveau pieziș când vedeau lipsa mea de interes. Nu așteptam de la viață decât să o ajut pe Haley să crească și să reușesc să fac din Oficiul pentru Copii Dispăruți o instituție mai eficientă, care să realizeze miracole pentru familiile îngrozite.

Ce-i drept, nu mă ofilisem de tot ca femeie. Existau încă vedete care îmi făceau inima să palpita. Numai că nu mă simțeam în stare să ies cu bărbați, temându-mă că s-ar dovedi complicați și m-ar putea decepționa.

Dar iată că, pe neașteptate, Bryan se întorsese. În ultimele săptămâni, de când începusem să fiu mai îngăduitoare cu el, mi-am dat seama că îl plăceam și ca persoană. Nu mai era tipul arătos și tânăr de care mă îndrăgostisem pe când aveam douăzeci și unu de ani, și nici bărbatul care mă părăsise când se îmbolnăvise Haley. Era cu totul altcineva. Mai matur, mai înțelept și mai curajos, dar și plin de remușcări. O iubea mult pe Haley, iar ea se simțea din ce în ce mai în siguranță lângă el. Mă întrebam dacă erau

șanse ca între noi să se mai întâmple vreodată ceva. Nu ca odinioară, ci altceva complet diferit. Ceva mai bun.

A vorbit serios când a spus că nu avea de gând să plece. Cu câteva zile în urmă, s-a dus la un interviu în Washington, iar acum i se ceruse să meargă până la San Francisco, unde urma să aibă un interviu cu directorii generali ai companiei. Le confirmase prezența la interviu, cu condiția ca slujba în sine să fie în Washington. Nici gând să plece.

—Cât e ceasul? a întrebat Haley, așezându-se din nou la masă.

—Aproape unsprezece, i-am răspuns. Trebuie să ajungă acum.

—Aș vrea să se grăbească puțin!

Închise manualul de istorie și se ridică. Era cam neliștită în dimineața asta. A doua zi trebuia să mergem din nou la spital, pentru o altă ședință de chimioterapie de întreținere și mi-am dat seama că asta o cam necăjea.

—Cred că-ți vine greu când te gândești că mâine trebuie să mergi iarăși la spital, i-am spus, în timp ce turnam apă în cafetieră.

Se uită urât la mine și spuse:

—Tocmai de aceea prefer să nu mă gândesc la asta, mamă. De ce a trebuit să-mi aduci aminte?

—Îmi pare rău, am răspuns, iar Bryan mă privi zâmbindu-mi compătimitor.

Haley ajunsese la apogeul stării de iritabilitate, din cauza tratamentului cu steroizi, dar n-aș fi putut s-o învinovățesc pentru că-mi răspundea obraznic. Oricum, reușea infinit mai bine decât mine să se bucure de prezent. Astăzi însă, prin vene nu-i era pompată nici o otravă urcicioasă, așa că simțeam nevoia de a-i permite să se bucure de fiecare clipă de libertate.

Exact când am apăsat pe butonul de pornire al filtrului de cafea, am auzit cum afară se închise portiera unei mașini.

– Au ajuns! strigă Haley și alergă spre camera de zi.

Am urmat-o și am văzut cum deschise ușa, după care înțepeni în prag și exclamă:

– La naiba! Mami, uite!

Urlă atât de tare, că ar fi auzit-o și oamenii din celălalt capăt al Alexandriei.

M-am dus lângă ea, am văzut-o pe Marilyn coborând din mașină, iar pe aleea din față apărură patru fete complet chele.

– Dumnezeuule mare! Mă pufni râsul, uimită și sincer emoționată la vederea lor.

Haley ieși în întâmpinarea lor, iar în câteva clipe mă uitam la cele patru capete fără fir de păr și încă unul, înfășurat într-o băsmăluță cu picățele galbene și albastre, cum săltau ca niște mingi, căci fetele se zbânțuiau ținându-se în brațe.

– Bryan, am strigat spre bucătărie. Adu-ți camera foto.

– Ia te uită la ele, zise el când ajunse la ușă.

Zâmbi și făcu o poză. Apoi mă cuprinse cu un braț și mi se păru un gest plăcut și firesc. Mă strânse ușor de umăr, după care își lăsă brațul să cadă.

Marilyn ocoli grupul de fete de pe alee și, zâmbind, urcă treptele din față.

– A fost ideea lor.

Mă îmbrățișă cu drag și făcu la fel și cu fratele ei, dar fu o îmbrățișare mai reținută și mai scurtă. Oricât de iertătoare aș fi fost eu față de Bryan pentru ce se întâmplase în trecut, ea încă nu reușise să dea totul uitării.

– Ce frumos din partea lor! m-am pronunțat, arătând spre fete.

Am văzut-o pe una dintre gemene – n-aveam idee care – oferindu-i lui Haley și celorlalte fete câte o șapcă de baseball, de culoare turcoaz. Săptămâna trecută, și ele fuseseră chemate ca să li se ia probe de salivă. De fapt, toți cunoscuții noștri. Și nici unul nu ieșise compatibil cu Haley.

Haley își trase bandana de pe cap și cele cinci fete își așezară pe creștet șepcile, chicotind și arătându-se cu degetul una pe cealaltă, în timp ce se îndreptau către intrare.

–Fetelor, m-ați dat pe spate, le-am zis nepoatelor mele.

–Ați făcut un gest foarte frumos, le zise și Bryan.

Și-așa îmi era destul de greu să fac distincție între cele patru nepoate ale mele pe vremea când aveau păr în cap, darămite acum: trebuie să mărturisesc că-mi era practic imposibil. Pe Melanie, care avea doisprezece ani, o recunoșteam fără probleme. Era ceva mai slăbuță și mai zveltă, cu sânii mai mici decât ai surorilor ei, dar avea aceiași ochi căprui și migdalați, o bărbie micuță și pistrui simpatici pe năsuc, întocmai ca surorile ei.

–Ne-am cam chinuit să ajungem aici cu mașina, pentru că sunt multe străzi blocate din cauza festivalului, spuse una dintre fete.

–Ne dai și nouă bani, mami? întrebă Melanie. Sunt sigură că o să vreau să-mi cumpăr o groază de lucruri.

Marilyn îi dădu fiecareia dintre fetele ei câte o bancnotă de douăzeci de dolari, iar eu am vrut să-mi iau geanta, pe care mi-o agățasem de stâlpul balustradei, dar Bryan mi-o luă înainte și îi dădu el niște bani lui Haley.

–Mulțumesc, tati, zise Haley rânjind.

După aceea, fetele se făcură nevăzute la fel de rapid pe cât veniseră – ai fi zis că se rotește o moară de vânt în mijlocul trotuarului, de data asta cu Haley în mijlocul lor.

–Doamne, cât de bine arată! observă Marilyn, mergând în urma lui Bryan spre bucătărie. Dacă n-ar avea fața puțin umflată și părul... de fapt, lipsa de păr..., nici prin cap nu mi-ar trece că are vreo problemă.

–Știu, am zis. E tare ca piatra.

–Dar tu ce mai faci? Cum te descurci cu toate? Se opri din mers, mă întoarse cu fața la ea și mă prinse de umeri, uitându-se atent la chipul meu. Se aplecă spre mine

și șopti: Cum e cu Bryan prin preajmă, te ajută sau mai degrabă te incomodează?

„Este minunat“, am spus în sinea mea.

– Este de mare ajutor, i-am răspuns. O să facem publică treaba cu necesitatea unui transplant de măduvă osoasă chiar săptămâna viitoare și el singur s-a ocupat de toate aranjamentele.

– Mă bucur nespun să știu că se face util, zise Marilyn.

– Despre ce vorbiți acolo? întrebă Bryan când ajunserăm în bucătărie.

– Despre tine, explică Marilyn, cuprinzându-l cu un braț. Spune-mi despre chestia asta cu donarea de măduvă osoasă. Cu ce pot să fiu de ajutor?

– Ce-ai zice să bem o cafea mai întâi? am întrebat.

Cumnata mea încuviință și se așează pe unul dintre taburetele de lângă masa din mijlocul bucătăriei.

Bryan își trase un alt taburet și se așează în fața surorii sale, apoi începu:

– Ei bine, mai întâi trebuie să facem problema publică. Cei de la Post vor trimite pe cineva săptămâna asta, ca să le intervieveze pe Haley și pe Anna. După care, când se va apropia momentul donării, un canal de televiziune o să facă un reportaj despre ele.

– Serios? Marilyn păru puțin îngrijorată. Iar Haley este de acord? mă întrebă.

Am încuviințat din cap

– Înțelege de ce trebuie să facem asta. Se poate să nu găsim nici așa un donator, dar dacă reușim să facem alte câteva sute de oameni să se înregistreze în baza de date globală, se poate să-i fie de ajutor altcuiva.

Poate că păream convingătoare, dar aveam îndoielile mele privind campania publică. Eu, una, îmi spuseseam oful cu ocazia dispariției lui Lily și nu mă ferisem să declar că pierderea ei mă motiva cu atât mai mult să încerc să găsesc copiii dispăruți. Dar nu mă simțeam prea bine știind că povestea lui Haley urma să fie făcută publică

și să ajungă pe buzele tuturor. Știam însă că Bryan avea dreptate. Din câte auzisem, oamenii se simțeau mai încurajați și mai stimulați să doneze sânge atunci când donarea de măduvă osoasă era solicitată pentru cineva în mod expres, o persoană reală, vizibilă și palpabilă.

Am băut cafea și am mai stat puțin de vorbă. La un moment dat, Marilyn se uită pe fereastră și propuse:

— E o zi așa de frumoasă! Ce-ai zice dac-am merge și noi la festival? Haideți, o să fie frumos!

Și exact așa am și făcut. Ne-am plimbat prin îmbulzeala de vizitatori și vânzători de pe King Street, ca fiecare locuitor din Virginia de Nord. Când și când, mai dădeam cu ochii de cinci capete cu șepci turcoaz, iar atunci ne îndreptam în direcția opusă, lăsându-le pe fete să se bucure de sentimentul de libertate.

Parcă mi se puneă un nod în gât de câte ori le vedeam. Știam că, pentru Haley, aceasta era ultima zi în care avea să se simtă bine, pentru că urma o perioadă grea. Una din ultimele zile în care se putea comporta ca orice alt copil. Astăzi, era una dintre acele cinci fete cu șepci turcoaz, care sporovăiau și chicoteau întruna.

Am încercat să adopt unghiul de vedere al ficel mele, în timp ce mă plimbam prin mulțime. Am încercat să-mi iau gândul de la ziua următoare, când aveam să ne ducem din nou la Spitalul pentru Copii. În schimb, am inspirat adânc mirosul de hotdog, popcorn și apă de râu. M-am bucurat pe cât posibil de prietenia cumnatei mele și de noua și cu totul neașteptată prietenie cu fostul meu soț. Iar în acel moment, lumea mi s-a părut corectă și plină de speranță.

capitolul 29

Tara

Wilmington, Carolina de Nord

Acum, că mă aflu în mașină în fața casei Rebeccăi Baker, începeam să mă răzgândesc cu privire la planul pe care mi-l făcusem. Schimbasem cu Emerson zeci de e-mailuri, încercând să ne gândim la ce am fi putut să le spunem celor două femei cu care conveniserăm să luăm legătura.

Eu eram de părere că trebuia să ne apropiem cât mai mult de adevăr, fără să dezvăluim ceea ce știam. Urma să le spunem celor două femei că fuseserăm cele mai bune prietene ale lui Noelle, iar sinuciderea ei ne devastase. Aflaserăm că, la vremea când se născuseră copiii celor două, Noelle a avut niște probleme personale; așadar, speram să aflăm câte ceva de la ele, întrucât fuseseră destul de apropiate de ea în acele momente. N-am fi spus decât că încercam să o înțelegem mai bine pe Noelle. Și, oricum, era cât se poate de adevărat. Speranța noastră era aceea de a le vedea pe fetele celor două femei în fotografii și, ca prin minune, să ne dăm seama dacă nu exista nici o asemănare între părinte și copil.

Dar asta nu se întâmplase și în cazul lui Denise Abernathy.

Emerson îmi povestise cum, cu mare greutate, și-a făcut curaj și a ajuns în fața ușii lui Abernathy. Numai că, atunci când i-a spus lui Denise de ce venise, aceasta a invitat-o degrabă în casă și a început să bată câmpii cu privire la Noelle, lăudând-o excesiv.

„Nu cred că pe ea o căutăm, mi-a scris Emerson, după ce fusese în această vizită. Femeia are patru copii, toți blonduți și cu ochi verzi, la fel ca ea. Denise mi-a povestit că Noelle a fost minunată și a făcut totul să pară mult mai ușor, o experiență de neuitat. Noelle a fost cea care a ajutat-o s-o nască și pe fiica ei mai mare, iar când a auzit că nu mai practică moșitul, nu i-a picat deloc bine, mai ales că a mai avut doi copii.

Pun pariu că pe Rebecca ta o căutăm.“

Rebecca mea.

Câtă nevoie aș fi avut de îndrumarea lui Sam, în calitate de avocat! Oare era legal ceea ce făceam? Cu siguranță că era lipsit de etică, dar ce alte opțiuni aveam?

Chiar dacă Sam ar mai fi fost în viață, n-aș fi avut cum să vorbesc cu el despre asta, iar la Ian sigur n-aș îndrăzni măcar să apelez. Era clar că eu și Emerson trebuia să purtăm singure povara aceasta.

Așa că iată-mă în fața casei Rebeccăi Baker, încercând să mă încurajez spunându-mi că eram *actrișă*. Puteam să fac asta.

Irosisem suficient de mult timp de când plecasem de la școală, cu câteva ore în urmă. Cum petrecerea pentru aniversarea lui Suzanne era peste trei zile, a trebuit să mă întâlnesc cu furnizorul ca să stabilem niște detalii de ultim moment și făcusem o oprire la magazinul cu articole pentru evenimente festive, de unde am comandat câteva zeci de baloane cu heliu. Gata, nu mai aveam nici o scuză să nu mă văd cu această femeie. Am coborât din mașină și am pornit pe aleea din fața casei, sperând să nu găsesc pe nimeni acasă.

Mie mi-a fost ceva mai greu să dau de Rebecca Baker decât i-a fost lui Emerson s-o găsească pe Denise, care încă mai locuia la aceeași adresă pe care Noelle o avea notată în arhivele ei. La fel ca și numele ei, adresa Rebeccăi fusese acoperită cu marker negru. În cele din urmă, Emerson a dat de ea pe website-ul profesional LinkedIn.

Rebecca Baker era contabilă. Profilul ei nu conținea vreo informație legată de soț sau de copii, dar vârsta și locul se potriveau femeii pe care o căutam.

Ajunsa pe veranda din față, am apăsat pe butonul soneriei și am auzit un sunet ca de clopoței, prelungindu-se dincolo de intrarea în casă. Era cineva acasă. Am auzit lătratul unui câine. Apoi niște pași. După un moment, o fată cu câțiva ani mai mică decât Grace mi-a deschis ușa.

– Bună ziua, spuse ea.

Aducea cu un spiriduș drăgălaș, era bine legată și cu părul închis la culoare. Mă privea cu ochi întrebători. Ai fi zis că spun „Și tu cine ești?”

– Bună, am răspuns. Mă numesc Tara Vincent. O caut pe Rebecca Baker.

– Stai numai puțin. Se răsuci pe un călcâi și se duse prin holul principal, care dădea într-o bucătărie. Am auzit un dăngănit de oale și tigăi. Mami?! strigă fata. Te caută cineva.

Veni spre mine o femeie îmbrăcată în pantaloni de trening. Se uită la mine la fel de curioasă ca și fiica ei, dar nu semăna deloc cu ea. Avea părul blond-deschis, iar ochii de un albastru intens. Nu semăna deloc cu fiica ei.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, am spus. Știu că o să vi se pară ciudat și inoportun, dar mă numesc Tara Vincent și am fost bună prietenă cu Noelle Downie.

Se încruntă, ca și cum se străduia să mă urmărească. O înțelegeam perfect. Zise:

– Am auzit că Noelle s-a sinucis.

– Da... așa este. Iar eu... aș dori să vorbesc cu dumneavoastră doar câteva minute, dacă aveți timp. Pot să vin cu altă ocazie dacă...

– Despre ce? întrebă ea.

– Aveți un moment liber acum?

Se uită peste umăr.

—Ce-i drept, nu pot să spun că mă deranjează când mă întrerupe cineva de la curățenia în bucătărie.

Arată spre balansoarele de pe verandă și-mi spuse să iau loc.

—Mulțumesc, am zis.

Ne-am îndreptat spre balansoare. Am observat că erau pline de praf și cam soioase. Purtam un pulover alb, dar a trebuit să mă abțin să nu scot un șervețel ca să șterg locul pe care mă așezam.

—Ca să fiu sinceră, nici nu m-a surprins când am aflat că Noelle s-a sinucis, grăi Rebecca, așezându-se într-unul dintre balansoare. Adică, înțeleg că era prietena dumneavoastră și regret ce s-a întâmplat, dar nu mă miră.

Vorbele femeii au avut efectul unei izbiri frontale. Toți apropiații lui Noelle fuseserăm luați prin surprindere de ce se întâmplase. Ce știa această străină, iar nouă ne scăpase? Am întrebat:

—Serios? Cum așa?

—Era complet dată peste cap ultima oară când am văzut-o.

—Și când s-a întâmplat asta?

—Ah, cu mult timp în urmă. Noelle a fost moașa primilor doi copii ai mei, băiatul și fata pe care ați cunoscut-o când a răspuns la ușă. Deși, practic, nu ea m-a ajutat s-o nasc pe Petra. Bun, despre ce doreați să vorbim?

Parcă îmi vâjâia capul. Cum adică, nu ea o ajutase s-o nască pe Petra? Cum se putea potrivi această informație în puzzle-ul pe care încercam să-l rezolvăm?

—Eu și prietenii mei chiar am fost șocați când am aflat că Noelle s-a sinucis. Se pare că dumneavoastră ați cunoscut-o, într-un fel sau altul, chiar mai bine decât noi. Facem tot posibilul să înțelegem de ce a făcut ceea ce-a făcut. A renunțat să mai moșească în urmă cu peste zece ani și ne întrebam dacă s-a petrecut ceva deosebit în acea perioadă, ceva care să declanșeze declinul ei. „Acea prăbușire pe care noi n-am fost capabili să o sesizăm“, mi-am

spus. Acum încercăm să luăm legătura cu câțiva dintre foștii ei pacienți, sperând să înțelegem ce a putut să-i provoace o depresie așa de adâncă.

Mi se păru că explicația mea sunase ca o scuză inventată, dar Rebecca dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles perfect ce și cum.

— Da, mai întâi de toate, să știți că s-a descurcat de mine când a trebuit să-l nasc pe fiul meu. Mi-a fost de mare ajutor și am iubit-o în momentele alea. Abia așteptam să se întâmple același lucru și cu Petra. Dar când am intrat în travaliu, la sfârșitul celei de-a doua sarcini, Noelle s-a prezentat la datorie, numai că era complet răvășită, după cum v-am spus. La fel eram și eu, zâmbi ea. Deja aveam contracții puternice de zile întregi, mă durea îngrozitor spatele, nu-mi era deloc bine. La momentul acela, nu mi-aș fi dat seama nici dacă ar fi venit cu două capete, dar soțul meu s-a prins imediat că ceva nu era în regulă.

— La ce vă referiți când spuneți că era „răvășită, dată peste cap“?

— Era drogată sau ceva de genul acesta.

— Drogată? am îngânat.

Parcă m-ar fi lovit cineva cu măciuca-n cap.

— Cu siguranță era sub influența drogurilor, reacționa foarte, foarte lent. Când m-a ajutat cu băiatul, a fost foarte stăpână pe situație, calmă, făcându-mă să simt că mă aflu pe mâini bune.

Am dat din cap aprobator.

— Ei bine, cea care s-a înființat la ușa noastră atunci când m-au apucat a doua oară durerile facerii nu era aceeași femeie. Își dădea cu stângu-n dreptu', la propriu. Avea o privire fixă, sticloasă. Dacă nu aș fi fost atât de îngrijorată pentru ceea ce mi se întâmpla, fiți sigură că m-ar fi preocupat starea ei. Sincer, nici nu știam ce era de făcut, cum să procedez. Cum era ora trei noaptea, mi-am închipuit că era încă buimacă, pentru că se trezise prea brusc, așa că am zis să mă mai chinui vreo oră, două, dar

nu și-a revenit. Soțul meu a fost cel care a intervenit, într-un final, și a hotărât că trebuia să plece. Știam că avea dreptate, dar tot mi-era teamă. Mi-am dat seama că singura șansă era să merg la spital, urmând să nasc cu un doctor pe care nici nu-l cunoșteam. L-am auzit pe bărbatul meu vorbind cu ea pe hol, chiar la ieșirea din camera mea. I-a spus verde-n față că i se părea că e sub influența drogurilor, că nu-i convenea să știe că ea se îngrijește de mine, astfel că hotărâse să mă ducă la spital.

—Iar Noelle ce-a spus?

—Vorbea foarte încet, n-am putut să aud ce zicea, dar soțul meu mi-a zis că nu a ripostat defel. De parcă ar fi fost întru totul de acord cu el. Și-a cerut scuze, spunând că avea dureri de spate insuportabile și pesemne că luase prea multe calmante.

Ce-i drept, era foarte mâhnită și nu mai știa cum să-și ceară scuze, așa că soțul meu a sfârșit consolând-o pe ea. Noelle a apelat atunci la o altă moașă, Jane Rogers se numea, i-a spus că nu se simțea bine și a întrebat-o dacă putea să-i țină locul. Jane a venit numaidecât și a făcut o treabă grozavă.

—Așa este, a trebuit să urmeze un tratament cu calmante, am zis. Îmi pare rău că a avut un asemenea impact asupra dumneavoastră.

—Bărbatul meu credea că era dependentă.

—Nu cred că despre asta a fost vorba, am zis, dar nici nu mai știam ce să cred.

Uite-așa se excludea și teoria noastră, cum că numele șters cu marker era al femeii căreia i se înlocuise copilul. Pagina a fost hașurată pentru că Noelle nici nu apucase, de fapt, să moșească acel bebeluș. Chiar și așa, tot nu mi se părea că Petra ar fi ieșit din trupul blondinei zvelte din fața mea. Oare se întâmplase ceva atunci când Jane moșise copilul, iar Noelle fusese nevoită să-i sară în ajutor, mușamalizând povestea? Aș fi vrut să o întreb pe femeia aceasta ce-și mai amintea de la cea de-a doua naștere.

Dacă nu cumva dispăruse copilul din raza ei vizuală, chiar și pentru un scurt interval de timp. Era oare posibil ca Noelle să se fi întors? Numai că aceste întrebări ar fi părut deplasate, dacă luam în considerare așa-zisul motiv al venirii mele.

—Măcar Noelle a fost suficient de realistă, încât să cheme pe cineva care să o înlocuiască, am spus.

—Așa este, zise Rebecca. La momentul acela, m-am enervat. Iar soțul meu chiar a crezut că ar fi trebuit să facem o reclamație împotriva ei, dar a procedat corect chemând pe altcineva, iar faptul că am născut o fetiță absolut adorabilă ne-a ajutat să ne concentrăm la ce era important.

—Este superbă, am spus. Și eu am o fetiță adolescentă.

Rebecca zâmbi:

—Atunci știți și dumneavoastră cât este de greu.

M-am simțit alinată de aceste vorbe. Se pare că nu eram singura mamă care încerca să ajungă la un numitor comun cu fiica ei adolescentă. Emerson abia dacă avea vreo problemă cu Jenny, așa că i-ar fi fost greu să mă înțeleagă cu adevărat.

—Sigur că da, am zis și m-am ridicat. Vă mulțumesc foarte mult că ați stat de vorbă cu mine.

—V-am ajutat cu ceva? Întrebă ea.

—Da, cred că da. Se pare că ne-a scăpat tuturor câte ceva referitor la neajunsurile ei, iar dumneavoastră ați observat-o într-un moment de slăbiciune. Îmi pare foarte rău când mă gândesc la asta.

—Știu. Una dintre prietenele Petrei s-a sinucis anul trecut, iar fata mea își face mereu procese de conștiință, chiar și acum, dar nimeni nu observase nici un semn. Nu poți să ajuți pe cineva care nu vrea să fie ajutat.

Când am plecat cu mașina, nu-mi mai stătea gândul la Noelle, ci la Grace. Adolescenții își puneau capăt zilelor. M-am gândit la starea sufletească a fiicei mele, atât

de schimbătoare. La coșmarurile ei. Petrecusem atâta vreme încercând să-mi dau seama ce se întâmplase cu Noelle, încât îmi neglijasem propriul copil, care constituia un mister cu atât mai mare și mai important pentru mine. Mi s-a făcut subit frică. Dacă îmi scăpau aspecte importante din viața ei, lucruri care se petreceau chiar sub ochii mei? Cum aş fi putut să aflu?

„Deschide-mi, Gracie“, îmi spuneam în gând în timp ce conduceam. „Te rog, draga mea, să-mi deschizi ușa spre inima ta!“

capitolul 30

Noelle

Wilmington, Carolina de Nord

1992

Împreună cu Suzanne, doica din perioada de după naștere, Noelle stătea la biroul ei din cadrul Centrului de Nașteri și se uita pe lista cu pacientele programate să nască în săptămâna aceea. De șase luni, lucra cot la cot cu Suzanne, iar cele două ajunseseră să formeze o echipă bună. Suzanne însăși era însărcinată, avea ditamai burta. Într-o lună, Noelle avea să o moșească ea însăși pe Suzanne – urma să nască un băiat, căruia avea să-i pună numele Cleve. Suzanne hotărâse să nască acasă, ceea ce pe Noelle o bucura. Adevărat, Centrul de Nașteri fusese conceput de așa natură încât să emane căldură și să semene cât mai mult cu o casă dar, cât timp mamele nu aveau probleme de sănătate, iar sarcina decurgea normal, nimic nu putea să înlocuiască nașterea la domiciliu, în confortul propriei case, unde mama era înconjurată de cei dragi. Noelle visa ca, într-o zi, să experimenteze și ea asta pe propria-i piele.

I se întâmpla uneori să se simtă așa de plină de recunoștință, încât trăia cu senzația că mai avea puțin și exploda. În sfârșit, practica meseria la care visase încă de când avea doisprezece ani – era moașă. Locuia la doar zece minute distanță de Emerson și proaspătul ei soț, Ted; închiriască căsuța din Sunset Park, acolo unde Ted locuise înainte să se însoare cu Emerson. Iar Sunset Park era întocmai genul acela de cartier pe placul lui Noelle: divers, lipsit total de pretenții, cu simțul solidarității.

Ted lucra ca agent imobiliar și, deși Noelle nu se înțelesese niciodată extraordinar cu el, cu siguranță că Emerson era mulțumită, ceea ce conta cu adevărat. Emerson era deja gravidă și foarte fericită. Nimic altceva nu mai avea importanță.

Părea o ironie a sorții că Ted și Emerson erau deja căsătoriți, întrucât se știau de cel mult un an, iar Tara și Sam încă nu făcuseră acest pas – dar măcar reușiseră să stabilească data nunții, undeva în octombrie. Tarei i-ar fi plăcut la nebunie să se căsătorească în ziua de după absolvirea facultății, dacă nu și mai devreme, dar Sam prefera să ia lucrurile ușurel.

Voia ca toate să fie perfect aranjate înainte de a face pasul decisiv, spunea el. Își dorea ca, înainte de a se așeza la casa lui, cu soție, familie și tot tacâmul, să scape de examenul de barou și să-și deschidă un birou de avocatură. Lucrurile ajunseseră acum în stadiul la care visase. Tara urma să înceapă să predea din toamnă, iar Sam se descurcase la examenul de primire în barou și i se alăturase unui avocat care avea cabinet personal, Ian Cutler. Sam nu mai avea scuze să se eschiveze, iar Noelle avu ocazia să constate care era sursa șovăielilor lui. În mod evident, tânărul avea îndoielile lui și, deși niciodată nu o spusese, Noelle era convinsă că ea era cauza. Cum să se însoare cu o femeie, dacă avea sentimente și pentru alta? Adevărul era că data nunții din acel octombrie apărea în calendarul lui Noelle ca o dată a morții.

Sam căuta să se specializeze pe cazurile de legislație a sănătății, iar asta îi era pe plac lui Noelle, deoarece voia să creadă că îl influențase când îi vorbise despre grijile ei privind sănătatea copilului și a mamei. Ori de câte ori cei cinci se întâlneau, ea și cu Sam sfârșeau vorbind despre ale lor, pe când ceilalți se axau mai degrabă pe discuții privind nunta ori piața imobiliară. Se simțea mai apropiată de el decât fusese vreodată. Era singurul care știa despre Emerson, singurul căruia putea să-i spună că relația

cu sora ei o bucura și o întrista în egală măsură. Deși se simțea în continuare atrasă de Sam, atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual – fiind ferm convinsă că și el simțea la fel –, cei doi nu dăduseră niciodată curs sentimentelor.

Ian, noul partener de afaceri al lui Sam, o plăcea, dar *acea* atracție era, fără îndoială, doar de o parte. Era destul de drăguț, atrăgător fără să dea pe dinafară, oarecum șters ca înfățișare și deosebit de inteligent. Îi trecuse prin cap să se culce cu el, dar își dăduse seama că ar fi fost o greșeală.

Era genul de bărbat care, ulterior, și-ar fi dorit o relație mai serioasă; or, adevărul era că, dacă și-ar fi ales un partener cu care să-și împartă traiul pe termen mai lung, trebuia neapărat să fie o clonă a lui Sam. Până la urmă, nunta lui Sam și Tara ducea la un lucru bun, pentru că puneă punct dorinței de a avea un bărbat care nu-i aparținea, pe care nu avea voie să-l dorească. Se gândi că nu ar fi fost prima domnișoară de onoare care să suspine după ginere, cu inima frântă.

Gloria Massey, unul dintre medicii ginecologi de la Centrul de Nașteri, ciocăni la ușa biroului lui Noelle.

–Ai timp să consulți pe cineva? Sunt ocupată până peste cap. E în sala 5. Este o mamă-surogat.

–Serios? se entuziasmă Noelle, ridicând o sprânceană. Nu mai consultase o astfel de pacientă.

O găsi pe femeie stând în fotoliu, într-una dintre camerele pentru examinare, o încăpere micuță și intimă. Noelle se prezentă, uitându-se la chipul obosit al femeii. Avea stropi de sudoare pe frunte și părea epuizată. Noelle se așeză pe taburetul mobil și se uită la fișa pacientei. Dana Stevens. Treizeci și cinci de ani. Douăzeci și șapte de săptămâni de sarcină. Se uită la ea.

–Ai fost pacienta doctorului White? întrebă Noelle.

Dana se foi.

–Da, dar când i-am spus că sunt mamă-surogat... mă rog, s-a văzut că nu era de acord.

„Mda, probabil că nu. Moșneag înțepat și fără inimă“, își spuse Noelle.

–Bun, mă bucur că acum ești aici, zise.

Dana păru suspicioasă.

–Câți ani ai? întrebă ea.

Noelle zâmbi. Se obișnuise deja cu întrebarea.

–Douăzeci și șase.

Abia aștepta să pară suficient de matură, încât să fie luată în serios. I-ar fi fost de ajutor să fie mamă. Dintre toate moașele pe care le cunoștea, era singura care încă nu avea copii. Dar cândva... De îndată ce găsea clona lui Sam.

–Nu-ți face griji, continuă Noelle. Am mai făcut asta de multe ori.

Dana își șterse fruntea cu dosul palmei și se așeză mai confortabil în scaun.

–Fac asta pentru o femeie și soțul ei. E prietena coafezei mele. A trebuit să facă histerectomie, dar încă i-au rămas ovarele, așa că... bebelușul pe care-l port este al lor.

–Dar tu ai propriii tăi copii? întrebă Noelle.

–Da. Doi. Un băiat de zece ani și o fată de doisprezece. Nu le convine deloc că fac asta, spuse Dana, zâmbind neliniștită. Sunt la vârsta la care li se pare jenant că mama lor este însărcinată. Le este greu când trebuie să le explice prietenilor cum stă treaba.

Noelle zâmbi.

–Poate pot să te ajut cumva, să-ți dai seama ce poți face ca să le vină mai ușor. Ceea ce faci tu este un act de generozitate. Poate că și copiii tăi vor reuși să vadă lucrurile astfel, într-o bună zi.

Zâmbetul dispăru de pe chipul Danei și femeia spuse în șoaptă, astfel că Noelle abia putu s-o audă:

–Nici chiar așa. De fapt, o fac pentru mine.

–Pentru tine?

–Ca un fel de ispășire.

Noelle simți fiori reci pe șira spinării. Ceva o neliniștise în felul cum Dana spusese acele cuvinte. Legat de cuvântul „ispășire”. Noțiunea aceasta nici măcar nu făcea parte din vocabularul lui Noelle. Dar nu schiță nici un gest. Era clar că pacienta simțea nevoia să-și spună păsul, iar Noelle nu voia s-o sperie, reacționând într-un fel sau altul.

– Cum adică ispășire? o întrebă ea.

Dana avu o expresie ciudată, de parcă nu era sigură că voia să-și spună povestea, dar trebuia s-o facă.

– Când aveam șaisprezece ani, aveam grijă de o fetiță, ca baby-sitter, zise ea. Vrând să mă văd cu prietenul meu, l-am chemat și pe el și n-am mai fost atentă la fetiță. Iar ea s-a cățărat pe bufet și a căzut.

Noelle se aplecă în față și zise încetișor:

– Și... a murit?

Dana clătină din cap.

– Una dintre ușile dulapului de jos era deschisă și s-a lovit de ea când a căzut. Și-a rupt gâtul și a paralizat.

– Vai, îmi pare așa de rău, zise Noelle.

Se simțea tristă pentru fetiță. Tristă pentru Dana, care se simțea în continuare copleșită de vina pentru acea întâmplare nefericită, după atâția ani.

– A fost un accident bizar, zise Noelle.

– Da, așa au spus toți. Chiar și părinții fetei. Mama ei chiar a zis că ea însăși se urca mereu pe blatul de bucătărie. Dar eu ar fi trebuit s-o supraveghez pe copilă. Nicio dată n-am reușit să trec peste asta, se plânse Dana, în timp ce Noelle își trecu mâna peste abdomenul femeii. Adică, sigur, eu mi-am văzut de viața mea. Am doi copii frumoși. Dar fata aceea...

– Porți copilul ei?

– Poftim? sări Dana, derutată. Ah, nu! Nu așa stau lucrurile. Ea a... de fapt, nici nu știu prea bine ce s-a întâmplat cu ea. Știu că e greu de înțeles, mai ales că nu este nimeni în locul meu, dar încă mă simt vinovată pentru

ce s-a întâmplat atunci și simt că, astfel, într-un fel îmi răscumpăr greșeala. Nu față de ea, ci față de altcineva. Înțelegi ce vreau să spun? Că ispășesc în felul acesta?

Lui Noelle îi venea greu să facă legătura între acest dar generos, pe care femeia îl făcea perechii ce nu putea să aibă copii, și păcatul pe care Dana credea că l-a comis, dar încuviință din cap:

– Da, înțeleg, zise ea, din dorința de a o mai liniști pe pacientă. Ai discutat cu cineva despre asta? Un psiholog, adică?

– Cu un preot. Dar cu mult timp în urmă.

– Și te-a ajutat la ceva?

– Nu chiar, răspunse femeia, ridicând din umeri.

– Dacă ți-aș da numele unui terapeut foarte bun, te-ai duce la el? Tot eu o să fiu moașa ta, desigur, dar cred că ți-ar fi de mare ajutor să spui cuiva tot ce ai pe suflet.

– N-aș putea să vorbesc cu tine?

Noelle încuviință din cap.

– Putem să începem și-așa. Dar dacă ajung la concluzia că ai nevoie de cineva cu mai multă experiență decât mine, mi-ar plăcea să știu că ești dispusă să consulți și o altă părere.

– Bine, atunci.

– Îți convine contractul pe care l-ai făcut cu perechea aceasta?

– La ce te referi când spui „contract“?

– Aveți un act legal? În scris? Un document în care să se stipuleze drepturile tale și ale lor privind copilul?

Dana clătină din cap.

– E copilul lor, răspunse ea. Înțeleg asta. Nu o să le fac vreo problemă.

Noelle ciuli urechile. Dana era prea vulnerabilă. Oricui i-ar fi fost ușor să profite de ea.

– Ar fi bine să fie totul în scris, totuși. Să se vadă clar ce și cum.

– Dar nu am bani de avocat.

Noelle se ridică de pe scaun.

—Așteaptă-mă o secundă, OK? îi ceru ea. Stai să mă consult cu cineva, bine?

Îl sună pe Sam la noul său birou și-i povesti despre înțelegerea amicală dintre Dana și părinții biologici.

—Pe lângă asta, sunt îngrijorată în privința ei. Vede sarcina asta ca pe o ispășire pentru un accident pe care l-ar fi provocat cu ani în urmă.

—Ispășire? E catolică?

—Cred că era. Nu știu dacă încă mai este. Țasta e cuvântul pe care l-a folosit. De parcă ar fi vrut să se autope-depsească. Nu-mi dau seama cât este de echilibrată; și nici nu-și protejează drepturile legale. N-ai putea să vorbești cu ea?

—Sigur. Dă-i numele meu de telefon.

—*Pro bono?*

Sam râse:

—Pentru tine, zise el.

Tânăra închise telefonul, zâmbitoare. Se bucura când putea să facă asta, să se consulte cu un alt specialist, ca Sam. Mai mult chiar, îi plăcea la nebunie. Notă numele și numărul lui de telefon pe spatele unei cărți de vizită de la Centrul de Nașteri, apoi se întoarse în camera de consultație.

Îi întinse Danei cartea de vizită.

—Uite, este un prieten de-al meu. O să întocmească un document care să-ți protejeze drepturile și nu va trebui să-l plătești pentru asta. În regulă?

Dana încuviință din cap.

—Bine, zise ea.

Noelle o consultă pe Dana și trase concluzia că, deși obosită, era sănătoasă. Se întrebă dacă părinții biologici ai fătului aveau să fie prezenți la naștere, dar hotărî să afle aceste lucruri cu proxima ocazie. Când se îmbracă, pregătindu-se să plece, Dana zâmbea.

– Mă simt mult mai bine acum decât atunci când am intrat aici, zise ea. Îți mulțumesc pentru tot.

Noelle o îmbrățișă.

– Acei părinți sunt foarte norocoși că te-au găsit.

O privi pe Dana cum pleacă din cabinet, știind că făcuse ceva, puțin, ca să-i schimbe viața. Dana era o femeie complicată. Cum o fi să porți o astfel de vină ani și ani la rând, atâta amar de vreme? Oamenii ar trebui să poată merge mai departe fără regrete, se gândea Noelle, iar la vremea aceea, nu era în stare să priceapă nevoia arzătoare de ispășire a acelei femei.

Totuși, la un moment dat, Noelle avea să înțeleagă foarte bine.

capitolul 31

Emerson

Jacksonville, Carolina de Nord

octombrie 2010

Când am intrat în camera lui de la azil, mi s-a părut că bunicul arăta mai bine. Sau poate doar mă obișnuisem cu trăsăturile emaciate ale chipului său.

– Bună, draga mea.

Zâmbi când mă văzu și întinse un braț firav, ca să mă cuprindă, când m-am aplecat să-i dau o îmbrățișare.

– Arăți mai bine, am zis și mi-am tras un scaun în dreptul patului.

– I-am lăsat să mă și bărbierească, explică el, trecându-și mâna tremurândă peste bărbie. Numai în cinstea venirii tale.

– Ți-am adus niște chec cu dovleac. L-am lăsat asistentei tale, care o să ți-l dea când vine cu cina.

– Mereu mi-a plăcut checul cu dovleac făcut de tine.

– Asta pentru că tu m-ai învățat să-l fac.

– Ei, prostii! A dat din cap, zâmbind. Cred că m-ai depășit la capitolul produse de patiserie încă de când aveai zece ani, spuse el.

Apoi m-a privit fix și am oftat amândoi. Sora medicală îmi spusese că bunicul voia să mă vadă doar pe mine, să nu-i mai aduc pe Jenny ori pe Ted, ceea ce mă făcea să cred că, pentru el, aceasta era un fel de întâlnire de adio. Numai când m-am gândit la asta mi s-au umplut ochii de lacrimi.

– Hai, să nu începi să plângi. Nici măcar n-am zis nimic încă.

–Am înțeles că ai vrut să vin doar eu.

M-am întins peste bara laterală a patului, ca să-l iau de mână.

Încuviință din cap.

–Trebuie să vorbesc cu tine. Am să-ți spun ceva important, un lucru care nu o să-ți pice deloc ușor. E o poveste lungă.

Am strâns din buze, neputând să-mi imaginez despre ce putea să fie vorba.

–Pentru tine, am la dispoziție tot timpul din lume, i-am zis.

–Ai o prietenă bună. Noelle Downie, începui eu.

Nu-i spuseseam că Noelle murise. Mă gândeam că n-ar fi avut când s-o cunoască, deși mă auzise adesea vorbind despre ea. Nu am crezut că era necesar să-i spun că a murit, iar ceva din vocea lui m-a făcut să-mi țin gura în continuare. În schimb, am încuviințat din cap:

–Da.

–Noelle este sora ta vitregă.

M-am aplecat spre el, încruntată. În ultimele săptămâni, se întâmplase de mai multe ori să spună chestii lipsite de logică. De genul „Sunt fluturi în baie” sau „Aici îmi dau mereu să mănânc spaghetti la micul dejun”. Personalul mi-a spus că erau reacții adverse de la medicamente. Oare despre asta era vorba și acum?

–Ce vrei să spui, bunicule? am întrebat.

–Exact ce ți-am spus. Este sora ta vitregă. N-ar fi trebuit să afli niciodată.

–Dar eu... vrei să-mi explici cum...

–Da. Am să-ți spun acum. Dar să știi că nu mi-e deloc ușor, continuă el și își întoarse privirea spre fereastră, unde se vedea un peisaj de toată frumusețea. Mă tem că n-ai să mă poți ierta, dar am făcut cândva un lucru odios, îngrozitor și trebuie să ți-l spun, pentru că nu pot muri fără ca tu să afli despre Noelle.

L-am strâns mai tare de mână și l-am asigurat:

– Nimic din ce ai să-mi spui n-ar avea cum să schimbe faptul că te iubesc atât de mult.

Din colțurile ochilor săi albaștri se prelinseră două lacrimi, așa că am luat un șervețel și i-am șters obrazii.

– Mama ta avea cincisprezece ani când eu m-am însurat cu bunica ta, zise el. Era o tânără tare frumoasă, iar eu am fost un nemernic.

Imediat m-am prins la ce se referea – cel puțin, în mare. Nici n-ar fi fost nevoie să-mi spună mai clar de-atât. I-am dat drumul la mână și m-am tras mai înapoi.

– Oh, nu! am spus

Clătină din cap.

– Nu vreau să intru în detalii, vreau doar să-ți spun că nu a fost vorba de viol. Nu am... molestat-o. Dar am greșit din toate punctele de vedere.

– Era mai mică decât Jenny! am spus, ridicând tonul. Tu câți ani aveai atunci?

– Douăzeci și șapte, spuse el într-un final, după o scurtă ezitare.

Am încercat să mă gândesc la toți bărbații pe care-i știam cu o vârstă apropiată de aceea și mi-am adus aminte de unul dintre tipii văzuți la biserica unde mă duceam și eu. Avea douăzeci și șase de ani. Mi se păru ușor de înțeles că un astfel de tip s-ar putea îndrăgosti de o fată de aceeași vârstă cu Jenny. O astfel de imagine era chiar plauzibilă, iar ideea nu mi s-a părut chiar atât de respingătoare pe cât aş fi crezut. Dar acel bărbat nu era tatăl vitreg al lui Jenny. Și nici nu era căsătorit cu mama ei.

– Of, bunicule, am spus, vizibil dezgustată.

M-am rezemat din nou de spătarul scaunului, clătinând din cap de repulsie. Mi-am dat seama de dezamăgirea din glasul meu, la fel și el.

Își trecu limba peste buzele uscate.

– Mama ta a rămas însărcinată. I-a spus lui Frank... tatălui tău, care mi-a tras o bătaie cruntă. N-ar fi avut cum să o lase el gravidă. Nu fusesem decât eu. După care

i-a spus bunicii tale și... în fine, spuse bunicul, răsuflând prelung. Îți dai seama ce tărăboi s-a stârnit. Bunica ta ar fi vrut să nu se afle nimic, numai că Frank, să fi avut vreo optsprezece ani la vremea aceea, a cerut ajutor autorităților. Celor de la Serviciul de Protecție Socială. Am fost băgat la închisoare, a trebuit să fac nenumărate ședințe de terapie, tot tacâmul. Dar mi-a prins bine, până la urmă, trebuie să recunosc. Iar bunică-ta a găsit o moașă care să se ocupe de mama ta, așa că, știi tu, povestea n-a mai apucat să se transforme într-un mare scandal public.

„Noelle?“, mă întrebam, confuză. N-ar fi avut cum să fie ea moașa aceea. Ce rol avusese ea în toată această întâmplare? „Noelle e sora ta vitregă.“

–Acel copil era Noelle? am întrebat, ținându-mi respirația.

Bunicul confirmă.

–Moașa aceea își dorea și ea un copil. Cum eu eram după gratii, nu cunosc toate amănuntele, dar știu că moașa și soțul ei, al cărui nume de familie era Downie, au adoptat copilul.

Mi-am amintit de un episod care se petrecuse pe când aveam vreo zece ani, iar tata a început să protesteze vehement auzind că vreau să mă duc la pescuit cu bunicul o zi întreagă. Și cum mama i-a spus atunci că ar trebui să mă lase să merg. „O să fie bine, Frank. E cu totul alt om acum și, oricum, nu-mi amintesc să-l fi interesat vreodată copilele de zece ani“, îi spusese ea lui tata.

–Mama te-a iertat? Și bunica la fel?

–Pentru o vreme, am mers toți trei la psiholog. Le dau nespuse de mult mamei și bunicii tale. Ne-am dorit cu toții să ne rezolvăm problemele, mai spuse, zâmbind îndurerat. Pe de altă parte, tatăl tău nu a reușit să uite niciodată, dar a învățat să facă față situației. Nici n-aș fi putut să-l învinovățesc că mă ura.

–Și de unde știi că Noelle este sora mea? am întrebat. Am simțit o durere lăuntrică intensă, întrucât se dovedea

că pierderea uneia dintre cele mai bune prietene însemna, de fapt, o pierdere infinit mai mare decât mi-aș fi putut închipui vreodată.

—Cred că la vremea când ai tăi s-au mutat în California, mama ta a hotărât că vrea să-și găsească fiica, explică el. Și mie și bunicii tale ni s-a părut o idee proastă, din motive lesne de înțeles, ca să nu mai vorbesc de taică-tău, care s-a împotrivit cu toate puterile lui. Dar mama ta știa că moașa se numea Downie și mai știa și unde locuia; bănuiesc că nu i-a fost prea greu să afle numele întreg al lui Noelle. Chiar și așa, am fost de-a dreptul șocați când am auzit că te-ai împrietenit cu ea. Faptul că ați mers amândouă la aceeași facultate nu a fost o coincidență chiar atât de mare, dar nu ne-am fi gândit să ajungeți prietene așa de bune... Crezi că poate ea știa?

Mi-am adus aminte de testamentul lui Noelle. De faptul că mă numise executor legal. Și că își împărțise inegal bunurile, o proporție de 75% revenindu-i lui Jenny. Mi-am amintit de momentul în care eu și Tara ne-am cunoscut, în camera aceea de cămin. Chiar și după mulți ani, amândouă continuaserăm să glumim referitor la Noelle și la cât de ciudat se comportase în ziua aceea, cum pusese o sumedenie de întrebări despre familia mea, vrând să vadă fotografi și dându-și cu părerea despre gena bunicului meu.

—Știa, i-am răspuns, deși abia mai puteam vorbi. Nu știu cum și-a dat seama, dar știa.

—Cu puțin înainte ca mama ta să moară, știu că încerca să-l convingă pe Frank să fie de partea ei, întrucât ținea în continuare să ia legătura cu ea. Încercau să ajungă la o înțelegere. Bunicul se opri și mă privi plin de speranță: Emerson, vreau să-ți cer o mare favoare, zise el. Numai dacă ești de acord, bine? Știu că cer prea mult.

—Te ascult.

– Aș vrea să o cunosc. Pe fiica mea. Buzele îi tremurau incontrolabil; îmi venea atât de greu să-l văd așa. Crezi că poți să faci asta pentru mine? Întrebă el.

– Of, bunicule!

I-am luat din nou mâna și ia-am strâns-o între palmele mele; atunci, i-am povestit ce știam eu despre Noelle. Adică finalul.

capitolul 32

Tara

Wilmington, Carolina de Nord

Eu și Emerson stăteam una lângă cealaltă, ținându-ne reciproc cu mâinile de după umeri. O așteptam pe Suzanne să vină și să vadă casa, sperând că ea va fi noul chirieș. Contractul de închiriere actual avea să-i expire abia la primăvară, dar lui Emerson și Ted le convenea, pentru că aveau la dispoziție suficient timp ca să renoveze.

Suzanne mai văzuse casa în repetate rânduri de-a lungul anilor, dar niciodată nu-i făcuse o impresie prea bună; când Emerson a întrebat-o dacă era interesată s-o închiriese, a răspuns vag, spunând că „poate”. Ideea era ca acum să nu țină seama de podelele zgâriate, de pereții murdari și de spațiul gol din bucătărie, unde urmau să fie pusă mobilă și aparate casnice noi. Speram să poată întrezări potențialul spațiului de locuit, pentru că ne-am fi dorit să știm că acolo stă cineva care o îndrăgise pe Noelle.

Totodată, aveam de gând să o descoasem puțin pe Suzanne, în speranța că poate știa ceva mai mult decât noi despre vremurile acelea tulburătoare, după ce Noelle încetase să-și mai practice meseria. Aveam mari îndoieli, dat fiind că și Suzanne s-a numărat printre cei uimiți să afle că Noelle nu mai era de mult moașă, dar am zis să facem o încercare și să-i punem câteva întrebări.

Mai mult decât atât, eu și Emerson eram cu atât mai mahnite cu cât aflaserăm că Noelle fusese sora lui Emerson. Ne-a luat vreo jumătate de oră să ne aducem aminte de câteva dintre clipele petrecute la Căminul Galloway, acolo unde ne împrieteniserăm cu Noelle. Pe atunci,

ne-o cam luaserăm în cap văzând că o fată mai mare – o femeie, de fapt – se împrietenise cu noi, și nu cu alte fete de pe culoar. Oare de ce nu i-a spus niciodată lui Emerson ceea ce știa? Măcar de-ar fi făcut-o. Ea și Emerson s-ar fi bucurat de relația lor, fără opreliști. Iar adevărul acesta explica atât de multe lucruri!

Nici nu era de mirare că eu, una, mă simțisem mereu puțin pe dinafară. Sau că Noelle părea să o îndrăgească pe Emerson un pic mai mult decât pe mine. Mi-ar fi plăcut ca Sam să mai fie încă în viață și să-i spun toate astea. L-aș fi dat pe spate!

Am hotărât că încă nu venise momentul să le spunem lui Jenny și Grace. Viața și-așa devenise prea haotică, iar Emerson avea nevoie de timp ca să se acomodeze ea însăși cu ideea. Sigur, i-a spus lui Ted, iar eu i-am cerut permisiunea de a-i spune lui Ian. Seara trecută a venit pe la noi să luăm masa împreună, când Grace plecase la film cu Jenny. Aveam senzația că, în ultima vreme, ajunsese în stadiul în care trebuia să mă ascund când venea vorba de Ian. Între noi nu era nimic mai mult decât o prietenie frumoasă și din ce în ce mai solidă, dar Grace nu era deloc de acord, astfel că mă feream chiar și să aduc vorba de el în prezența ei.

Când i-am spus despre Noelle și Emerson, Ian a rămas perplex. Rămăsese proptit în mijlocul bucătăriei, dând din cap a uimire.

– Am fost logodit cu o femeie despre care n-am știut nimic, spuse el, trecându-și degetele prin părul bold, care începea să se rarească. Mă întreb dacă a existat *cineva* care s-o cunoască de-adevăratelea. Trebuie să se fi simțit mereu teribil de singură, a mai zis.

Atunci, pentru prima oară, mi-am dat seama că încă o iubea. Poate nu la fel de mult, dar se vedea – în ochi și în tristețea din vocea lui – că o iubea încă.

– Salutare!

Eu și Emerson i-am auzit vocea lui Suzanne venind din casă. Lăsaserăm ușa deschisă, ca să poată intra.

—Suntem afară, aici, în spate! strigă Emerson, ridicându-se în picioare. Se uită la mine și, arătând spre micuța grădină, zise: Ar fi bine ca mai întâi să-i arătăm cea mai frumoasă parte din casa asta.

Suzanne deschise ușa cu plasă și veni pe verandă. Avea aceeași privire curioasă pe care o știam prea bine. Ne îmbrățișă și apoi, cu o expresie dojenitoare, ne zise:

—Ascultați, voi două. Trebuie să mă lăsați să fac și eu ceva pentru petrecere.

—Ne ocupăm noi de toate, am spus.

Era parțial adevărat.

—Tu trebuie doar să te simți bine, completă Emerson. Avea încă ochii înroșiți de plâns, dar speram ca Suzanne să nu sesizeze.

—Casa parcă arată cu totul altfel fără lucrurile lui Noelle. Dacă sunteți de acord, pot să vă ajut să alegeți culorile pentru pereți.

—Sigur că da. Trebuie să alegem și o nuanță de lac pentru parchet și gresia de la bucătărie

—Ia te uită la grădina lui Noelle! Mi-aduc aminte cât de frumos arată primăvara, se pronunță Suzanne, coborând treptele verandei și îndreptându-se spre colțul verde.

—Tare se mai mândrea Noelle cu ea, zise Emerson.

—Uite și fântâna pentru păsărele. Apoi, arătând spre fetița pe vârfuri: Cât este de drăguță! Și toate ierburile astea! Se aplecă și puse mâna pe busuiocul thailandez: Mereu îmi dădea și mie. Acum, eu voi fi cea care o să dea din ele.

Emerson îmi făcu semn din spatele lui Suzanne, apoi spuse:

—Speram să-ți placă și ție să te ocupi de grădinărit.

—Chiar îmi place și n-am avut cum să fac așa ceva în amărâta de curtică pe care o am la dispoziție acum. Sunteți siguri că puteți să mai așteptați până la începutul lui

aprilie, când pot s-o închiriez? Știu că mai e mult, zise Suzanne, luându-și ochii de la grădină.

—Nu-i nici o problemă, răspunse Emerson.

—O să stea și Cleve aici pe timpul verii? am întrebat. Casa mi se părea că răspunde nevoilor unei singure persoane, fără prea multe pretenții. Dar dacă mai puneai la socoteală și un adolescent, se cam schimba situația.

—El o să fie ocupat cu lucrul alături de cei de la Habitat for Humanity. Am înțeles că vrea să mai stea și cu tatăl său, în Pennsylvania, și cine știe ce alte planuri mai are, răspunse Suzanne. Pot oricând să pun un pat de o persoană în cel de-al doilea dormitor, pentru el, iar eu o să-mi instalez biroul în camera de zi. În plus, eu și Cleve n-o să locuim împreună toată viața, sper. Și... Grace ce mai face? întrebă ea, uitându-se la mine.

Am sesizat o urmă de compasiune în vocea ei.

—Foarte bine, i-am răspuns.

Simțeam nevoia să o protejez pe Grace. N-aș fi vrut ca Suzanne să afle niciodată că fiica mea îi ducea foarte mult dorul băiatului ei.

—Este o fată așa frumoasă și educată!

—Mulțumesc, am spus. Nici nu încăpea îndoială că Grace era o fată frumoasă, dar mă bucuram să aud că avea bune maniere, cel puțin în afara casei noastre.

—Suzanne, aș fi vrut să te întreb dacă tu o știai pe Jane Rogers, începu Emerson. O moașă care a lucrat cu...

—Oh, sigur că da, interveni Suzanne. Lucra și ea la Centrul de Nașteri. S-a pensionat cu ani în urmă și s-a mutat în Australia.

—Australia! repetă Emerson.

—Voiai s-o anunți ce s-a întâmplat cu Noelle? o întrebă Suzanne.

M-am uitat la Emerson, întrebându-mă dacă trebuia să spunem mai multe:

—Am vorbit cu o fostă pacientă de-a lui Noelle, care ne-a povestit că, atunci când trebuia să nască, Noelle

nu s-a simțit prea bine și a sunat-o pe Jane ca să-i țină locul. Așa că ne întrebam cine este Jane.

—Mda, e și normal, confirmă Suzanne. Așa mai procedau uneori. Eu deja nu mă mai ocupam cu asta la momentul acela. După ce s-a născut Cleve, am preferat să stau mai mult cu el și să-l îngrijesc. Se aplecă și smulse o frunză de salvie, pe care o duse la nas, apoi zise: Dar iată ce mă nedumerește pe mine. Dacă Noelle nu a mai profesat ca moașă în toți acești ani, cum se face că se ocupa de treburile alea în mediul rural, an de an sau cam așa ceva? Au fost ani în care a stat acolo și luni de zile.

Suzanne ne privi pe amândouă. Se cunoștea că și Emerson fusese luată prin surprindere și mi-am dat seama că se întreba același lucru ca și mine. Oare pacientele pe care Noelle le-a ajutat în lunile acelea fuseseră trecute în arhivele ei?

—Nu știu, Suzanne... Sunt atât de multe întrebări, nu cred că vom ajunge vreodată să știm tot adevărul, m-am plâns eu, pe un ton tărăgănat.

—Dar tu știi clar unde se ducea în perioadele alea? o întrebă Emerson.

—Mereu am crezut că se ducea în locurile unde crescuse. Spunea că este o zonă defavorizată. Că sunt mulți amerindieni.

—Lumbee, am zis. Și-a petrecut copilăria în Robeson County.

Acolo se ducea oare? Oare chiar ne spusese asta sau am dedus noi? Întotdeauna a ținut legătura cu noi, prin e-mail sau telefon, dar nu-mi amintesc să fi existat vreodată o adresă concretă pe care să ne fi dat-o.

—Bine, uite cum facem... Suzanne adulmecă din nou frunza de salvie. O să mă uit mai bine prin casă, vreau să-mi dau seama cam cum s-ar potrivi mobila mea, da?

—Te rog... strigă dacă ai nevoie de ceva, zise Emerson.

Am urmărit-o intrând în casă, iar apoi ne-am uitat una la cealaltă.

– Proaste mai suntem! am zis. Măcar sunt trecute lunile în care fusese plecată în cărțuliile ei?

– Nu cred. Mi-aș fi dat seama dacă aș fi văzut adrese din afara zonei. Pot să pariez că atunci s-a întâmplat.

– Ai dreptate, am zis. Dar imediat mi-am amintit de articolul cu Anna Knightly și m-am corectat: Sau poate că nu, totuși. Nu uita că bebelușul Annei Knightly a fost luat dintr-un spital din Wilmington. Iar Robeson County cred că este la distanță de o oră, poate o oră și jumătate de aici, nu?

Emerson se luă cu mâinile de cap și ai fi zis că o să zbiească în secunde următoare.

– Trebuie să-i dau de cap, chiar dac-ar fi ultimul lucru pe care-l fac, zise ea.

Îmi sună telefonul mobil, iar melodia de la *All That Jazz* se auzi până în curtea din spate a grădinii lui Noelle. Am cotrobăit prin geanta pe care o țineam pe umăr până am dat de mobil și m-am uitat să văd cine suna. Era Ian.

– Salut, Ian.

– Unde ești? Întrebă scurt.

Mi se păru aproape nepoliticos, iar asta m-a făcut să mă încrunt.

– Sunt cu Emerson la casa în care a stat Noelle. A venit Suzanne ca să...

– Puteți veni amândouă la mine la birou, chiar acum?

– Acum, acum? M-am uitat la Emerson și am continuat: Știu și eu, mai avem multe de pregătit pentru petrecerea de mâine.

– E important, zise Ian. Mi-am dat seama când a avut Noelle copilul.

capitolul 33

Noelle

Wrightsville Beach, Carolina de Nord

1992

„În viața ta n-ai făcut ceva mai abject și mai nesăbuit!”, își spunea în sinea ei, în timp ce traversa holul semiîntunecat al hotelului Blockade Runner. Era două dimineața, și tot orașelul Wrightsville Beach dormea adânc atunci când ea oprise motorul mașinii în parcare a imensului hotel. Nu voia decât să fie singură. Iar restul lumii să doarmă. Și-ar fi dorit ca doar o singură altă persoană să fie trează.

Intră în foaierul pustiu. Fu întâmpinată de o pancartă imensă. „Bun-venit, LSAS!” Habar nu avea de la ce veneau inițialele. „L”-ul cu siguranță venea de la „legal” sau „lege”. Nu avea importanță. Puțin îi păsa de conferință.

O luă în stânga și merse de-a lungul holului. Obținuse numărul camerei lui de la Tara, îi spusese că trebuie să se consulte cu el în legătură cu o problemă profesională. Se ura pentru că o mințise pe Tara. Într-un fel, simțea că minciuna era mai greu de suportat decât ceea ce făcea acum.

Camera lui era pe partea stângă. La primul etaj, cu vedere la mare. Puteau să lase deschise ușile glisante, ca să asculte sunetul valurilor.

Bătu, apoi își lipi urechea de ușă, dar aceasta era solidă și antifonată. Ciocăni încă o dată și mai puternic de data aceasta.

Sam deschise, iar Noelle își dădu seama că-l trezise. Părul lui negru era ciufulit, era descheiat la blugi și avea

pieptul gol. Căscă larg ochii când o văzu, iar Noelle observă că genele lui, atât de lungi, îi lăsau umbre pe obraji.

—Ce e? întrebă el. S-a întâmplat ceva cu Tara?

—Toată lumea este bine. Voiam doar să te văd, explică Noelle.

El ezită o clipă, ca și cum ar fi încercat să priceapă ceea ce ea tocmai îi spusese. Motivul pentru care ea se afla acolo, mult după miezul nopții, cu doar două săptămâni înainte de nunta lui.

O apucă de încheietură și o trase la el în cameră. Ea se duse țintă spre patul nefăcut și se așeză pe margine. Simți cum lumina de la veioza de pe noptieră îi descoperea chipul și se întrebă dacă el reușea să citească ceva pe el.

Se uita la ea, cu mâinile în dreptul coapselor și, pentru câteva clipe, nici unul dintre ei nu scoase o nici o vorbă.

—Of, Noelle, mormăi el într-un târziu. Vorbea pe un ton aproape obosit. Ca și cum s-ar fi predat sau resemnat. Ce faci aici?

—Încerc să te împiedic să faci o mare greșeală. Față de tine și de Tara. Și față de mine, spuse ea, înghițind în sec. Era pentru prima oară când se simțea copleșită de emoții, de când luase decizia de a veni aici.

El se uită spre ușile glisante din sticlă, acoperite de perdele, și spuse:

—Nu vreau să vorbesc despre asta aici.

O spuse arătând spre pat, de parcă acesta i-ar fi auzit și ar fi fost incomod. Stinse veioza și începu să tragă perdeaua. Dincolo de geam, ea observă albul valurilor însuimate, spărgându-se de mal la nesfârșit. Sam își încheie capsele blugilor și deschise una dintre uși, apoi zise:

—Hai să mergem la o plimbare.

Ea se descălță de sandale și îl urmă pe terasă. Săriră peste zăbrelele din fier, trecură de porțiunea acoperită cu iarbă și ajunseră pe plajă, unde aerul era îmbătător, plăcut încărcat cu vapori de sare, cu agitația valurilor mării. Semiluna își reflecta razele palide pe suprafața apei. O luă

de mână. „O, da!“ Avea nevoie de așa ceva. Să știe că nu se supărase pe ea pentru că venise.

– Fără bebeluși în noaptea asta? întrebă el.

– Nici unul. Noaptea trecută, în schimb, am moșit primul copil al doicii cu care lucrez. A mers foarte bine.

Fusese o naștere pașnică și avusese loc la lumina lumânărilor, în dormitorul intim al lui Suzanne și Zeke, soțul acesteia, care a stat lângă ea în fiecare moment. Copilul cu nume lung – Cleveland Ezekial Johnson – alunecase în mâinile lui Noelle cu mare ușurință, ținând cont că era primul copil al cuplului. Acum, și Emerson era însărcinată și se gândea să nască acasă. Nu erai privită cu ochi buni dacă îți moșeai o rudă, dar simplul gând că ar fi fost acolo, ajutându-și sora să nască nepotul sau nepoata ei, o făcea să zâmbească instantaneu. Nimeni n-ar fi fost mai grijuliu decât ea.

– Vei fi acolo și pentru mine și Tara când va veni momentul, nu? întrebă Sam, de parcă ar fi testat-o.

Fata se concentrează asupra strânsorii mâinilor lor.

– Sam, zise ea, poți să te răzgândești. Nu ai fi primul care face asta. Oamenii își dau seama când urmează să facă greșeli care îi vor afecta pe toți cei apropiați lor, pentru tot restul vieții. Poți...

– Șșș. O strânse mai tare. Uite, te rog mult, nu mai încerca să mă dai peste cap, vrei? În toți acești ani am întors problema pe toate părțile, am privit-o din toate unghiurile. Știi asta. Știi că mi-am înfrânat pornirile și a trebuit să fac o alegere. Te rog să o respecti.

– Tu mă iubești pe mine.

El nu negă, dar spuse mai departe:

– Mai sunt și altele, în afară de dragoste.

– Eu nu sunt de aceeași părere.

– O iubesc pe Tara și mă potrivesc mai bine cu ea decât cu tine. Știi și asta. Eu chiar îmi doresc o casă în suburbii. Vreau...

—O curte cu gărduleț alb. Un câine. Copii. Am înțeles, știu că asta spui, dar...

—Tu ești una dintre cele mai grozave persoane pe care le cunosc, o întrerupse el. Ești acolo, în vârf, la același nivel cu Tara, în clasamentul celor mai incredibile femei. Din unele puncte de vedere, ești deasupra ei. Dar ea visează la aceeași viață pe care mi-o doresc și eu, Noelle. Fii sinceră cu mine. Nu te vezi în postura de a încerca să le fii pe plac partenerilor mei de la firmă, nu? N-ai vrea să mă vezi pe scena socială a Wilmingtonului, așa-i? Sunt chestii pe care va trebui să le fac... pe care soția mea va trebui să le facă... pentru cariera mea.

Ea nu răspunse. Era complet adevărat. Nu și-ar fi dorit niciodată să aibă de-a face cu astfel de lucruri, numai că, în adâncul sufletului ei, credea că nici Sam nu voia asta cu adevărat.

El se opri din mers și se uită la ea. Noelle văzu două semiluni argintii, reflectându-se în ochii lui, și se întrebă cum o vedea el pe ea.

—Tu ești pentru mine o fantezie, continuă el, dar Tara este realitatea mea. Cu tine... mereu am impresia că, dacă te ating, mâna mea ar trece prin tine. De parcă ai fi o apariție ireală.

Noelle îi ridică mâna și i-o strecură pe sub cămașa de pe ea, așezându-i-o pe sânul gol.

—Tot ți se pare că sunt doar o închipuire? întrebă ea.

Îi dădu drumul la mână, iar el nu și-o lăsă în jos. Noelle simți cum vârful degetului său îi atinse ușor sfârcul și știu că el luase o decizie. Dar în inima ei, știu totodată că nu era o decizie pentru tot restul vieții lor, și nici care să lase deoparte nunta programată peste două săptămâni. Luase o decizie exclusiv pentru noaptea aceea. Pentru moment.

Se aplecă și își lipi buzele de ale ei. Noelle îi simți erecția prin blugi, prin fusta ei. Numai că ea nu venise acolo căutând ceva *pentru moment*. Și-ar fi dorit ceva pentru totdeauna. Cu toate acestea, pe măsură ce sfârcul

i se întărea sub atingerea degetelor lui, iar între picioare simți o zvâcnire în ritm cu bătăile inimii, dădu uitării acel *pentru totdeauna*. Se putea declara mulțumită cu ce îi oferea el în noaptea aceea. Și trebuia să le fie de ajuns pentru tot restul vieții, dincolo de lumea lui – înconjurată de gărdulețul alb, cu tunsori costisitoare și costume curate, călcate la dungă, și dincolo de universul ei – plin cu mobilier de mână a doua și curse la miezul nopții, care se scăldau în naștere, scâncete și sânge. Dacă el nu-i putea oferi mai mult decât noaptea aceea, atunci ea avea să se asigure că va fi de neuitat.

După aceea, au rămas întinși pe spate, în nisip, rătăcind cu privirea în noianul de stele care împânzeau cerul. Rulaseră fusta și o așezaseră sub capul ei, iar el stătea sprijinit de perechea de blugi. Noelle simțea pe pielea-i dezgolită stropi pulverizați din apa mării. Îl mângâie pe piept și întrebă:

– Te simți bine?

Nu răspunse imediat, ci își trecu ușor degetele prin părul ei. Spuse apoi:

– Ar trebui să mă simt mult mai prost.

– Te simți vinovat pentru că nu te simți vinovat? zâmbi ea.

– Cred că încă nu-mi dau seama de amploarea situației. Știi, niciodată n-am înșelat-o pe Tara... De șapte ani, de când suntem împreună. Niciodată.

– Nu folosi cuvântul ăla. Nu spune „înșelat“. Te rog.

– Dar... înțelegi că asta nu schimbă nimic, nu? zise el, frecându-și bărbia de tâmpla ei.

– Schimbă ceva pentru mine, zise ea. În felul acesta, voi avea o amintire care îmi va fi foarte dragă.

O mângâie pe păr. Răsuci o șuviță pe degetul arătător.

– Ai putea fi cu oricare dintre zecile de bărbați care te adoră, îi zise. Cu Ian, de pildă.

Tânăra ignoră sugestia lui.

—Nu vreau să-ți faci griji în privința asta, zise ea. În legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea asta. N-am să-ți mai cer vreodată nimic de genul acesta, niciodată. Dacă tu ești convins că faci ceea ce trebuie căsătorindu-te cu Tara, am să te susțin în totalitate, pentru că vă iubesc pe amândoi. Zicând acestea, își dădu seama că vocea-i devenise puțin sugrumată, iar asta o luă complet prin surprindere. Sam o mângâie pe umăr. Uite, am să ies de câteva ori cu Ian, ca să-i dau o șansă, bine? propuse ea.

—Foarte bine. Are să fie tare fericit.

Noelle se ridică oftând și simți picături sărate gâdilându-i pielea sânilor.

—Hai să înotăm, zise.

—În întuneric?

Se ridică lângă ea.

—Apa e caldă încă. Uite cât de îmbietor arată.

Erau valuri mari, dar având coama rotunjită și netedă, fiecare în parte oglindind luna, ca un șir de diamante.

Sam sări în picioare și începu să alerge spre mare.

—Ultimul care ajunge este...

Valurile îi înghițiră vorbele. Râzând, Noelle i se alătură. Apa *chiar era* caldă încă, reținând parcă o bună parte din soarele care se reflectase în ea pe toată durata verii, iar valurile îi învăluiră trupul gol ca o catifea neagră. Săriră printre valuri ca niște copii, iar Noelle simți că apa o curăța. Parcă ar fi spălat tot ce făcuse în acea noapte. O trădase pe una dintre cele mai bune prietene, dar se simțea bine.

A fost necesar să facă asta, pentru putea să renunțe la Sam. Altminteri, ar fi continuat să tânjească după el ani la rând. Zeci de ani. Iar pe termen lung, acest lucru ar fi dus la deteriorarea relației cu Tara. Acum, totul se sfârșise, gândi ea în timp ce pășea prin apă, săltând cu fiecare val care trecea. Se încheiase acest capitol al dorințelor neîmplinite.

Începură să-i clănțâne dinții, în ciuda apei calde, așa că ea și Sam hotărâră să se întoarcă pe plajă. Când ajunseră la apa de mică adâncime, i se păru că nisipul de sub picioare era precum cimentul. Sam era mai în față și, când se uită peste umăr să-i spună ceva, mări brusc ochii:

—Noelle! strigă. Fii atentă!

Un val imens, apărut parcă de nicăieri, o izbi cu putere, ca un zid din cărămidă. O împinse năvalnic înainte, după care puse stăpânire pe ea, cuprinzându-i trupul cu atâta forță, încât acesta se arcui ca o minge. Simți cum coapsa i se zdrobi de nisipul întărit, iar mușchii spatelui pocniră ca o bandă elastică. Parcă fusese o pedeapsă divină.

—La naiba! izbucni Sam, ajungând lângă Noelle abia când valul terminase cu ea.

Aproape că fu nevoit să o târască până pe plajă și văzu că nu-și poate schimba poziția corpului. Tânăra stătea în poziția fătului, încovoiată de durere și temându-se să se miște.

—Ți-ai rupt ceva? o întrebă el, acoperind-o cu fusta plină de nisip, învelindu-i umerii.

—Nu cred, șopti ea, cu dinții clănțănindu-i incontrolabil acum. Mi-e frică să mă mișc.

Sam se ridică și-și trase blugii pe el, apoi se aplecă din nou și o întrebă:

—Crezi că te poți ridica? Oare ar trebui să... ce zici, să chem o ambulanță?

—Nu! spuse ea răspicat. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie în acel moment era să ajungă amândoi în mijlocul luminilor ambulantei și al zgomotului sirenelor, să fie întrebați verzi și uscate. Simțea o durere îngrozitoare, insuportabilă, în partea de jos a spatelui. Ținându-și fusta la piept, scrută pe cât posibil plaja și întrebă: Vezi unde este cămașa mea?

Sam reuși cumva să-i găsească bluza, în pofida întunericului, și i-o dădu, apoi sugeră:

—Poate că ar fi bine să faci o baie fierbinte în camera mea de hotel.

Ea clătină din cap, mișcându-se ușor, să-și ia cămașa.

—Mă duc acasă. Arată spre parcare din spatele hotelului Blockade Runner. Mi-am lăsat mașina la capătul parării, zise ea.

Sam o ajută să se ridice, iar ea tresări de durere, dar se bucura că el nu-i poate vedea chipul în întuneric. Dacă o durea așa de rău acum, însemna că mâine avea să fie de o sută de ori mai cumplit. Dar nu vru ca Sam să știe că ea avea să plătească pentru noaptea aceea.

El o cuprinse cu un braț, ajutând-o să pășească pe micile dune de nisip, fiecare pas fiind o adevărată tortură pentru ea.

—Dac-ar fi să cred că mă pedepsește Dumnezeu..., rosti ea, încercând să râdă.

—Bine, dar în cazul acesta, cred că m-ar fi lovit mai degrabă pe mine, spuse Sam. Eu sunt ăla logodit.

—Fără regrete, Sam. Te rog!

Merseră în tăcere, până ajunseră la mașina ei. Sam o îmbrățișă duios, ținând-o în brațe pentru mai mult timp, iar ea îi cuprinse spatele gol cu palmele deschise, cu dinții încleștați de durere.

—Numai bine, zise el.

—Și ție.

Se așeză cu grijă la volan și porni la drum, fără să se uite înapoi, în timp ce-și simțea spatele ca prins într-o menghină. Avea să plătească scump pentru noaptea asta, săptămâni întregi, gândi ea.

De unde era să știe că, de fapt, avea să plătească tot restul vieții?

capitolul 34

Tara

Wilmington, Carolina de Nord

octombrie 2010

Nu mai călcasem pe la el pe la birou încă de dinainte ca Sam să moară. La câteva săptămâni după moartea lui, Ian îmi adusese câteva cutii cu lucrurile lui, dar aş fi preferat să nu se deranjeze. Printre ele se aflau o pereche de ochelari de soare de rezervă, nişte premii pentru rezultate profesionale remarcabile, fotografii înrămate cu mine şi cu Grace şi alte mărunţişuri – pe care aş fi vrut sincer să nu le mai văd.

Acum, eu şi Emerson stăteam pe sofaua din faţa ferestrei, aşteptându-l pe Ian în fostul birou al lui Sam. Pe biroul lui Sam încă se mai aflau un monitor şi o tastatură, însă nimic mai mult. În afara puţinilor piese de mobilier, în încăpere mai erau şi bibliotecile imense, din tavan până-n podea, pline de cărţi despre legislaţie, şi trei dulapuri mai mici, din lemn lucios, antichizat. În ele se aflaseră dosare pe care Ian a trebuit să le analizeze minuţios, în încercarea de a determina care dintre cazurile lui Sam necesitau atenţie.

Intră în birou şi ne întrebă:

– Vreţi ceva rece de băut? Suc? Apă minerală?

Avea în mână un dosar mare, din hârtie de Manila. Nici prea gros, nici prea subţire. Marginile păreau uzate, ceea ce mi-a dat de înţeles că nu era tocmai recent.

– Mulţumim, nu-i nevoie, am zis.

Ştiam că amândouă doream să trecem cât mai repede la subiect.

Ian luă loc pe unul dintre fotoliile de piele aflate chiar în fața biroului lui Sam. Se uită la mine, parcă cerându-și scuze din priviri, și spuse:

– Ei bine, Noelle continuă să ne surprindă.

– Ian, zise Emerson cu nerăbdare. Ce-ai găsit?

Ridică dosarul:

– Acesta se afla printre cazurile mai vechi de care s-a ocupat Sam. Numele de pe dosar este Sharon Byerton. Și este un nume inventat, sunt sigur.

– De ce e un nume inventat? am întrebat.

– Pentru că așa ceva am făcut și eu, explică el. Dacă am un client și vreau să-i protejiez identitatea în cazul în care dosarul ar putea ajunge pe mâinile altcuiva, atunci și eu folosesc un nume fals. Numai că, atunci când am deschis dosarul...

Se opri și dădu dezaprobat din cap. Afișa o expresie de neîncredere, de parcă i-ar fi venit greu să se acomodeze cu ceea ce găsisese în interiorul dosarului. Îl deschise în fața noastră și am văzut un teanc de hârtii care mi-au amintit numaidecât de colile crem pe care Sam le folosea pentru documente legale.

– Vă mai amintiți de așa-zisa „muncă rurală” pe care o făcea Noelle? întreabă el.

Am încuviințat amândouă.

– În perioadele acelea, nu lucra ca moașă. Decât, poate, pe ea însăși.

– Despre ce vorbești? întreabă Emerson.

– Acestea sunt contracte, spuse el, ridicând mai sus actele. Era mamă-surogat.

– Pof... ?

Nici nu reușeam să dau glas cuvintelor.

– De cinci ori. Când pleca să facă așa-zisa muncă în medii defavorizate, de fapt mergea în Ashville, Raleigh sau Charlotte, pentru a duce la bun sfârșit ultimele luni din fiecare sarcină, în altă parte decât aici, după care copilul născut de ea le revenea părinților lui biologici.

Nu puteam să scot o vorbă, iar Emerson la fel. Părea că-i pierise glasul. Deja era prea mult.

—Dar cum se poate așa ceva? Emerson se uită la mine. Cum de *a fost posibil*? De ce ar fi făcut asta?

—Doamne... Dumnezeu! am exclamat răspicat. Ești sigur?

Ian întinse spre fiecare dintre noi câte un contract. M-am uitat peste documentele cu limbaj judecătoresc. În căsuțele cu „tatăl genetic” și „mama genetică” erau trecute numele unor străini. Și numele lui Noelle în spațiul liber, cel corespunzând „purătorului de embrion”. M-am uitat la Ian și am întrebat:

—Dar cine sunt toți acești oameni?

A clătinat din cap.

—Nu știu mai mult decât ce am găsit în contractele acestea. Sunt bine întocmite, dar nu sunt chiar obișnuite în astfel de cazuri, nu că aș fi văzut eu prea multe. De regulă, mamele-surogat sunt femei căsătorite, cu copii, iar soții lor sunt obligați să semneze și ei contractul. Sigur, aici nu a fost cazul. Se pare că fiecare contract a fost încheiat înainte de fertilizarea *in vitro* propriu-zisă, fapt care mă bucură. Asta înseamnă că a fost precaută. Sau, mai bine zis, Sam a fost. În fiecare caz, părinții au fost cei care au suportat toate cheltuielile, desigur, oferind în plus câte cincisprezece mii de dolari, o sumă relativ mică pentru astfel de situații; dar o văd pe Noelle să accepte atât, considerând că este suficient. Mai ales că ea nu avea cheltuieli personale prea mari.

—Da, păi noi nu-i luam chirie, zise Emerson, cu o voce răgușită.

—Mai sunt stipulate și restricțiile obișnuite, cum că mama-surogat nu trebuie să intervină în vreun fel în creșterea copilului, și nici să încerce să-și exercite drepturile părintești. Pe urmă...

—De când a început să facă asta? întrebă Emerson.

–Primul contract datează din aprilie, 1998, răspunse Ian, dregându-și vocea și aruncând un ochi pe contractele din poală, iar când continuă, avea o voce mai gravă: De obicei, într-un astfel de contract apar referiri la o evaluare psihiatrică a mamei-surogat, dar nici vorbă de-așa ceva în acest caz...

Tăcu și își lăsă capul în jos, își puse mâna pe bărbie și am văzut că ochii i se umeziseră în spatele ochelarilor. Îmi părea tare rău pentru el. M-am ridicat și m-am dus la el, ca să-l îmbrățișez.

–Ian, nu era în toate mințile, am spus. Ceva se întâmplase cu ea, dar nici unul nu ne-am dat seama de asta, i-am spus.

–Vreau să vorbesc cu unii dintre părinții aceștia, zise Emerson. Măcar cu ultimul cuplu. Este posibil?

Ian își ridică privirea și mă strânse de braț, într-un gest de *mulțumire* pentru cuvintele mele, după care se adună și răspunse:

–Am să încerc să iau legătura cu ei, ca să văd dacă sunt dispuși s-o facă.

Stăteam în continuare lângă el, cu mâna pe umărul lui. Am început să lăcrimez și eu, dar nu pentru Noelle, ci pentru el; atunci mi-am dat seama că-l îndrăgeam mai mult decât crezusem.

–Cum de ne-a scăpat faptul că era însărcinată? răbufni Emerson. De cinci ori!

–Avea un stil de a se îmbrăca, ar fi putut s-o ascundă ușor, am zis.

–Poate că de aceea se întâlnea cu Sam la restaurantul din Wrightsville Beach, sugeră Emerson.

–Tot ce se poate, zise Ian. Deși ultimul contract datează din 2007, iar ea avea patruzeci și patru de ani când a murit, ceea ce mă face să cred că... încetase să facă asta. Se întâmplă foarte rar să fie alese mame-surogat de vârsta ei.

–Da, și totuși au apelat la ea, deși era necăsătorită și nici nu avea copii, am remarcat, așezându-mă din nou

lângă Emerson. Cum de a putut Sam să facă asta? Eram uluită să constat cât de implicat fusese Sam, dar mai ales că el știa astfel de lucruri despre Noelle, în vreme ce noi, ceilalți, habar nu aveam. Nu a fost lipsit de etică? N-ar fi trebuit să încerce să o oprească? am întrebat.

— Probabil chiar a făcut-o, explică Ian. Mă gândesc că a văzut în aceste contracte singura cale prin care putea s-o ajute. Mi se pare că a acordat atenție fiecărui detaliu. Ce mă deranjează pe mine este să constat că suferea de niște afecțiuni psihice și nici unul dintre noi n-a știut asta, dar dacă a ținut cu tot dinadinsul să fie mamă-surrogat și a refuzat să facă terapie, vreau să cred că Sam, prin aceste contracte, i-a protejat interesele cât de bine a putut. Deschise din nou dosarul pe care-l ținea în mână: Nu este consemnată aici nici măcar o întâlnire pe care să o fi avut cu ea, dar nu e chiar neobișnuit. Adesea mă descotorosesc și eu de observații de-astea, mai ales dacă sunt mai personale. Pe lângă contracte, singurul lucru pe care l-am mai găsit aici este acesta.

Ridică dosarul, deschis la ultima pagină. De unde stăteam, vedeam ceva scris cu creionul, însă nu-mi dădeam seama ce.

— Ce scrie acolo? am întrebat.

— Un singur cuvânt, urmat de semnul întrebării. „Ispășire?”

capitolul 35

Noelle

Wilmington, Carolina de Nord

1993

Stătea în sala de așteptare a secției de Maternitate și Neonatologie a spitalului, așteptând-o pe Tara. Avea inima frântă, însă încerca să-și păstreze calmul, întrucât erau multe familii cu copii în jur și nu voia să plângă de față cu acești oameni.

Emerson și Ted rămăseseră în salonul de recuperare, ea fiind încă amețită în urma avortului chirurgical prin dilatare și chiuretaj. Nu reușise să ducă prima sarcina mai mult de douăsprezece săptămâni, dar ajunsese la optsprezece cu aceasta și totul părea că merge bine. Noelle nu avea de gând să mai fie moașa lui Emerson și la următoarea sarcină. Oricum, îi venea destul de greu chiar și atunci când trebuia să treacă prin pierderea unei sarcini cu o pacientă oarecare, darămite cu Emerson. În cazul lui Emerson, tristețea devenise prea greu de suportat.

Tara aproape că năvăli în sala de așteptare, plină de energie și îngrijorare. O îmbrățișă pe Noelle și spuse:

– Am trecut pe roșu. Unde este?

– La recuperare. Ted stă cu ea.

Tara se așază pe scaunul de lângă Noelle și spuse:

– Nu-mi vine să cred că trebuie să treacă din nou prin asta. Și cât de groaznic a fost data trecută, Noelle! O să fie mult mai rău acum. Mă tem pentru ea.

Avea dreptate. După primul avort spontan, Emerson intrase într-o depresie care durase săptămâni în șir. Nu mai fusese în stare să lucreze cu Ted la agenția imobiliară,

deși făcea asta încă de dinainte să se căsătorească. Renunțase chiar și la curățenia în casă și la cumpărăturile generale. Zile întregi nici măcar nu se putuse ridica din pat dimineța.

– Din cauza hormonilor, zise Noelle. Depresia postpartum. Se poate ca, de data asta, să fie nevoită să ia niște medicamente ca să depășească stadiul ăsta. L-am întrebat pe Ted dacă e de acord să mă mut la ei pentru o vreme și nu a stat pe gânduri.

– Oh, fantastic! Tara o luă de mână. Ce ușurare să știu că ești tu acolo! Eu pot să vă aduc de mâncare.

– Bun, zise Noelle. O să avem grijă de ea împreună. Va fi bine, zise ea, foindu-se în scaun. Spatele îi mai înțepenea și, uneori îi era imposibil să găsească o poziție nedureroasă.

Tara se uită spre secția unde era Emerson și întreabă:

– Crezi că pot să intru s-o văd?

Noelle încuviință și se ridică:

– Vino! O să le cer voie să te lase să intri.

Merseră amândouă pe culoar, până ajunseră la salonul de recuperare.

– Mă sperie pierderile astea de sarcină ale ei, zise Tara. Are atâta grijă de ea, să facă totul așa cum trebuie... eu nu cred că aș fi în stare să fac față.

– Ba sigur că ai putea, zise Noelle și o mângâie pe spate. Ești puternică. Dar să sperăm că nu vei fi nevoită s-o faci.

O conduse pe Tara în salonul de recuperare, însă ea nu intră. Infermierelor nu le-ar fi plăcut să vadă o armată de oameni în dreptul patului mobil în care se afla Emerson. Intră în toaleta pentru femei și înghiți câteva dintre pastilele pe care le ținea în buzunar. Se sprijini cu spatele de zidul rece și închise ochii. Aștepta cu nerăbdare să se simtă mai bine.

Știa despre Tara și Sam că încercau să facă un copil și le dorea tot norocul din lume. Ziua nunții lor, care avusese

loc cu aproape opt luni în urmă, fusese una dintre cele mai grele zile din viața ei. Dimineată, i s-a făcut rău și crezut a chiar că nu va ajunge la nuntă, cu atât mai puțin să fie domnișoara de onoare. Însă durerea ei nu era de natură fizică.

Ceea ce simțea era o senzație copleșitoare de scârbă față de propria persoană. Oare de ce erau oamenii atât de idioți când venea vorba de sex? Cât de greu era să spui „nu”, pur și simplu? Când și-a dat seama că Sam nu avea de gând să renunțe la Tara, de ce nu a spus doar „înțeleg”, după care să plece? Atunci, n-ar mai suferi din pricina necentenitei dureri de spate, și nici din cauza împovăraătorului sentimentul de vină. Mai presus de toate acestea, n-ar fi distrus temeliile uneia dintre cele mai frumoase prietenii pe care le cunoscuse vreodată. Acum, Sam o evita. Se ferea să rămână vreodată singur cu ea. Până și Tara a observat că se întâmplase ceva. La câteva săptămâni după nuntă, chiar a întrebat-o:

— Te-ai certat cu Sam?

Părea îngrijorată, nevrând ca doi dintre oamenii pe care-i iubea să aibă disensiuni. Tara avea o gândire așa de neprihănită! Și avea mare încredere în Sam. Noelle răspunsese râzând, ca să o liniștească:

— Sigur că nu!

După care o îmbrățișă strâns, cerându-și iertare în sine ei: „Îmi pare rău! Îmi pare așa de rău!”

În toaletă intră o femeie, iar Noelle se îndepărtă de la perete. Se spală pe mâini, ieși și traversează culoarul, ajungând într-un târziu în parcare. Trebuia să meargă acasă și să-și pună niște haine într-o geantă, pentru că urma să se mute la sora ei.

Abia în mașină simți că pastila de valium își face efectul. „Slavă Domnului”, își spuse. Ajunsese în stadiul în care lua mai multe medicamente decât trebuia, neținând prea mult seama de cocktailul de pilule pe care le înghițea. Încerca totuși să nu facă excese, căutând un echilibru

cât de cât între a se păstra în stare de funcțiune și a-și menține durerea de spate sub control. Nu voia să-și compromită meseria sau să-și supună pacientele unor riscuri. Cunoscu doctori și asistente afectați de efectele adverse ale medicamentelor și nu ar fi vrut să se numere printre ei. Însă ajunsese să îi înțeleagă mai bine de când cu problemele la spate.

Apelase la acupunctură, la reiki, la odihnă, tratamente cu gheață și căldură, dar nimic nu era la fel de eficient ca o doză sănătoasă de narcotice. Le păstra pentru momentele când știa că nu urma să fie chemată să moșească vreun copil sau să aibă grijă de un pacient. În acele clipe, încerca să facă față durerilor.

Le spusese tuturor că avusese un accident minor în trafic, când o altă mașină intrase frontal într-a ei. Ian, cu care începuse să iasă de la nunta lui Sam cu Tara, o sfătuisese să-l dea în judecată pe șofer. I-a explicat că, la momentul respectiv, coliziunea i s-a părut atât de neînsemnată, încât nici prin gând nu i-a trecut să afle numele șoferului. Ian a dojenit-o că nu procedase cum trebuie, iar când Sam a intervenit, spunându-i să nu o mai bată la cap cu asta, i se păruse puțin deplasat, dar nu comentase nimic niciodată.

Se instalează în camera de oaspeți din casa lui Ted și Emerson, aducându-și cu ea niște haine, produse medicale, perna electrică pentru spate și medicamentele, dar și agendele în care ținea evidența. Pentru prima oară de când plecase din casa părintească, în urmă cu opt ani, simțea că face parte dintr-o familie. Găti pentru sora ei, o îngriji cu drag, se ocupă de curățenia în casă și de cumpărături, astfel că Emerson își reveni treptat, pe deplin. Noelle o ascultă pe aceasta când îi vorbește despre copilul pe care-l pierduse, despre planurile pe care le avusese cu el și despre visurile pe care le nutrise pentru el – fusese un băiețel –, imaginându-și cum avea să meargă la școală,

să termine facultatea, să se căsătorească și să aibă propriii copii. Emerson își închipuise că fiul ei va avea o fire de artist, că va iubi muzica – deși nici ea, nici Ted nu erau așa. Ar fi fost bun și iubitor. Emerson era sigură, și nici Noelle n-avea nici o îndoială în această privință. Ascultă totul cu mare atenție, gândindu-se la „nepotul ei” și simțind ea însăși durerea pierderii.

Visul ei de a se vedea cu propriii ei copii, cu propria ei familie, crește cu fiecare bebeluș moșit de ea, așa că începu să-l vadă pe Ian cu alți ochi.

– Te admir, să știi, i-a spus el într-o noapte, pe când se aflau amândoi în sufrageria lui Emerson. Tocmai făcuseră dragoste în patul de două persoane, în liniște, nevrând să-i audă cineva. Ian explică: Mă refer la faptul că ai preluat frâiele și i-ai ajutat pe Emerson și pe Ted.

Era puțin spus că o admira; de fapt, Ian o venera, la fel cum o mai făcuseră câțiva bărbați de-a lungul anilor. Dar genul acesta de atitudine față de ea niciodată nu o impresionase prea mult. Îl iubea? Da, așa cum îi iubea pe toți prietenii ei, și trebuia să se mulțumească doar cu atât. Cum nu mișunau prin preajmă clone de-ale lui Sam, Ian ar fi fost un tată bun și un soț mai loial decât ar fi meritat ea.

– Nici nu este greu s-o ajut pe Emerson, spuse ea, sprijinindu-și capul de umărul lui. O iubesc și-mi doresc s-o văd fericită.

– Pare că se înțelege foarte bine cu Ted.

– Da, cred că așa este, încuviință ea.

Ted era genul de bărbat care vorbea rareori despre sentimentele lui, dar din când în când, Noelle îl surprindea făcând câte un lucru care o mișca. Îi mângâia cu tandrețe obrazul lui Emerson în timp ce se uitau la televizor, sau măhnirea profundă din ochii lui atunci când trebuia să împacheteze la loc scaunul de mașină, pentru a-l urca în pod. În astfel de momente, Noelle se lăsa cuprinsă

de dorința nestăvilită ca și în viața ei să existe ceva mai mult de-atât.

—Și deci, nu-ți vin idei când trăiești în mijlocul unei astfel de armonii domestice? o tachină Ian.

În mod normal, ar fi râs. Deja o mai ceruse în căsătorie de vreo două ori, dar ea îi spusese de fiecare dată că era mult prea devreme să ia în calcul o astfel de posibilitate. Numai că, în seara asta, cu gândul la Ted și Emerson, care păreau că se înțeleg nemaipomenit de bine în ciuda caracterelor diferite, Noelle ezită.

—Știi, de fapt, e chiar drăguț.

—Uau! exclamă el. Nu mă așteptam să zici asta. Așadar, vrei să te căsătorești cu mine?

De data asta, Noelle râse, dar se ridică, sprijinindu-se într-un cot, și privindu-l, îi spuse:

—Fă-mi o favoare, Ian.

—Care anume? întrebă el, dându-i o șuviță de păr peste umăr.

—Continuă să mă întrebi, bine? zise ea zâmbind. S-ar putea ca, la un moment dat, să te iau prin surprindere.

capitolul 36

Emerson

Wilmington, Carolina de Nord

octombrie 2010

După ce Ian ne-a spus despre Noelle că fusese mamă-surogat, stăteam întinsă în pat în noaptea aceea, obosită dar incapabilă să adorm. Când am plecat de la biroul lui Ian, am făcut un drum până în Jacksonville, ca să dau o fugă și până la bunicul meu, care însă a dormit tot timpul cât am stat acolo. Mai bine, într-un fel. Îmi venea greu să trec peste faptul că profitase de mama mea. Poate că nu fusese vorba de un abuz propriu-zis, dar tot era fiica lui vitregă. Cum altfel puteam să văd lucrurile? Bunicul mi-a cerut să-l iert și acceptasem, însă cu jumătate de inimă. Amintirea mea despre el se schimbase pentru totdeauna.

Când am ajuns acasă, am văzut că Ian îmi lăsase numărul de telefon al ultimei femei căreia Noelle îi oferise serviciile ei ca mamă-surogat. M-am bucurat să constat că Ted și Jenny încă nu veniseră acasă. M-am așezat la masa din bucătărie și am format numărul. Femeia se numea Angela și, când i-am explicat motivul pentru care o sunasem, păru sincer afectată.

—Mi-a spus avocatul că s-a sinucis, zise ea. Sunt complet șocată. Am iubit-o tare mult. Dacă n-ar fi fost ea, n-am fi avut cei doi copii ai noștri.

—V-a spus Ian și că noi nu știam că a fost surogat? am întrebat.

—Da. Nu pot să spun că sunt prea surprinsă, pentru că ea însăși era un om foarte discret. Eu și Rob nici n-am știut mare lucru despre viața ei. La început, am avut

emoții pentru că apelasem la ea, dat fiind că ea nu avea copii. Se spune că așa e bine, ca mama-surogat să aibă ea însăși familie. Dar am vorbit cu o altă pereche cu care ea lucrase și ne-a fost recomandată din suflet, așa că am avut încredere să mergem mai departe cu Noelle.

–Și, ăăă... unde a stat înainte să dea naștere copilului? am întrebat cu greu, deși îmi formulasem întrebările înainte să formez numărul.

–Când a fost însărcinată cu băiatul, am cazat-o într-un hotel. Dar când am solicitat-o să o poarte pe fiica noastră, eram deja mult mai familiarizați cu ea, așa că a locuit cu noi pe parcursul ultimelor trei luni de sarcină. De fapt, chiar ne-a fost de mare ajutor.

–V-a dat un motiv pentru care făcea asta?

–A spus că asta era chemarea ei. Exact acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit. „Chemarea” ei.

–A existat vreodată vreun moment în care vi s-a părut drogată? m-am trezit întrebând subit, deși nu-mi propusesem s-o fac; dar n-am mai avut cum să dau înapoi, iar Angela nu mi-a răspuns imediat.

–De ce mă întrebați una ca asta? În contract scria clar că nu avea voie să ia nici un fel de medicament fără permisiunea medicului – și a noastră.

–Avea probleme mari cu spatele și a trebuit să ia calmante într-o vreme, de aceea mă întrebam cum s-a descurcat fără.

–Știam de problema cu spatele, zise Angela. Știam că se mai întâmpla să o doară spatele, dar a încercat să suporte. Pe lângă asta, a stat cu noi în permanență în acele trei luni de la finalul sarcinii. Am fi știut dacă lua ceva. Am avut încredere totală în ea.

–Credeți că era stabilă din punct de vedere psihic?

Angela râse:

–Aș zice că Noelle era nebună într-un fel cât se poate de normal, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Adică, era nebună într-un mod adorabil. În nici un caz labilă psihic.

Atâta doar că..., oftă puternic. Iubea ceea ce făcea, explică ea. Se bucura că o poate face. De asta sunt absolut sigură. Îmi pare foarte rău că ați pierdut-o de lângă dumneavoastră. Mi-e tare greu să mi-o închipui punându-și capăt zilelor.

—De familia ei v-a vorbit vreodată? am întrebat. Știu că sunt insistentă cu atâtea întrebări, dar...

—Nu-i nici o problemă. Și eu m-aș simți la fel dacă aș afla despre cineva din familia mea că a dus o viață secretă. Iar răspunsul este da, vorbea adesea despre sora ei — adică despre dumneavoastră. Îi plăcea să vă laude că gătiți foarte bine și că vă pricepeți la produse de patiserie.

—S-a referit la mine ca la sora ei?

—Da. Doar sunteți, nu-i așa?

—Da, dar eu am aflat asta abia de curând.

—Uau! Mereu a spus despre dumneavoastră că sunteți sora ei. Doar dacă nu cumva mai are vreo *altă* soră.

—Nu, doar pe mine, am spus, dar în sinea mea am gândit „Cine știe ce altceva mai ascundea?” Vă mai deranjez cu o ultimă întrebare, am zis. A pomenit vreodată de o femeie pe nume Anna Knightly?

—Anna Knightly, murmură Angela, de parcă ar fi rumegat mult și bine numele acesta. Nu cred, zise ea. Este vorba despre un alt părinte pe care Noelle l-a ajutat?

Am închis ochii. „Dimpotrivă”, m-am gândit.

—Nu. Încercăm doar să dăm de ea.

Acum, băgată în pat, nu mă puteam gândi decât la Noelle și la secretele ei, holbându-mă la tavanul pe care cădea lumina lunii. Lângă mine, Ted adormise și el într-un târziu, deși îi luase mult timp. Oricât de bizară mi se păruse mie toată întâmplarea legată statutul de mamă-surrogat pe care-l avusese Noelle, lui Ted i se păruse și mai și. Abia dacă reușise să se acomodeze cu ideea că eu și ea eram surori, că acum aflase și adevăratul scop al „muncii rurale” pe care o întreprindea Noelle. Am stat de vorbă până târziu, încercând să înțelegem amândoi, dar cred

că nici unul n-a reușit să accepte pe deplin adevărul înainte să adoarmă. Și nu știa adevărul decât pe jumătate. Mi-aș fi dorit să-i pot spune despre Noelle și Anna Knightly. În același timp însă, mă simțeam datoră să o protejez într-un fel pe Noelle. Ted deja începuse să facă mutre ori de câte ori îi spunea numele. Îmi închipuiam ce reacție ar fi avut dacă i-aș fi spus tot ce știam despre ea.

Eu și Tara am ajuns la concluzia că identificaserăm ceea ce o motivase pe Noelle să procedeze astfel: furase un copil. Fiind mamă-surogat, găsisese calea de a da viață unui copil. Era ispășirea ei. Dar chiar și-așa, un copil ar fi fost suficient ca să compenseze ceea ce făcuse. Dar a trebuit să dea înapoi mai mult, iar și iar. Bebelușul pe care l-a ucis din greșeală și cel pe care l-a furat – cred că au bântuit-o în fiecare zi a vieții ei, până ce a găsit metoda de a se liniști în privința lor. Mă întrista. Știam cât de mult își dorise ea însăși copii. Iubea copiii. Cred că a simțit că nu merită să aibă și ea unul. Măcar de mi-ar fi spus că eram surori! Dacă ar fi avut încredere în mine! Poate că aș fi avut cum s-o ajut.

Îmi tot reveneau în minte contractele acelea și mi-l închipuiam pe Sam părtaș la toate acestea. Știusese că ea fusese mamă-surogat. Oare ce altceva mai știuse el?

M-am gândit la registrele pe care le ținea Noelle și m-am întrebat dacă identitatea femeii al cărei copil murise putea fi aflată din paginile arhivelor sau dacă nu cumva greșiserăm noi când demaraserăm cercetările. Începeam să cred că pagina pe care o rupsesese din registru conținea răspunsul pe care-l căutam, iar acea pagină nu mai exista. Pur și simplu, nu aveam nici o șansă de a afla cine fusese cea pacientă. Cei de la Centrul de Nașteri n-aveau cum să ne dea această informație – și nici nu era sigur că știau. Doar dacă apelam la autorități i-am fi făcut să predea vechile arhive, iar eu și Tara nu eram pregătite să facem pasul acesta. O parte din mine voia în continuare să creadă că nimic din toate acestea nu era aievea. Însă

a trebuit să-mi amintesc de scrisoarea pe care Noelle i-o scrisese Annei Knightly ca să realizez că toată povestea asta încâlcită era cât se poate de adevărată.

Mă tot gândeam la copilașii blonduți, cu ochii verzi, ai lui Denise Abernathy. Fiica lui Denise a fost cea din urmă fată pe care a moșit-o Noelle. Întinsă lângă Ted, complet trează și lucidă, mi-am imaginat-o pe Noelle căutând cu disperare un nou-născut cu ochișori verzi sau cu potențial de a deveni verzi, întocmai ca ai mamei și ai surorii mai mari. Noelle parcă ar fi avut un al șaselea simț când venea vorba despre culoarea ochilor. Întotdeauna putea să-și dea seama, înaintea celorlalți, ce culoare definitivă vor avea ochii unui bebeluș. Mi-am închipuit-o rătăcind prin spital în toiul nopții, ridicându-le bebelușilor pleoapele, ca să le vadă culoarea ochilor. Cât de nebunească îmi părea această posibilitate, cât de ciudată! La fel de ciudat era și să fii mamă-surogat, în secret, de cinci ori la rând.

Măcar dacă am fi știut data exactă când se născuse copila Annei Knightly, totul s-ar lega, nu? Am ști numai dacă fata blondă, cu ochi verzi, a lui Denise Abernathy, era cea pe care o căutam. În cele din urmă, am fi văzut dacă Noelle consemnase acea naștere care se desfășurase îngrozitor de prost. M-am ridicat, tresărind. Oare puteam găsi arhivele cu nașteri pe internet?

M-am dat jos din pat. Urma să mă lămuresc imediat.

După ce am coborât scara, am luat din frigider una dintre ciupercile umplute pe care le pregătisem pentru petrecerea lui Suzanne și-am așezat-o pe un șervețel. Am ciugulit din ea, așteptând să se deschidă computerul. După ce am căutat prin mai multe surse, am găsit pagina unde erau arhivate nașterile din Carolina de Nord, dar nu puteam obține nici o informație fără numele de familie și prenumele.

Cu ochii în ecran, m-am gândit la Anna Knightly. Era director al Oficiului pentru Copii Dispăruți. Transformase pierderea ei într-o modalitate de a-i ajuta pe alții. Deși

puține, lucrurile pe care le aflasem despre ea mă făceau în egală măsură să o simpatizez și să-mi fie milă de ea. Cum se simțise când a descoperit că bebelușul ei pur și simplu dispăruse? Cum de a reușit să meargă mai departe? Și cum de a putut Noelle să-i facă una ca asta?

Nu voiam să aflu prea multe detalii despre viața ei personală; voiam doar să aflu când îi dispăruse copilul. Preferam să nici nu știu cum arăta această Anna. De îndată ce aflam la cine se afla copilul ei, aveam de gând să las autoritățile să se ocupe de ea. Speram să n-o întâlnesc niciodată.

Totuși, neavând acces la arhivele necesare, se părea că singura modalitate de a găsi vreo informație despre dispariția copilului ei era să o găsesc *pe ea*. Am intrat pe pagina Oficiului pentru Copii Dispăruți. Mă mai uitasem pe site în treacăt, încercând să găsesc o biografie de-a ei cât de cât detaliată, dar nu era nici una. Pagina de internet era atât de plină de informații, încât nici nu știam de unde să încep.

Erau mai multe chestii utile pentru familii, formulare pe care le completeai în cazul în care ai fi văzut unul dintre copiii dispăruți și informații despre sistemul de alertare AMBER. Tot căutând, am dat peste niște buletine informative în care Anna Knightly făcea referiri la anumite cazuri, dar nimic despre situația ei personală.

După care, în sfârșit, m-am prins.

Oare până unde puteam să sap după informații despre un copil dispărut pe acest site? Am deschis un formular de căutare și am tastat puținul pe care îl știam: Carolina de Nord. Sex feminin. Knightly. De câți ani să fi dispărut? Am zis „treisprezece”, întrucât Noelle încetase să mai profeseze cu doisprezece ani în urmă și în același an fusese pentru întâia oară mamă-surogat. Am dat click pe „caută” și am primit mesajul „0 rezultate găsite”. Poate că bebelușul avea alt nume de familie.

M-am rezemat de spătarul scaunului, holbându-mă din nou la ecran, și abia atunci am observat literele verzi, de-o șchioapă, din josul paginii, unde scria: „caută pe site“. Am dat click pe ele și a apărut caseta motorului de căutare. În sfârșit! Am tastat „Anna Knightly“ și, brusc, îmi apărură în față o fotografie cu ea și o scurtă biografie. Aș fi vrut să nu văd poza, dar era prea târziu. Am analizat-o atent. Avea un chip rotund. Nu bucălat, mai degrabă dulce și delicat. Nu avea părul prea lung, doar până la umeri, șaten-deschis și ușor ondulat. Avea niște ochi mari și verzi. Verzi, întocmai precum copiii lui Denise Abernathy. Dar ceea ce m-a impresionat a fost zâmbetul ei. Nu zâmbea larg, ci aida cuiva care a preluat conducerea unui proiect de anvergură. Un zâmbet cald, denotând încredere și sobrietate. „Sunt aici ca să fac treabă“, lăsa de înțeles zâmbetul ei. „Sunt aici ca să vă găsesc copiii“.

Am citit cele câteva rânduri de sub poză. „Anna Chester Knightly, în vârstă de 44 de ani, directoarea Oficiului pentru Copii Dispăruți, lucrează pentru această instituție de zece ani.“

Lily, fiica ei nou-născută, a dispărut dintr-un spital din Wilmington, Carolina de Nord, în 1994. Mai are o fiică, pe nume Haley.“

Oh! Mai avea o fiică. Eram așa de bucuroasă!

Dar 1994? Atât de demult? Era clar că greșiserăm mult în privința datei. Am navigat înapoi la formularul pentru copii dispăruți și am schimbat „13“ – numărul de ani pe care-i trecusem inițial – în „17“, iar numele Lily Ann Knightly fu generat instantaneu.

Nu era vreo poză, ci doar câteva rânduri: „Lily Ann Knightly s-a născut pe 29 august 1994 și a dispărut dintr-un spital din Wilmington, Carolina de Nord, la scurt timp după naștere“.

Brusc, am simțit cum inima îmi tresare cu putere în piept. 29 august 1994. M-am dat cu scaunul înapoi de la birou, până am ajuns în dreptul mesei lungi pe care

pusesem registrele lui Noelle. L-am luat pe cel pe care scria „martie 1994–noiembrie 1994”. L-am deschis încet, ținându-mi respirația în timp ce dădeam paginile.

„Nu!”, am răbufnit cu voce tare, când am ajuns la pagina pe care o căutam, deși știam prea bine ce era scris acolo. În partea de sus a paginii era numele pacientei: Tara Vincent. Data era 31 august 1994 – aceeași dată la care Jenny se născuse prin cezariană, iar pe Tara o luaseră durerile facerii. Pentru prima oară, i-am mulțumit lui Dumnezeu că nu putusem să nasc acasă, iar Noelle nici nu se apropiase de fiica mea. Am citit din nou notițele lui Noelle, descriind travaliul lung și deosebit de dificil al Tarei, care s-a sfârșit cu nașterea periculoasă și riscantă din dimineața de 1 septembrie. Am răsfoit rapid paginile, sperând ca Noelle să mai fi moșit vreun alt copil în preajma acelei date, însă următorul bebeluș se născuse pe 15 septembrie și fusese un băiețel. Am dat înapoi la descrierea nașterii Tarei, la numeroasele pagini pline de consemnările lui Noelle. Am citit ultimele rânduri, căutând un semn în scrisul lui Noelle, tremuratul aparte al unei mâini nesigure, confirmând transformarea moașei atente și încrezătoare în femeia înspăimântată, care scăpase din greșeală din mâini copilul prietenei ei. Femeia care avea să fugă până la spital ca să găsească un înlocuitor. Am studiat fiecare cuvințel în parte, dar ștersese urmele cu pricepere. Am citit din nou cea din urmă propoziție – „... este o frumusețe de fată. O vor numi Grace”; și m-am întrebat dacă la momentul acela se referea la Grace pe care o născuse Tara cu adevărat sau la Grace cea de-acum, singura pe care am cunoscut-o și iubit-o în toți acești ani.

Grace care nu aparținea nici unuia dintre noi.

capitolul 37

Grace

M-am trezit la ora șase și nu m-am mai chinuit să adorm la loc. Cleve urma să ajungă acasă în doar câteva ore. În e-mailul pe care mi-l trimisese noaptea trecută îmi spusese că-l aduce un prieten cu mașina și spera să ajungă acasă până în ora prânzului, deși nu mă invitase să iau masa cu el și nici nu-mi spusese că poate veni să mă ia, ca să mergem să mâncăm undeva împreună. Dar în ultimele zile îmi trimisese mai multe e-mailuri și mesaje decât de obicei, ca și cum s-ar fi gândit mai mult la mine acum, că venea acasă. În e-mailul pe care mi l-a trimis ieri după-amiază a încheiat cu „Ne vedem în curând!”, iar de atunci tot disecam acele patru cuvinte. Semnul exclamării era partea mea preferată.

Îmi plănuisem toată ziua cu lux de amănunte. Dacă era frumos afară, puteam să mergem să ne plimbăm de-a lungul râului și să stăm de vorbă. Adică să stăm de vorbă în *adevăratul* sens al cuvântului, așa cum făceam cândva. Sigur, eu speram să ne împăcăm. Era un weekend prelungit, așa că, și dacă nu era convins că suntem meniți să fim împreună până la sfârșitul acestei zile, mai aveam la dispoziție două zile în care să-mi exercit șarmul. Poate că părea puțin calculat din partea mea, dar eu aveam ferma convingere că eram perfecți unul pentru celălalt.

Îmi luasem zi liberă de la The Animal House, dar acum îmi dădeam seama că mai bine m-aș fi dus la lucru câteva ore în dimineața asta, pentru că simțeam că-mi pierd mințile tot așteptând să vină ora prânzului.

Eram pe Facebook pe la opt, când mama a băgat capul pe ușă și a întrebat, părând surprinsă:

– Te-ai trezit deja?

– Bănuiesc că asta-i o întrebare retorică, am spus.

– Isteață mai ești! exclamă ea și-mi zâmbi.

În ultima vreme, se comportase cam ciudat și mi se părea că zâmbește de complezență. Zise apoi:

– Vrei să m-ajuti la cumpărături? Am de făcut o groază de lucruri pentru petrecerea de diseară.

– Nu pot, îmi pare rău. Trebuie să scriu o lucrare. Iar Cleve ajunge și el acasă peste puțin timp.

Oare de ce adăugasem și asta? Se pare că nu m-am putut abține. Dar trebuia să m-aștept ca acum să mă ia la întrebări.

– A, o să te vezi cu el? Vreau să spun, pe lângă faptul că vă vedeți la petrecere?

Nu credea că e o idee prea bună, imediat mi-am dat seama.

– Cred că da, am zis, ridicând din umeri ca și cum puțin îmi păsa.

– Poți să-l întrebi ce cursuri face și cum i se pare la Chapel Hill.

I-am aruncat o privire de parcă taman acum aterizase din spațiu:

– Mamă, știu și eu cum să vorbesc cu el.

– Bine, și ce vrei să porți diseară?

Era în dispoziția aia în care îmi puneam o sumedenie de întrebări; de obicei, știam cum să fac s-o opresc, dar eram așa de încântată de rochia mea, că am hotărât să i-o arăt. Mersesem cu Jenny la cumpărături luni, după ore, și mă îndrăgostisem până peste cap de rochia pe care o găsisem. Am scos umerașul din dulap și am înlăturat plasa albă care acoperea rochia. Mama suspină adânc, exact aceeași reacție pe care o avusesem și eu atunci când o văzusem în magazin.

– Oh, Gracie, este așa de drăguță!

Nu „drăguță“ încercam eu să fiu în ea. Voiam să fiu sexy și sofisticată, dar înțelegeam la ce se referă. Era o rochie roșie, scurtă și fără umeri. Era confecționată dintr-un material mătăsos și avea în dreptul taliei o curea argintie. Poate că pe umeraș părea „drăguță“, însă pe mine arăta trăsnet. Jenny se jurase că așa era.

– Mersi, am zis.

– Ce pantofi o să porți?

Am scos și pantofii roșii, cu barete. Mă cam ușurasem de toate economiile.

– Perfect, aprobă ea. Nu sunt nici prea înalți. Ești fată deșteaptă.

Mi-aș fi cumpărat eu mai înalți, dar și-așa îmi era greu să merg și în ăștia. Oricum, nu voiam să stau toată noaptea cu gândul la pantofi.

– Eu chiar nu m-am gândit ce-o să port, zise mama. Ai mâncat?

– Încă nu.

– Vrei să-ți fac niște...

– Nu, mulțumesc. Sunt în regulă.

M-am așezat din nou la computer și am văzut că se uită la ceas.

– Ești sigură că nu vrei să vii cu mine? Te aduc înapoi până-n prânz.

– Chiar trebuie să mă ocup de lucrarea asta, mamă.

Mă bucuram că nu avea cum să vadă că eram pe pagina de Facebook, monitorul fiind întors în direcția opusă.

– Bine, zise ea. Atunci să ai o zi bună!

Bineînțeles că n-am scris lucrarea. Nici măcar n-am încercat. Am făcut o parte din tema la mate, am mâncat o banană, m-am spălat pe cap, m-am uitat de o mie de ori la telefon, ca să fiu sigură că e deschis, și am făcut schimb de comentarii cu mai mulți prieteni de pe Facebook, pe care nici măcar nu-i cunoșteam în persoană.

Pe la prânz, deja nu m-am mai putut abține și i-am trimis un mesaj: „Ai ajuns aksă?”

Mi-a răspuns în mai puțin de un minut: „Sunt aici de peste o oră. N vdm la party?”

Parcă s-a prăbușit cerul pe mine. Serios? „N vdm la party?” Cred că făcea mișto de mine. De ce nu acum? Puteam sta împreună toată după-amiaza. Ne-am fi plimbat pe malul râului. Am fi vorbit. Am fi râs.

Loveam cu vârful degetelor tastatura telefonului. Am scris:

„Nu vrei să n vdm acum? N-am treabă.”

„Îl ajut pe tata. Mai târziu.”

M-am așezat pe pat și am început să plâng. Nu reușeam să înțeleg. Aproape că mă simțeam la fel de rău ca atunci când se despărțise de mine. Am încercat să iau legătura cu Jenny, dar n-a răspuns la telefon. Twitter a început să se smiorcăie, așa că l-am lăsat să se urce pe pat. Ducă-se dracului de reguli! Știa că sunt supărată, așa că încerca să se strecoare lângă mine. Mi-am îngropat fața în gâtul lui și-am continuat să mă văicăresc.

După aproape o oră, m-am ridicat și m-am uitat în oglindă. Mă înroșisem cu totul – aveam nasul, ochii și obrații roșii. Trebuia să-mi revin, altminteri la petrecere aș fi avut o față de aceeași culoare cu rochia. Mi-am netezit hainele, am umezit un prosop și mi-am șters ochii.

Nu-mi era deloc foame, dar tare aș fi băut o cafea. Am coborât la bucătărie și am văzut că mai era niște cafea în cafetieră, dar era rece. Puteam s-o încălzesc în cuptorul cu microunde. Am deschis dulapul ca să iau o cană. Ceva era diferit. Am găsit cana mea preferată, cea neagră, dar ceva lipsea, mi-am dat eu seama. Mama asta, mereu schimba locul lucrurilor, cât putea să mă enerveze! Dintr-odată, m-am prins. Cana de călătorie mov, pe care i-o dăruisem tatei! Am deschis și celelalte dulapuri, unul câte unul, căutând-o cu disperare, dar nu mai era.

N-aveam de gând să plâng. În nici un caz. Fața mea abia ce-și mai revenise. În schimb, am luat telefonul și am format numărul mamei.

capitolul 38

Tara

Aveam mașina plină de baloane. Fata cu prea multe pierceinguri de la magazin m-a întrebat ce culori aș fi vrut, dar i-am spus să mă surprindă. În mod normal, acordam importanță unor astfel de aspecte, însă acum îmi stătea mintea la altele; mă tot gândeam la petrecere, la ceea ce aș fi aflat despre Noelle, că fusese mamă-surogat, iar Sam fusese tot timpul la curent... toate acestea erau copleșitoare pentru mine. În toți acești ani, el a știut! Dumnezeu mare! Știam că-și dorise să-mi spună. Eram impresionată de etica lui profesională. Eu, să fi fost în locul lui, nu știu dacă aș fi fost în stare să țin un astfel de secret. M-am bucurat să aflu că Noelle apelase la Sam, totuși. Să constat că avusese atâta încredere în el.

În oglinda retrovizoare nu vedeam decât o mare de baloane și mă îndreptam încet spre cofetăria de unde trebuia să iau tortul aniversar pentru Suzanne. Faptul că mă aflam la volanul unei mașini pline de baloane nu era mai puțin periculos decât să trimiți mesaje în timp ce conduci, mi-am spus. Am găsit un loc de parcare abia la jumătate de stradă de cofetărie. Am parcat cu spatele și m-am înghesuit pe cât posibil, neputând să mă uit decât în oglinzile laterale.

Mi-a sunat telefonul chiar după ce am oprit motorul și m-am gândit că era Emerson, care își amintise că mai trebuia să iau ceva. Nici măcar nu m-am uitat să văd cine suna.

— Bună, Em, am zis.

–Cum ai putut să faci așa ceva? urlă Grace, atât de tare, că a trebuit să-mi îndepărtez telefonul de la ureche.

Nu știam ce făcusem, dar instantaneu m-am simțit vinovată.

–Despre ce vorbești? am întrebat.

–Nu puteai să lași măcar unul dintre lucrurile lui tati în casă?

După voce, era atât de furioasă, că nici nu mai semăna cu fata pe care o știam. Ce mai făcusem acum? Mi-am amintit de partea de dulap unde înainte stăteau hainele lui Sam, iar acum rămăsese goală, adâncind senzația de pustiire. De noptiera lui, care fusese cândva plină de cărți, stilouri și inundată de lumina veiozei, iar acum nu mai era pe ea decât o lanternă și niște baterii de rezervă. Dădusem de pomană cartoteca lui. Iar în sertarele de la birou se aflau acum articolele mele de papetărie și niște rechizite școlare.

–La ce te referi? am întrebat-o.

–La cană. La cana pe care i-am dat-o eu, zise ea.

Imediat mi-am adus aminte. Cum am văzut-o în dulapul meu, ditamai recipientul, complet nefolositor, ocupând degeaba spațiul printre celelalte căni. De ce aș fi păstrat un lucru pe care n-aveam să-l mai folosim niciodată? Mi-am amintit cum o băgasem în cutia cu destinația Goodwill.

–A! Of, nu... nu știu ce-a fost în capul meu, draga mea. Am dat peste ea și știi că nu suport dezordinea, pur și simplu am uitat că...

–Numai la tine te gândești, nu? urlă ea. Dacă tu nu suporti dezordinea, trebuie să te debarasezi de cana aia, nu? Nici măcar nu te-ai gândit să mă întrebi și pe mine. Dacă atât de tare îți displacea, puteai foarte bine să mi-o dai mie și o țineam la mine în cameră, pentru că eu n-am nici o problemă cu dezordinea, mamă! Mai mult, știi ceva? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de *rahatul* tău de ordine!

Îmi închise, așa că am rămas încremenită, strângând telefonul în mână. Niciodată nu-mi mai vorbise astfel, cu atâta mânie și mai ales cu un limbaj atât de colorat. Am privit însă dincolo de faptul că era pornită împotriva mea și mi-am dat seama că avea dreptate. Cât de egoistă am fost! Cât de proastă! Ea cumpăraseră cana aceea pentru Sam. De câte ori o vedeam, îmi aduceam aminte că nu mai este printre noi, iar asta mă durea cumplit. Dar pentru ea, acea cană reprezenta o legătură de preț cu cel pe care îl îndrăgise atât de mult.

Am sunat-o înapoi și am simțit cum mi s-a pus un nod în gât, dar nu mi-a răspuns. Îmi spusese tot ce avea să-mi spună.

Am scos mașina din parcare. Tortul putea să mai aștepte. Am condus până la Goodwill, am coborât din mașina în care pluteau vapori de heliu și am ajuns la intrarea din față. Acolo unde se făcea recepția pachetelor am dat peste o femeie care îi dădea un scaun de bucătărie unui tânăr înalt și deșirat, cel care emitea chitanțele.

—Mă scuzați, zilele trecute am adus aici niște lucruri și trebuie să iau ceva înapoi. Se poate? am întrebat.

—Nu, doamnă, răspunse el și luă taburetul, pe care îl așează deoparte, peste un teanc de cartoane. În nici un caz.

Mi-am aruncat o privire prin crăpătura ușii din spațele lui, unde am văzut că, într-o încăpere imensă, mai multe femei care purtau mănuși sortau nimicurile puse la grămadă. Am încercat să văd dacă nu zăresc și mica mea cutie din carton, dar degeaba. Parcă aș fi căutat acul în carul cu fân.

—Îmi permiteți să mă duc până în spate, poate dau de ea, am întrebat, arătând spre încăperea cu pricina.

—Nu, doamnă. Nu avem voie să lăsăm pe nimeni să intre acolo.

M-am lăsat păgubașă.

—Bine, am spus eu. Vă mulțumesc oricum.

M-am întors la camionetă și am luat-o din nou, cu atenție, spre cofetărie, gândindu-mă în permanență la Grace, la cum trebuie să se fi simțit când deschisese dulapul acela și văzuse că dispăruse și cea din urmă legătură materială dintre ea și tatăl ei. Mi-am închipuit cum m-aș fi simțit eu în locul ei. Era o durere foarte greu de suportat..

După ce am coborât din mașină, aproape că am plutit până acasă la Emerson, purtând cu mine norul de baloane care se înălța în văzduh. Cum ușa ei era deschisă, am intrat direct și am dat drumul baloanelor în sufrageria ei spațioasă. Mi-am ridicat ochii în tavan. Ventilatorul avea să ne facă niște probleme, pentru că mai mult ca sigur trebuia să-i dăm drumul de îndată ce încăperea se umplea cu invitați. Dar aveam să las asta pe mai târziu.

—Em? am strigat.

—La bucătărie...

—Am venit. Trebuie doar să mai scot niște chestii din mașină.

Am făcut din nou un drum ca să iau și restul de baloane, apoi încă unul pentru tort, pe care l-am adus pe ușa din lateral, care dădea direct în bucătărie. Am așezat cutia pe blatul din granit și i-am observat pe Shadow și pe Blue, care amușinau aerul din jurul meu.

Emerson spăla un castron în chiuvetă.

—Salut, m-a salutat ea absentă. Am făcut loc pentru tort în frigider. Îți mulțumesc că ai mers să-l iei.

Am pus tortul în partea de jos a frigiderului. Restul rafturilor erau încărcate, Dumnezeu știe cu ce. Frigiderul lui Emerson nu oferea niciodată o priveliște drăguță.

—Am lăsat baloanele în camera de zi. Mai târziu o să le distribu mai strategic.

—Avem o mică problemă, zise Emerson. Curăța de zor la castronul acela și mi-am dat seama că o făcea pe fond nervos. Continuă: Sora lui Suzanne ne-a trimis niște fotografii, iar Jenny trebuia să se ocupe să facă un colaj din ele, dar nu s-a simțit bine, așa că a urcat să se odihnească

puțin. Crezi că poți să te ocupi tu de asta? I-am zis să ducă pozele la mine-n birou.

– Sigur că da. Fac orice, măcar să nu mă mai gândesc în permanență la... toate câte se întâmplă. I-am zâmbit lui Emerson, dar ea era prea sleită de puteri ca să-mi răspundă la fel. Ce-a pățit Jenny? am întrebat-o.

– Crede că a răcit. Emerson a clătit în sfârșit castro-nul și l-a pus în suportul de vase. Zicea că a început s-o doară în gât de când s-a trezit. M-a ajutat să aranjez farfuriile și tacâmurile pe masa din sufragerie, după care a picat lată. Eu cred că n-are chef să-mi dea o mână de ajutor, asta este tot. Dar o să se simtă mai bine până începe petrecerea.

Am văzut că în cafetieră mai era niște cafea, așa că am dat să-mi pun puțină.

– Pot să mă servesc? am întrebat.

– Da, dacă nu te deranjează s-o încălzești puțin.

Emerson își șterse mâinile cu un prosop și se îndreptă cu pași repezi spre cămară, fără să se uite măcar o clipă în direcția mea.

– Te simți bine, am întrebat, luându-mi din dulap o cană. Instantaneu mi-am adus aminte de dulapul de-acasă, de-acum plin cu cești frumos orânduite, fără cana mov de călătorie, mai mare decât celelalte și care făcea notă discordantă.

– N-am nimic, răspunse ea, scoțând din cămară un pachet de șervețele. Numai că... ei, îți dai și tu seama...

– Mda...

Am luat-o de după umeri. Știam că a vorbit cu femeia al cărei copil fusese purtat de Noelle. Oricât de ciudat mi se părea totul, cred că lui Emerson îi venea cu atât mai greu să se obișnuiască. Nu avuseserăm răgaz să procesăm toate câte se întâmplaseră, iar acest lucru începea să ne afecteze pe amândouă. De îndată ce se încheia petrecerea, puteam să ne bucurăm de un moment de respiro.

Trăiam cu senzația că ar fi trebuit să mai ținem un parastas în amintirea lui Noelle. Dat fiind că primul fusese închinat unei femei pe care n-o cunoșteam cu adevărat.

– Ei bine, am început eu, turnându-mi cafea în cană, cred că am dat-o în bară rău de tot.

Scoase dintr-un sertar o foarfecă și se pregătea să taie ambalajul de plastic al șervețelelor, dar se opri brusc:

– Cum adică?

Pentru prima oară de când ajunsesem, se uita fix la mine.

– Am aruncat cana de călătorie a lui Sam. Am băgat cana de cafea în cuptorul cu microunde și am apăsat pe temporizator. Am uitat că Grace a fost cea care i-a dat-o. Mai bine zis, nici nu m-am gândit la asta. Și-a dat seama ce-am făcut, așa că mi-a dat telefon chiar când mă dușesem să iau tortul și m-a făcut cu ou și cu oțet. Nu cred că am mai supărat-o vreodată așa de rău.

Emerson tăie pelicula din plastic, după care puse la loc foarfeca în sertar.

– Las' că-i trece. Își revine ea.

– Tu te simți bine? am întrebat-o. Mi se pare că ești foarte abătută, așa...

– Nu, doar că...

Scoase niște șervețele de hârtie și păru că le numără.

– Sunt vreo douăzeci și patru, din câte știu eu.

Scria câte erau pe cotorul pachetului, dar nu mi-a venit să-i atrag atenția.

– Nu vreau decât să iasă totul bine astă-seară, zise ea.

– Așa va fi, draga mea. Cuptorul cu microunde ticăi, așa că mi-am scos cana de cafea. Eu îmi fac griji cu privire la Grace și Cleve totuși.

– Crezi că poți să te apuci de colaj? mă întrebă ea, de parcă nici n-ar fi auzit ce-am spus.

– Gata, mă duc acum.

Mi se păru că Emerson nu era deloc în apele ei, semănând mai mult cu mine, atât de grijulie cu toate detaliile,

de parcă totul ar fi trebuit să iasă ireproșabil. Bun, urma să mă ocup de colaj, ca să știu c-am scăpat și de asta, pentru ca apoi să văd ce mai era de făcut.

Am intrat în camera de lucru pe care Ted și Emerson o împărțeau și am găsit pancarta imensă din carton alb, pe jumătate făcută. Jenny o așezase pe una dintre măsuțele din cameră. Lângă ea se aflau un tub albastru cu lipici și niște fotografii. Unele fuseseră mărite, iar altele nu. Am pus lipiciul și fotografiile în mijlocul colajului și le-am dus pe toate în bucătărie, ca să pot discuta cu Emerson în timp ce lucram.

Scotea pahare pentru vin din dulap și păru surprinsă să mă vadă când am intrat în cameră.

– Am zis că mai bine lucrez aici.

– Dar e mai mult loc în birou, nu te-ar stingheri nimeni.

– Mda, dar acolo trebuie să stau singură, am spus, după care am pus colajul pe masă și m-am așezat pe scaun.

Am început să mă uit la fotografii. Aproape că uitasem cum arăta Suzanne brunetă, de mult nu o mai văzusem așa. Pozele din copilărie erau absolut adorabile; fusese genul acela de copil cu ochișori mari, albaștri și strălucitori. În câteva poze apărea împreună cu Noelle, poze făcute de-a lungul timpului, pe care îmi venea greu să le privesc. Mă întrebam: „Oare în poza asta este însărcinată? Sau poate în asta?”

Fostul soț al lui Suzanne, Zeke – pe care nu-l văzusem decât de câteva ori –, nu apărea în poze, în schimb erau nenumărate poze cu Cleve, la vârste diferite.

Avea piele de culoarea nucilor pecan. Moștenise de la tată părul negru, cărlionțat, iar de la mamă – ochii albaștri. Fusese un copil foarte frumos, iar ca tânăr bărbat, era și mai și.

– Cleve e frumos foc! O înțeleg pe Grace, am spus.

Emerson ștergea paharele de vin cu un prosop uscat și nu păru să mă fi auzit. Grace îmi spusese cândva

că puteam să conversez de una singură – mulțumindu-mă cu postura de a o continua și chiar de a sfârși de capul meu. Numai că aici nu se aplica. Am luat o poză de-a lui Cleve și m-am dus până în dreptul chiuvetei, vrând să i-o arăt și lui Emerson. O țineam în fața ei, ca să nu trebuiască să lase paharul jos din mână.

–Cred că aici are vreo trei ani, tu ce zici? Nu-i așa că-i drăgălaș?

Emerson abia dacă s-a uitat la fotografie. În schimb, puse brusc cârpa de vase și paharul pe bufet și mă luă strâns în brațe. Prea strâns, aș putea spune.

–Hei, s-a întâmplat ceva? am întrebat, mângâind-o pe spate.

–Te iubesc, zise ea. Îmi pare rău că sunt îngrijorată.

M-am tras înapoi. Am văzut că avea ochii plini de lacrimi, așa că am luat-o de mână. Am vorbit mai încet, în caz că Jenny sau Ted ar fi fost prin preajmă:

–Ce se petrece, Emerson? Este vorba despre Noelle? Oh, să nu-mi spui că ești supărată din cauza bunicului tău! Cumva a ...

–Nu, el e bine. Cred că trebuie să-mi vină ciclul și poate de-aia...

–Bine, am zis încet, dar deloc convinsă. Niciodată nu se mai plânsese din pricina sindromului premenstrual. Ce-ar fi să te întinzi puțin? Pot să mă ocup eu de restul. Și în plus, furnizorul vine abia pe la cinci să facă aranjamentele. Oricum, eu zic că ne-am descurcat bine, nu?

–Te-ar deranja? Părea atât de ușurată. Problema e că n-am dormit mai deloc noaptea trecută și am...

–Hai, du-te, am îndemnat-o, împingând-o ușor pe hol. Totul e-n ordine. Nu-ți face griji.

–OK, gata. Mă duc, atunci.

M-am uitat la ea pe hol. Avea nevoie de un pui de somn și probabil că n-ar fi reușit să se odihnească deloc până mâine-dimineață, după încheierea petrecerii. Trecea și ea printr-o groază de probleme. Tot ceea ce aflaserăm

despre Noelle. Faptul că bunicul ei era la azil. Petrecerea pentru Suzanne. Nu era de mirare că era istovită.

M-am așezat la loc în fața pozelor. Mai întâi trebuia să finalizez colajul, după care să mă gândesc la un mijloc de a decora încăperile cu baloane, iar apoi să mă asigur totul era pregătit pentru caterer. Abia după toate acestea aș fi trecut și pe-acasă, ca să mă îmbrac. Voiam să o fotografiez pe Grace în noua ei rochie roșie, dar aveam sentimentul că nu mă va lăsa. Îmi și imaginam cum vom arăta noi două în mașină, venind înapoi. Eu sporovăind întruna. Ea la fel de tăcută și, în continuare, mânioasă. Trebuia să punem lucrurile la punct înainte de petrecere, gândeam eu, în timp ce lipeam într-unul dintre colțurile colajului o fotografie înfățișându-le pe Suzanne și Noelle. Era musai să terminăm odată cu asta.

Mi-am scos telefonul din geantă și am format din nou numărul ei, dar nu mi-a răspuns. N-avea să-mi ușureze situația.

capitolul 39

Noelle

Wilmington, Carolina de Nord

1994

– Vreau să fie ceva simplu, zise Noelle.

Ea și Ian stăteau în camera de zi a casei din Sunset Park, împreună cu Tara și Emerson, pe care le desemnase să se ocupe de planificarea nunții ei, din noiembrie. Ea nu avea experiență și, în mod sigur, nici pricepere în această privință.

– Bine, poate fi simplă ca stil, zise Ian, dar mi-ar plăcea tare mult ca toți prietenii apropiați să fie acolo.

Noelle știa că-l scotea din sărite pe Ian, tot reiterând dorința ei ca totul să fie cât mai simplu. Respinsese din start ideea de a se căsători la biserică – un lucru pe care el și-l dorise –, și la fel procedase și în privința închirierii unei locații pentru petrecere. Inelul de logodnă cu diamant, pe care Ian i-l oferise, o făcea să simtă că-i atârnă greu pe mână, astfel că insistase să îl schimbe cu altul mai puțin ostentativ. El sugeră să facă nunta în august, dar ea amână evenimentul pentru noiembrie, socotind că, până atunci, Tara și Emerson aveau să-și revină complet după nașterea celor doi copii. Tara trebuia să nască spre sfârșitul lunii august, peste aproape o lună, iar Emerson pe la mijlocul lui septembrie. Amândouă urmau să fie domnișoare de onoare la nunta ei. Noelle avea mereu grijă să le trateze în mod egal.

– Poate că ar trebui să stabilim clar ce înseamnă „simplu” pentru fiecare dintre voi, zise Tara.

Era așezată la capătul vechii canapele a lui Noelle, ținând pe genunchi o agendă și privind la cei doi cu entuziasm, bucuroasă că pune la cale o nuntă. Emerson stătea în celălalt capăt, iar privindu-le, lui Noelle i se păru că are în fața ei două contragreutăți – două femei cât se poate de însărcinate, echilibrând talerele unei balanțe – pe canapeaua ei. De data aceasta, Emerson avea să reușească. Avusese o serie de probleme cu sarcina, punând nervii tuturor la încercare, și deși Emerson dorea să nască acasă, Noelle nici nu se gândea să-și asume astfel de riscuri taman cu sora sa. Sigur, își propusese să asiste la desfășurarea evenimentului la spital, unde un ginecolog avea să răspundă de bunul mers al nașterii, și fără îndoială că aceasta era cea mai bună variantă.

Cât despre Tara, atâta vreme cât totul părea în regulă cu sarcina ei, nu existau motive să nu nască acasă.

– Pentru mine, ceva simplu înseamnă să mă pot căsători îmbrăcată lejer, explică Noelle. Înțelegeți, cam cum mă îmbrac zi de zi.

Ian gemu scurt.

– Poate chiar desculță, zise Noelle. Și trebuie să fie într-un spațiu deschis, asta clar.

– În noiembrie, îi reaminti Ian.

– Cu mâncare simplă. Poate vegetariană.

Îi aruncă o privire lui Ian, care arborase cel mai înțelegător zâmbet al său.

El se uită la Tara și la Emerson și spuse:

– Vedeți ce trebuie să suport?

Însă o spuse pe un ton atât de iubitor, încât Noelle se aplecă și-i dădu o sărutare pe obraz. Era un băiat așa de bun! Fără îndoială că vor avea o căsnicie reușită.

– Știi și tu la ce te-ai înhămat, Ian, zise Emerson.

– Bun, haideți să vorbim serios un minut. Tara se pregăti să scrie cu pixul în agendă. Dat fiind că nunta este în noiembrie, eu zic că este prea frig ca să riscăm s-o faceți afară. De acord, Noelle?

Noelle încuviință șovăitoare. Oricât îi plăcea ideea de a se cununa în aer liber, Tara avea dreptate. Acum, că insistase ca nunta să se țină în noiembrie, taman vremea îi punea bețe-n roate.

—Ce-ar fi dac-am face-o la mine acasă? propuse Tara. Avem suficient spațiu. Poate că, pe parcursul ceremoniei, nu va sta toată lumea jos, dar cert este că avem spațiu berechet.

—Iar eu pot să fac câteva feluri de mâncare, adăugă Emerson, și...

—Nu vreau să vă deranjați cu nimic, o întrerupse Noelle. Amândouă o să aveți destule pe cap cu nou-născuții și, credeți-mă, veți dori să dormiți ori de câte ori aveți ocazia.

—Haide, lasă-ne să te ajutăm măcar cu atâta lucru, spuse Tara, neținând seama de protestele lui Noelle. Știi că ne face plăcere.

Ian se uită la Noelle și spuse:

—Mie îmi place ideea s-o facem acasă la Tara și Sam. Putem să angajăm oameni care să mute mobila din casă și care să deretice înainte și după eveniment. Iar tu poți să te îmbraci cum vrei.

—Ba nu, nu e chiar așa, interveni Tara. Eu și Em o vom lua la cumpărături. Dacă o văd pășind spre altar îmbrăcată într-una dintre fustele ei uzate, jur că...

—Ce? O să fie un altar? Nu, nu, nici nu vreau să aud așa ceva.

Chiar așa simțea. Ura ideea ca toate privirile să fie ațintite asupra ei.

—E un fel de a spune, zise Tara. Vă puteți căsători în fața șemineului nostru.

Era o imagine drăguță, ea cu Ian în fața șemineului, ținându-se de mână, cu toți prietenii strânși în jurul lor. Fu surprinsă când constată că această idee o făcea să viseze cu ochii deschiși.

– Atunci, zise ea către Tara, mai bine consultă-l și pe Sam și vezi dacă e de acord să facem nunta la voi acasă.

– Ei, Sam n-ar avea de ce să se împotrivească, zise Tara.

Noelle nu era la fel se sigură. Relația ei cu Tara se aprofundase de-a lungul celor câteva luni de îngrijiri prenatale, iar Noelle descoperi că gradul de intimitate pe care îl experimenta cu pacientele ei obișnuite era cu atât mai intens în acest caz, când pacienta îi era și bună prietenă. Dar între ea și Sam, lucrurile păreau să fie încă tensionate. Relația începea să se îmbunătățească pe măsură ce el se implica din ce în ce mai mult în sarcina soției sale, dar Noelle știa că Sam avea niște rețineri privind faptul că ea era moașa copilului lor.

Și nu din cauză că nu avea încredere în priceperea ei – pentru că avea –, dar părea că nu se simte deloc în largul lui atunci când ea era prin preajmă, iar situația era delicată din punct de vedere emoțional. Bineînțeles, Sam niciodată nu spusese nimic în acest sens; nici nu mai vorbeau atât de deschis unul cu celălalt. Și tocmai acest lucru – faptul că nu mai vorbeau – o făcuse pe Noelle să sesizeze stinghereala lui. Îi era dor de el și se considera vinovată pentru distanța dintre ei. Își aducea mereu aminte de noaptea aceea de pe plajă – cu fiecare mișcare ce îi solicita spatele, oricât de mică, și cu fiecare noapte nedormită, când mușchii i se încordau dureros și nu se mai relaxau. Se vedea nevoită să ia mai multe medicamente pe timpul zilei, iar noaptea – dacă nu se anunța nici o naștere – era și mai rău. Câtă durere era fizică și câtă emoțională, se întreba ea, cât de multă izvora din sentimentul de vinovăție și din dorul care părea să nu mai dispară?

Venise timpul pentru a obliga totul să dispară.

– Știi ce? îi zise ea lui Ian. Nici nu-mi mai pasă cum decurge totul. Sunt de acord cu tot ce-ți dorești tu. Nu vreau decât să fiu soția ta.

– Super! exclamă Emerson și bătu din palme.

—Așa te vreau! zise Tara și notă ceva rapid în carnet.

Ian îi zâmbi, cu obrazii îmbujorați din cauza frumoasei surprize. Vru să-și încerce norocul și întrebă:

—Atunci, ce zici, te mai gândești dacă mergem și la biserică?

—Da, răspunse ea, dând aprobator din cap. Vrei tu să ne cununăm la biserică? Vom merge la biserică!

Ce mai conta? Își dorea să se mărite cu Ian. Îl iubea atât cât putea și își propusese să se străduiască să-l facă fericit. Cu puțin noroc, poate în câțiva ani, vor avea ei înșiși o familie. Pentru moment, stând acolo alături de bărbatul care o adora, cu cele mai bune prietene ale ei și având la bord o doză de medicamente suficient de mare cât să-i atenueze durerea, se simțea mai mulțumită și mai fericită decât fusese vreodată.

capitolul 40

Emerson

Wilmington, Carolina de Nord

octombrie 2010

Ce naiba trebuia să fac acum?

Îmi dorisem ca petrecerea pentru Suzanne să fie specială, numai că eram foarte adâncită în gândurile mele despre ceea ce aflatam cu privire la Tara și Grace; din cauza asta, după sosirea invitaților, văzându-i pe toți că râd, stau la taclale, beau și mănâncă, mi se părea că sunt cu totul absentă, de parcă aș fi privit totul de sub apă. Le vedeam fețele, dar totul era în ceață. Auzeam vorbele, dar nu le-nțelegeam. Nu-mi doream decât să se încheie noaptea și, mai mult decât orice, să nu trebuiască să țin de una singură acest secret. Mă plimbam dintr-o încăpere în alta, iar în sufletul meu se dădea o luptă cumplită. Oare ce trebuia să fac?

Oamenii păreau să se simtă bine. Toată lumea roia în jurul lui Suzanne, dădea noroc și glumea, felicitând-o pentru împlinirea vârstei de cincizeci de ani, la care ajunsese cu greu; dar chiar dacă mintea nu mi-ar fi fost plină de Grace și Tara, tot m-aș fi simțit oribil. Din cauză că veniseră la petrecere mulți dintre voluntarii din cadrul programului pentru bebeluși, evenimentul în sine îmi aducea aminte de slujba de comemorare pentru Noelle, care se ținuse cu doar trei săptămâni în urmă. Trei săptămâni care păreau cât o viață întreagă. Lucrurile se mișcau prea repede pentru mine. Aveam senzația că totul se învârtea, scăpând de sub control.

Ted veni către mine – mă afluam între living și sufragerie – cu o băutură în mână. Mă mângâie pe umăr și-mi spuse:

– Hai că ați făcut o treabă bună, Em. Ție cum îți mai este? Știu că n-ai prea dormit azi-noapte...

– Sunt bine, am răspuns zâmbind.

Sau cel puțin așa am vrut să cred, că am schițat un zâmbet. N-aveam nici cea mai vagă idee ce făceam. De epuizare și neliniște mă simțeam ca drogată. Nu dormisem aproape deloc cu o noapte în urmă și chiar dacă îi spuseseam Tarei că aș fi vrut să trag un pui de somn, de fapt minșisem. Nu voiam decât să nu mai stau prin preajma ei. Abia dacă o puteam privi în ochi. Era ca și când cea mai bună prietenă urma să moară în curând, iar eu nu puteam face nimic ca să opresc asta, și nici măcar s-o avertizez.

Regretam amarnic că încercasem să aflu mai multe despre trecutul lui Noelle. Că nu aruncasem la gunoi curtea aceea blestemată, cu felicitări, bilețele și scrisori, așa cum mă sfătuisese Ted. Încă mai puteam s-o fac. Să arunc scrisoarea, articolele și cărțuliile cu arhive. Să alung acest coșmar. Tot ce trebuia să fac era să-mi țin gura. Dar știam că mi-ar fi fost imposibil să țin un asemenea secret tot restul vieții.

Grace și Tara ajunseseră mai devreme, pentru că Tara voia să mă ajute cu ultimele detalii. Am sesizat numai-decât starea de tensiune ce plutea între ele, iar frustrarea Tarei că nu reușise s-o împace pe Grace se cunoștea cu ochiul liber. Evident, Grace n-o iertase pe Tara pentru... ce făcuse Tara? Aruncase cana lui Sam? Oh, ce lucru minor! Ce mărunțiș, ce lucru absolut neînsemnat! Totuși, Grace încă era supărată. Abia dacă mă salutase înainte să urce în cameră la Jenny, în timp ce Tara rămăsese să stea de vorbă cu furnizorul și cu barmanul, iar eu mă prefăceam că-mi fac de lucru prin casă, ca și când aș fi fost ocupată.

Toți copiii erau acum sus – Cleve, Jenny și Grace. Au stat puțin printre adulți, ca să nu pară nepoliticoși,

după care s-au făcut nevăzuți. Jenny părea puțin răcită, dar altfel se simțea bine; se supăraseră însă, din pricină că nu era prezent și Devon. Plecase cu părinții la sfârșit de săptămână. Cleve mi s-a părut și mai frumos acum, după ce fusese plecat de-acasă o lună și jumătate. Dar îmi canalizasem atenția asupra lui Grace: i-am analizat în detaliu trăsăturile, căutând să găsesc chiar și cea mai mică asemănare cu Tara ori Sam. Era foarte frumoasă. Niciodată nu o văzusem pe Grace din această perspectivă. Sigur, fusese mereu drăgălașă. Dar frumoasă? Rochia roșie i se mula perfect pe corp. Nu era provocatoare, dar se ghiceau formele atrăgătoare, decolteul discret, și am observat că lui Cleve îi alunecau inevitabil ochii spre Grace.

Își lăsase părul des și lucios pe spate și își făcuse un machiaj fumuriu al ochilor. Nu era fardată vulgar, dar suficient cât s-o schimbe. Mereu avusese niște ochi mai neobișnuiți. Căprui, ca ai Tarei dar, când te uitai mai de aproape, se observau în interiorul irisului mici irizații de culoare verde jad. Nu știu exact ce făcuse în seara aceasta, dar ochii ei păreau mai verzi ca niciodată. Brusc, mi se păru că nu mai seamănă deloc cu Grace pe care o știam și m-am simțit deznădăduită încercând să o găsesc în această tânără femeie pe puștoaica pe care o iubeam. Mi se păruse mereu că seamănă cu Sam, nu neapărat la trăsături, cât la anumite particularități. Avea același zâmbet timid, care pe Sam îl făcea să pară binevoitor și cald, iar pe Grace – reținută și nesigură pe ea. Am simțit că mi se strânge sufletul când am remarcat nesiguranța ei în preajma adulților de la petrecere, încercând să le răspundă la întrebări în condițiile în care nu-i știa prea bine. Această fată era o parte din noi și o iubeam nespus. Cu toții contribuiserăm într-un fel sau altul la creșterea ei. În nici un caz nu eram dispusă să renunț la ea. Și nici n-aș fi permis nimănui să o ia de lângă Tara acum, după ce ea îl pierduse pe soțul ei. *Nu putea s-o piardă și pe ea, nu?* Cu siguranță nu fizic. Nimeni nu ar fi luat-o pe Grace de lângă mama

ei acum, că avea șaisprezece ani. Dar ce știam eu despre dispozițiile legale într-o astfel de situație neobișnuită? Nu știam nimic, iar asta mă speria. Mai mult decât atât, mă gândeam ce ar simți Tara când ar afla că bebelușul pe care îl născuse a murit. Oare ce făcuse Noelle cu el? Nici nu voiam să mă gândesc la biata făptură, acea fetiță uitată, după care nu plânsese nimeni.

Puteam foarte bine să nu dezvălui nimic, mi-am zis. Absolut nimic. Să jelesc singură bebelușul Tarei. Să nu mai spun nimănui adevărul despre Grace. În schimb, chiar în timp ce mă gândeam la această posibilitate, m-am trezit căutându-l pe Ian prin toate camerele. Simțeam nevoia să împart această povară cu cineva care o iubea pe Tara – și știam că acea persoană era Ian.

Cineva care înțelegea implicațiile acestei probleme și din punct de vedere legal.

L-am văzut stând de vorbă cu Tara și cu alți câțiva oameni în camera de zi; m-am uitat la el până ce am văzut că se îndreaptă spre barul provizoriu, unde puteam să-l anunț că vreau să vorbim între patru ochi.

– Trebuie să-ți spun ceva, i-am zis.

– Referitor la ce ai discutat cu Angela? Întrebă el, ridicând din sprâncene, pe sub ochelari.

– Cine? Pentru o clipă, uitasem complet cine era Angela. Ah, nu. Despre altceva, dar nu aici. Poți să treci mâine pe la mine? După-amiază devreme?

M-am gândit că Ted ar fi fost plecat să arate niște imobile, iar Jenny mai mult ca sigur ar fi mers prin oraș, cu Devon sau Grace.

– E urgent, Em? Știi, trebuie să plec din oraș mâine-seară și am cam multe de făcut.

Am clătinat din cap și cred că Ian a observat cum mi se strânseseră lacrimi în colțurile ochilor, pentru că, așezându-și mâna pe brațul meu, zise:

– Bine. O să vin.

– Te rog să nu-i spui nimic Tarei, l-am rugat, aruncând o privire peste umăr, ca să mă asigur că nu mă auzea nimeni.

Ian se încruntă:

– Ce se întâmplă?

– Îți spun mâine.

M-am îndepărtat de el, lăsându-mă din nou în voia mulțimii. „Gata. În sfârșit, am luat o decizie“, mi-am spus.

Și totuși nu simțeam nici cea mai mică ușurare.

capitolul 41

Grace

Cleve era diferit. Cum e posibil ca un om să se schimbe atât de mult în doar o lună și jumătate? Serios! Până și aspectul i se schimbase. Când el și Suzanne au ajuns la petrecere, mi s-a părut că nici nu-l cunosc. Eram sigură că acum era mai înalt și că fața lui avea altă formă sau cam așa ceva. A venit direct la mine și m-a îmbrățișat.

—Arăți grozav, spuse el.

Am observat că singurul lucru care nu se schimbase la el era felul în care mirosea. Mi-ar fi plăcut să-l țin încontinuu în brațe și să-i simt parfumul.

Am stat puțin la petrecere, iar după aceea, eu, Jenny și Cleve am urcat la etaj și ne-am dus în camera de rezervă, ca să mai stăm de vorbă. Parcă eram din nou prieteni cu toții, atât și nimic mai mult, cu excepția faptului că nu-mi venea să spun nimic. Jenny și cu mine i-am arătat lucrurile pe care le făcuserăm pentru programul cu bebeluși, inclusiv plăsuțele pentru trusouri, pe care învățasem să le fac de una singură; Cleve a spus că era frumos din partea noastră să ne ocupăm cu asta, dar mi-am dat seama că îl plictiseam. Vorbea mult despre facultate și se vedea că începuseră să-i placă la nebunie baschetul și echipa de sport a universității Carolina de Nord. Jucase baschet și-n liceu și țin minte că mereu mi-a plăcut să-l văd la meciuri, chiar și înainte să ieșim împreună.

—Și eu vreau să merg la Carolina, zise Jenny. Cât de tare ar fi să ajung la Chapel Hill!

Stăteam amândouă pe saltea și ne dăduserăm jos pantofii. Rochia mea era perfectă pentru etalat, dar era mai

mare chinul când trebuia să stau jos. În permanență trebuia să-mi trag fusta mai jos și să-mi ridic decolteul. Jenny purta o rochie tare drăguță, vaporeasă, dar arăta groaznic. Era în pragul unei răceli, avea vocea răgușită și umbla cu batistuțele de hârtie după ea.

–Jen, n-ai cum să intri la Carolina dacă habar nu ai ce vrei să faci cu viața ta, zise Cleve. Chiar dacă te numeri printre cei mai populari elevi, degeaba! Notele mici te trag în jos. Ce, n-am dreptate? întrebă el.

–Du-te naibii! zise Jenny râzând. Pot și eu să intru dacă tu ai reușit.

–Eu am avut medie mare, zise el.

–Da, dar tu ești pe jumătate negru, de-asta ai intrat.

–Ești nepoliticoasă! am spus, lovind-o ușor cu piciorul pe Jenny.

Practic, acestea au fost primele cuvinte care mi-au ieșit pe gură de când urcaserăm toți trei. Oare de ce mă simteam așa de intimidată în prezența lui?

Cleve rânji:

–Mda, probabil că mi-a prins bine, recunosc el.

–Mai am timp să mă lămuresc, zise Jenny. Tot ce știu este că mi-ar plăcea să fac ceva ca să-i ajut pe ceilalți.

–Și, la naiba, cam ce opțiuni ai în sensul ăsta? Ce, vrei să te faci asistentă?

–Sau medic, misoginule! râse Jenny. Așa vorbeau mereu unul cu celălalt. Sau poate profesor ori avocat. Ceva de genul ăsta, în nici un caz arhitect, că ăștia ajută doar clădirile, continuă ea.

–Doamne, ignorantă mai ești! zise Cleve. Dar în clădirile alea cine locuiește, cine lucrează?

Mă uitam la mâinile lui, cum se juca, aruncând o suzetă dintr-o mână în alta. Mi-l închipuiam atingându-mi coapsele ușor cu palmele acelea, pe sub fustă. Serios vorbesc, dacă n-ar fi fost Jenny de față, m-aș fi ridicat, mi-aș fi deschiat fermoarul rochiei și m-aș fi aruncat în brațele

lui. Bine, poate exagerez. Dar cert este că asta mi-aș fi dorit.

—Măcar Grace are o ambiție. Ce, mai știi mulți în stare să scrie la fel de bine ca ea? zise Cleve. M-a luat pe nepre-gătite când l-am auzit rostind numele meu.

—Da, dar e greu să faci bani ca scriitor, se pronunță Jenny.

—Greu, dar nu e imposibil. Măcar ar face un lucru care-i place, iar asta contează cel mai mult.

Vorbeau despre mine de parcă nici n-aș fi fost acolo, dar puțin îmi păsa. Cleve îmi zâmbea. În felul lui cuceritor, cu toată gura. „Încă mă mai iubește”, am gândit. Voiam ca Jenny să dispară. Mi-ar fi fost mult mai ușor să vorbesc cu el dacă am fi fost doar noi doi.

Cleve aruncă suzeta în aer și o prinse. Se ridică și propuse:

—Hai mai bine să mergem prin parc. Ne-a văzut toată lumea la petrecere. Nu-i nevoie să mai stăm pe-aici.

„O, da, în parc!” De-atâtea ori am fost să ne plimbăm pe-acolo, serile! Acolo am făcut dragoste.

—Da, e o idee bună, zise Jenny și se ridică și ea.

—Hai, vă prind din urmă, spuse el, îndreptându-se spre hol.

Bănuiesc că voia să meargă la baie. Am apucat-o pe Jenny de braț înainte să coborâm scările.

—Jen, n-ai putea să rămâi aici? am întrebat. Te rog! Nu te supăra pe mine, nu vreau decât să vorbesc cu el între patru ochi.

Păru puțin surprinsă, însă doar pentru o clipă:

—Nici o problemă. Oricum, mă simt ca dracu'. Spune-i că m-a chemat mama s-o ajut cu ceva.

—Ești cea mai tare, i-am spus, îmbrățișând-o.

—Bine, dar... să ai grijă, OK? și-a încrețit ea nasul.

Eram deja la jumătatea scării:

—O să am!

N-aveam de gând să pătesc ceva.

L-am așteptat pe peluza din față și l-am văzut venind pe alee. Ieșise pe ușa din spate, vrând probabil să evite toți invitații din living.

– Jenny a trebuit s-o ajute pe maică-sa, l-am anunțat, când s-a apropiat suficient cât să mă poată auzi.

– Grozav, zise el, dar mi-am dat seama că a vrut să spună „hm, mda, bine”, în nici un caz „mamă, ce bine!”

Ne-am îndreptat cu pași mici spre parc, pășind prin ochiurile de lumină aruncată de stâlpii stradali. Cleve spuse după un minut:

– Poate că ar fi fost mai bine să fie și Jenny cu noi.

– De ce?

– Așa... nu-i o idee prea bună ca noi doi să fim de capul nostru.

Am râs:

– Dar ce, crezi că avem nevoie de însoțitor?

– Da, de fapt, chiar da! Mai ales că tu arăți cum arăți în seara asta.

„Of, Doamne!”

– Mulțumesc, i-am zis.

– Vorbesc serios. Chiar mă uitam la tine mai devreme și mă gândeam cât de nemernic am fost că m-am despărțit de tine.

Oare voia să ne împăcăm? Mi-a venit să-l întreb, dar am zis că e mai bine să nu-mi forțez norocul.

– Mda, am spus. Chiar ai fost.

– Dar am făcut ce trebuia, Grace. Adică, sigur, tu arăți uluitor. Jur că în seara asta arăți ca de optsprezece ani. Dar dacă ne-am împăca, n-aș face decât să te rănesc. Acum stau la trei ore depărtare și vreau să cunosc alți oameni fără să mă simt vinovat în privința asta.

– Alte fete, vrei să spui.

Nu era prima oară când discutam despre asta.

– Fete. Băieți. Oameni noi, în general. Îmi place să mă simt independent în acest moment, zise el, băgându-și mâinile în buzunar.

—Știu toate astea, am spus. Și nu mai vreau să discutăm despre asta. Am înțeles. Nu e nevoie să-mi ții iar o întreagă prelegere.

Pur și simplu nu voiam să mai simt ceea ce simțisem prima oară când am atins subiectul. Atunci, mă duruse foarte mult.

—Bine, atunci.

Nici unul dintre noi nu mai scoase o vorbă timp de două minute. Am văzut că ne apropiam de intrarea în parc.

—Te-ai apucat de lucrarea aceea pentru cursul lui Rhinestadt? Întrebă el, și mi-am dat seama că încerca să găsească un subiect de conversație.

—Încă nu. Tot sper să uite de tema asta, dar se pare că nu. Și tu a trebuit să scrii un astfel de eseu când o aveai profesoară?

—Daaa... Am scris un rahat, despre cum este să ai părinți divorțați. Că mi-a fost greu să merg ba la unul, ba la celălalt. Prostii de-astea. I-a plăcut. Dinadins am evitat să pomenesc despre faptul că părinții mei erau de rase diferite, ca să văd dacă aduce ea vorba. Dar n-a făcut-o, a fost de treabă.

—Ei bine, am să scriu și eu eseul, până la urmă, am spus, deși renunțasem de mult la idee.

—Dar de ce nu te-apuci de el mai repede? Tu scrii așa de bine, l-ai da gata într-o oră.

—Poate că mi-ar fi fost mai ușor în urmă cu un an. Acum însă, nu-mi arde să scriu nimic care are legătură cu familia mea. Tata e mort, iar mama aproape c-a uitat complet de existența lui.

—Îmi pare rău, Gracie, zise el, cuprinzându-mă cu un braț. Știu cât e de nasol.

Atingerea lui mi se părea așa de caldă și de familiară! Aș fi vrut să ne oprim din mers și să mă ghemuiesc la pieptul lui, iar apoi să stau așa pentru o vreme. Întraserăm deja în parc și ne îndreptam spre locul de joacă pentru copii, de parcă am fi fost setați pe pilot automat.

—O să pleci de-aici în mai puțin de doi ani, zise el.

Însă gândul acesta nu mă liniștea câtuși de puțin. Era greu să mă entuziasmez la gândul că urma să plec, când nici nu știam încotro să mă îndrept. Singurul lucru adevărat de care mă puteam bucura era brațul lui pe umărul meu și felul în care ni se sincronizau pașii, corp lângă corp.

—Știu, am zis. În curând trebuie să mă înscriu și pentru testul de admitere la facultate.

Nu-mi venea să cred că vorbeam cu el despre asta. Ca să fiu sinceră, îmi era greu să vin cu idei despre ce aș fi putut să vorbesc cu el. Toate gândurile mele se îndreptau spre o potențială împăcare. Mi-ar fi plăcut să fiu la fel ca mama în conversațiile cu ceilalți. Ei îi veneau instantaneu idei despre ce putea vorbi cu oricine. *Oricine*. Un străin de la magazin. „Ah, și dumneavoastră vă place conopida?” În doi timpi și trei mișcări, o auzai vorbind cu interlocutorul ei despre casele lor sau pomenind de locurile în care crescuseră. Cum o fi în stare să facă asta? *Îl iubeam* pe Cleve și, înainte ca totul să se năruie în jurul meu, chiar reușeam să vorbesc ușor cu el, numai că acum nu-mi treceau prin minte decât lucruri pe care, dacă i le-aș fi spus, aș fi sfârșit plângând.

—Nu mai amâna, mai mult ca sigur vei dori să dai testul încă o dată, mă sfătui el. Mai ții minte ce punctaj mic am luat eu prima oară?

—Mda, am bolborosit, deși nu-mi aminteam câtuși de puțin.

Nu-mi aminteam decât de scrisoarea care-l anunța că fusese acceptat la Carolina. Atunci am realizat că avea să plece.

—Chiar mi-a fost dor de tine, i-am spus, deși știam că făceam o mare greșală.

Nu răspunse imediat, dar își lăsă brațul în jos de pe umărul meu și se așează într-unul din leagăne.

—Schimbi subiectul. Anul acesta trebuie să te gândești la facultate. Știu că la sfârșitul anului trecut ai avut note

mici, dar o să înțeleagă toată lumea cu vederea dat fiind ce s-a petrecut cu tatăl tău. Anul ăsta trebuie neapărat să te pui cu burta pe carte.

Mi-am scos pantofii din picioare și m-am așezat în leagănul cel mai apropiat de-al lui.

—Nu-mi stă mintea la așa ceva. Mi se părea că m-aș fi adresat mai degrabă profesorului îndrumător, și nu iubitului meu — fostului meu iubit. Știi, mie nu mi-ar păsa dacă am fi avut o relație de la distanță, i-am zis.

—Grace... nu începe iar.

—Poți și să ieși cu alte fete atâta vreme cât nu... știi tu. Sunt conștientă că trebuie să-ți faci noi prieteni.

—Uite, zise el, cine știe cum va fi în viitor? Pentru moment însă, simt că trebuie să câpătăm cât mai multă experiență privind lumea. Amândoi. Cum putem ști cine s-ar potrivi cu adevărat cu oricare dintre noi, dacă nu cunoaștem mulți alți oameni?

Încercam să citesc printre cuvinte cât puteam de repede. Altfel spus, zicea „Tu ești cea pe care o doresc, dar vreau să pot spune că am ieșit și cu alte tipe, pentru ca atunci când mă întorc la tine, să fiu sigur că am făcut alegerea potrivită“. Dar trebuia să-i pun și întrebarea care-mi măcina sufletul:

—Te vezi cu altă fată?

—Nu, răspunse el ferm. După ton, ai fi zis că merită o medalie pentru că încă nu se combinase cu alta. Nu vreau să mă simt constrâns în nici un fel. Cam asta e ideea principală. Nu vreau decât să am de-a face cu cât mai mulți oameni și să mă simt bine.

Îl credeam. Poate că m-a indus în eroare de câteva ori, dar asta nu-l făcea un mincinos; nu unul mai mare decât mine, și am simțit cum mi se ia o greutate de pe umeri. Ce bine că nu cunoscuse încă pe nimeni! Încă nu. Deci mai existau speranțe.

Nici unul dintre noi nu se balansa în leagăn. Ne țineam de lanțuri, împungând puțin aerul și cu picioarele

atârând în groapa plină cu nisip de dedesubt. Dintr-odată, am simțit că nu mai suport distanța dintre noi. Așa că m-am ridicat și m-am dus în dreptul lui. Știam cum trebuia să procedez. Ce trebuia să fac ca să schimb totul în mai puțin de un minut. Am prins lanțurile leagănului chiar deasupra mâinilor sale și m-am aplecat ca să-l sărut. Nu s-a împotrivit deloc. Știam că așa va fi, iar când în sfârșit mi-am dezlipit buzele de ale lui, mi-am coborât mâna și i-am simțit penisul întărit în pantaloni. Mă prinse de mână, mai mult ca să mi-o țină acolo decât s-o îndepărteze. Dar eu m-am dat înapoi, mi-am tras rochia în sus și mi-am strecurat degetele pe sub partea de sus a lenjeriei intime.

—Of, Gracie, nu..., murmură el, dar nu vorbea serios. Când m-am așezat în leagăn — pe el — era la fel de pierdut ca și mine.

capitolul 42

Grace

–Nu vreau să merg la biserică azi, i-am spus mamei la micul dejun, a doua zi după petrecere.

Mă rog, ea lua micul dejun. Terci de ovăz cu banane. Eu eram prea agitată ca să mă ating de frigănelele din farfuria mea.

–Hai, te rog, vino cu mine, draga mea! zise ea. Astăzi o să cânt singură.

Era deja îmbrăcată în ținuta ei de biserică – pantaloni bej, bluză albă, sacou albastru, iar la gât purta un șal cadrilat, alb cu albastru. Eu eram încă în tricou și pantalonii de pijama.

–Sunt foarte obosită. Nu vreau decât să stau acasă, bine? am zis.

Păru dezamăgită – poate chiar puțin rănită – însă, la drept vorbind, niciodată nu m-am omorât cu mersul la biserică. Cel mai mult îmi dispăcea faptul că, după slujbă, toată lumea rămânea la tot soiul de discuții. Bineînțeles, aceasta era partea preferată a mamei. Singurul lucru care făcea mersul la biserică suportabil era faptul că Jenny rareori lipsea. Dar eram sigură că astăzi rămăsese acasă, fiind răcită, și oricum așteptam un telefon de la Cleve. Voiam să mă mai văd cu el înainte să plece. Chiar dacă ar fi trebuit să stea trei zile, prietenul său, cel care-l adusese, trebuia să se întoarcă în seara aceasta, iar Cleve era nevoit să plece cu el.

Azi-noapte, târziu, am sunat-o pe Jenny ca să-i spun cât de grozav merseseră lucrurile între noi.

– V-ați împăcat? a întrebat ea, cu o voce așa de răgușită, că abia dac-am auzit-o.

– Nu am vorbit chiar despre asta, i-am răspuns.

N-am prea stat de vorbă, am trecut direct la fapte.

Acum, zâmbeam în timp ce mușcam câte-un duminicac din pâinea prăjită, amintindu-mi vorbele mamei din urmă cu două săptămâni: „trebuie să faci ceva“. Ei bine, mami, am făcut-o și ai avut dreptate.

Vai, Doamne, cât de tare a fost de data asta! Cu totul altfel decât prima oară. Parcă am trecut pragul spre o cu totul altă lume. Și Cleve și-a dat seama că a fost altfel, căci nu mai contenea să exclame „La naiba!“ după ce-am terminat. M-a ținut în brațe, sărutându-mi părul – a fost o noapte minunată!

– Cum a fost noaptea trecută, cu Cleve? m-a întrebat mama.

Mi-am ridicat privirea spre ea, având impresia că-mi auzise gândurile. Oare știa ceva?

– Cum... adică? am întrebat.

– Cum a fost... să-l vezi? Sorbi puțin din cafea. Mi-am făcut griji c-o să-ți fie greu.

– N-a fost mare lucru. Ne înțelegem bine.

Mă privea de parcă nu m-ar fi crezut, așa că am simțit nevoia să mă ridic de la masă și să-mi pun farfuria pe blatul din bucătărie, numai să nu trebuiască să mă uit în ochii ei.

– Atunci, mă bucur s-aud asta. Și cum ți s-a părut petrecerea?

– A fost drăguță.

Mi-am aruncat felia de pâine prăjită la gunoi, sub chiuveță.

– Să știi că încă mă simt prost în legătură cu acea cană de călătorie, Gracie, zise ea.

– N-am chef să vorbesc despre asta.

N-aveam de gând s-o las să scape așa ușor.

Se ridică și se uită la ceas. Abia așteptam să plece. Mi-era teamă ca nu cumva să sune Cleve cât timp ea era încă acasă. Mobilul meu era pe bufet și mă uitam mereu la ecran, așteptând să se lumineze.

–Mai târziu, în după-amiaza asta, trebuie să merg la o întâlnire cu comitetul de la cor. Trebuie să ne vedem la Port City Java și să stabilim piesele muzicale pentru restul anului. Vrei să vii și tu? Ai putea să-ți faci temele acolo, iar după aceea mergem să luăm masa..., zise ea.

Nu înțelegeam cum putea să se uite măcar la Port City Java, ținând cont că pe acolo trecuse tata ultima oară, chiar înainte să moară.

–Nu, mersi, cred că am să stau cu Jenny.

M-am spălat puțin pe mâini și m-am șters cu un prosop de hârtie. N-aș fi putut să-i spun că urma să stau cu Cleve. Asta n-ar fi dus decât la un alt șir interminabil de întrebări.

–Poți să faci puțină curățenie la tine în baie, te rog? Nu arată deloc bine, zise ea, îndreptându-se spre ușă.

–Bine, am răspuns.

Nu voiam decât să plece mai repede.

Pe la zece și jumătate, mi-am luat mobilul cu mine și m-am întins pe canapeaua din camera de zi. Mi-am spus că trebuie să se fi trezit până la ora asta. Așa că i-am trimis un SMS: „Te-ai trezit?”

Mi-a răspuns după câteva secunde: „Da. Merg spre fac.”

Poftim? M-am ridicat, holbându-mă la mesaj. „Ai zis k pleci diseară!” i-am scris, iar apoi am așteptat impacientă răspunsul lui.

„Prietenul meu trebuia să ajungă dvrn. Sorry.”

Am rămas cu ochii pironiți pe ecran. La dracu' cu mesajele! I-am format numărul.

–Salut! zise el când răspunse.

–Nu-mi vine să cred că ai putut să pleci fără să treci și pe la mine! i-am reproșat.

– N-am vrut să te trezesc.

– Vino înapoi!

Parcă aş fi fost un ţânc de cinci ani. „Să nu plângi“, mi-am spus. „Să nu cumva să plângi.“

Nu zise nimic. Se auzea muzică de la radioul din maşină.

– Coteşte spre ieşirea asta, îi zise el amicului său. Aşteaptă puțin, Grace. Facem acum o oprire. Te sun eu într-un minut.

Am aşteptat pe canapea, sprijinindu-mă cu coatele pe genunchi, cu ochii aţintiţi pe display-ul telefonului. Am răspuns în secunda în care s-a aprins ecranul.

– Nu-mi vine să cred că ai plecat așa, pur și simplu, am zis din nou.

– Ascultă, Grace, îmi pare rău pentru ce s-a petrecut aseară, zise el.

– Cum adică „îți pare rău“?

– N-ar fi trebuit să... am profitat de tine.

– Nu, n-ai făcut-o! Eu am vrut s-o facem.

– Știu asta, dar eu am profitat de acest lucru.

– Cleve! Eu...

– Tu ai vrut s-o facem pentru că îți dorești să ne împăcăm, dar eu nu vreau asta.

Oh, nu! Nu, nu, nu!

– Ba da, vrei, am zis.

– Nu s-a schimbat nimic, Grace, bine? Tot ce ți-am spus aseară, că vreau să ne vedem și cu alți oameni... că vreau să mă simt liber... rămâne în continuare valabil.

– Cleve!

– Uite, tu știi cât țin la tine, nu?

– Da! am răspuns.

– Asta n-are să se schimbe niciodată. Indiferent ce s-ar întâmpla, OK? Dar am cam dat-o-n bară, tot trimițându-ți e-mailuri și mesaje, după ce ne-am despărțit.

– Ce vrei să spui?

—Am crezut că merge și-așa, știi? N-am vrut s-o rup complet cu tine, așa brusc și nepoliticos. Ci să rămânem în relații bune, ca prieteni. Dar cred că faptul c-am ținut legătura ți-a lăsat impresia că nu ne-am despărțit.

—Și cum rămâne cu ce s-a întâmplat aseară? am strigat la el.

—Ce vreau să spun este că... trebuie s-o lăsăm mai moale, să nu mai ținem legătura, măcar câteva luni.

Câteva luni? M-am simțit ca și cum trebuia să mă confrunt încă o dată cu moartea cuiva drag, numai imaginându-mi că n-aș mai putea să iau legătura cu el pentru o perioadă așa îndelungată. Am început să plâng. La început, am încercat s-o ascund, dar el și-a dat seama, pentru că nu mai ziceam nimic. Viața mea era absolut goală! Fără tati. Cu Jenny, care-și petrecea tot mai mult timp cu Devon. Iar acum, fără Cleve. El fusese linia directoare în viața mea.

—Grace, încetează. Hai! Îmi pare rău, zise el, dar așa e corect față de tine. Ar fi trebuit să ți-o spun mai din timp. Amicul meu zice că trebuie procedat la fel ca și cu un plasture. Dintr-odată, rapid, nu încet-încet. Chiar dacă te doare îngrozitor în următoarele secunde, e mai bine decât... cred că te-am indus în eroare păstrând legătura cu tine.

—Mda, și regulându-mă noaptea trecută!

—Hai, nu vorbi așa despre asta!

—De ce? Se pare că pentru tine doar asta a fost! Doar asta ai zis!

L-am auzit suspinând tare, frustrat, după care zise:

—E inutil. Nu știu cum altfel să termin relația cu tine. Trebuie să ne oprim. Chiar de-acum, din momentul în care închidem telefonul, încetăm cu mesajele și cu orice altceva. Măcar o vreme. Măcar câteva luni. Nici nu mai trec pe-acasă de Ziua Recunoștinței. E cea mai bună cale ca tu să începi să-ți trăiești viața fără mine.

—Pentru că tu vrei să o trăiești pe-a ta *fără mine*.

–Exact. Acum, da, trebuie s-o fac.

Am închis, iar apoi l-am sunat imediat, dar n-a mai răspuns.

I-am trimis un mesaj. „Îmi pare rău că ți-am închis“. Am așteptat și m-a pufnit plânsul, tot privind display-ul telefonului. Nimic. Nu avea de gând să-mi răspundă. „Câteva luni“, zisese el. Nici măcar nu venea acasă de Ziua Recunoștinței.

M-am gândit la Noelle. Avusese toate acele pastile și un moment de slăbiciune când tristețea fusese mai mare decât putea suporta. Chiar o înțelegeam. N-aș fi avut niciodată curajul să fac ce făcuse ea, dar chiar o înțelegeam.

Mi-am adus aminte cât de bine mă simțisem cu Cleve noaptea trecută. Atunci când era cu mine, când mă doare. În secunda în care se îndepărta, ajungea sub influența nefastă a prietenilor lui stupizi.

Trebuia să-l văd.

Trebuia să fac ceva.

capitolul 43

Tara

Când m-am întors de la biserică, Grace era în bucătărie. Stătea la masă, cu o cană de cafea și cu telefonul mobil în față.

– Cum a fost interpretarea ta solo? mă întrebă ea.

Credeam că nici nu m-a auzit mai devreme, când îi spuseseam despre asta. I-am răspuns:

– A mers bine.

Oamenii îmi spusese ră că am avut o prestație minunată, iar eu uitasem ce sentiment plăcut mă cuprindea când umpleam acel spațiu atât de frumos cu vocea mea. Numai că mă simțisem goală pe dinăuntru și abia pe drumul spre casă mi-am dat seama de ce: Sam nu se mai afla acolo. Mereu îmi spunea că îl emoționează să mă asculte cântând. Oh, nu o spunea cu aceste cuvinte. Uneori, nici nu era nevoie să-mi declare asta în mod direct, fiindcă-mi dădeam seama ce simțea când mă lua de mână, de îndată ce mă așezam la loc lângă el, pe băncuță.

– Când ziceai că trebuie să pleci? am întrebat-o.

Purta niște pantaloni trei sferturi, un tricou cu mânecă lungă, în dungi, și avea încă părul ud.

– Imediat... Am făcut curat la mine-n baie.

– Excelent! În mod normal, era nevoie să mă țin de capul ei zile întregi până să se apuce de treabă. M-am aplecat ca să o îmbrățișez, iar câteva șuvițe din părul ei umed și rece mi s-au lipit puțin de obraz. Dacă vrei, când mă întorc diseară după întrunirea cu cei de la cor, pot să iau și ceva de mâncare. Ți-e poftă de ceva?

Cu coatele așezate pe masă, își împreună mâinile atât de strâns, încât articulațiile degetelor păreau albe. Mi-am dat seama că avea ceva pe inimă.

—Mamă, ascultă, începuse ea și își ridică ochii la mine. Știu că din start o să spui „nu”, dar ascultă tot ce am de spus înainte să reacționezi, bine?

Parcă de luni de zile nu îmi mai adresase o frază atât de lungă.

—Bine.

M-am rezemat de bufet. Începusem bine. Și n-aveam de gând să-i spun „nu” din prima. Aveam s-o las să vorbească.

—Mă duc la Chapel Hill în după-amiaza asta. Și stau peste noapte. Vreau să...

—La Chapel Hill? Azi? De ce?

Se uită la mine îmbufnată.

—Am o cunoștință, o fată, explică ea. A terminat la Carolina, e prietenă cu Jenny — fata asta — și vreau să se vadă cu niște amici de-acolo, dar n-are mașină, așa că o să meargă cu mine, o să facă pe instructorul auto, și mâine vin înapoi acasă.

Pentru prima oară de când mă știu, am rămas fără cuvinte. Din câte știam eu, lui Grace îi era groază să se urce la volan, iar mie îmi era la fel de groază s-o știu în postura de șofer. Am spus:

—Mă rog, în primul rând, nu-ți dau voie să pleci.

—Mamă, ți-am spus să nu reacționezi așa din prima!

Strânse și mai tare din mâini și căscă ochii mari, implorându-mă s-o ascult până la capăt.

—Are legătură cu Cleve? am întrebat, deși mi se părea illogic.

Doar Cleve era acasă weekendul acesta, așa că de ce ar vrea să meargă în Carolina?

—Da, recunosc ea. A trebuit să plece astăzi, iar eu trebuie neapărat să-l văd. Vreau să văd și cum e la Universitatea Carolina, pentru că probabil acolo o să mă înscriu.

Mi-am dat seama că încerca să mă ducă de nas. Poate că, într-adevăr, acolo plănuia să se înscrie, numai că scuza asta cu nevoia urgentă de a se familiariza cu universitatea era trasă de păr, iar ea o știa; tocmai de aceea, a întors capul, incapabilă să mă privească în ochi.

—Știi și tu că n-are nici o noimă ce spui, Grace. Dacă vrei să-l vezi pe Cleve, măcar fii sinceră cu mine și nu inventa scuze penibile, cum că, brusc, ți s-a făcut de văzut facultatea.

Grace își așează mâinile pe masă, cu palmele deschise.

—Cleve nu știa că o să plece așa de devreme înapoi, azi-dimineață, iar aseară n-am terminat de vorbit. El m-a rugat să vin.

—V-ați împăcat?

Mi-am dat seama că încerca să se decidă cât anume să-mi dezvăluie.

—E confuz în legătură cu relația noastră. Crede că trebuie să rămânem despărțiți, dar vrea să vorbim mai mult despre asta și n-am avut ocazia s-o facem. Îmi aruncă o uitătură încruntată și continuă: Sunt supărată, mamă! Trebuie să vorbesc *personal* cu el.

—Și unde ai de gând să stai? am întrebat.

—La prietena lui Jenny.

—Cum o cheamă?

—Elena.

—Și cum se face că Jenny e prietenă cu o absolventă de facultate?

—Pentru că... nu știu. A fost... vecina ei sau ceva de genul ăsta. Vrei să vorbești cu ea? Pot să...

—Nu-i nevoie, pentru că nu pleci nicăieri.

—Dar dacă o să conducă Elena, și nu eu?

—Nu, Grace. Îmi pare rău că tu și Cleve sunteți într-o situație neclară, dar va trebui să lămuiri lucrurile la telefon. Iar dacă vrei să mergi la facultate pe viitor, va trebui să planificăm excursia din timp. Mai întâi, trebuie să văd și eu că te descurci la volan...

– Poate să conducă Elena.

– Nu ți se pare că planul tău cam scârțâie? Nu ai voie să pleci. Îmi pare rău, dar nu mai e loc de discuții.

Se trânti pe scaun și răbufni, iar ochii i se umplură de lacrimi:

– Nu înțelegi!

– Atunci fă-mă să înțeleg. Am cuprins-o de umeri, în timp ce ea se străduia să se elibereze din strânsoarea mea. De ce nu puteți să discutați despre asta la telefon?

Se scutură și-mi luă mâinile de pe umerii ei.

– Vreau să mă duc acolo, asta-i tot!

Se întoarse și se îndreptă spre scări:

– Grace! am strigat după ea. Nu fugi așa! Spune-mi ce se întâmplă!

Dar i-am auzit pașii rapizi pe trepte și m-am așezat pe unul dintre scaune. Se pare că iarăși o dădusem în bară, deși nu știu ce altceva aș fi putut să fac sau să spun. „E ceva firesc. Mamele și fiicele lor se ceartă mereu”, mi-am zis.

Mi-am mângâiat obrazul, acolo unde mă atinsesem de părul ei. Cât mi-aș fi dorit să mai simt mângâierea șuvițelor ei umede pe pielea mea! Mi-am amintit de primii ani alături de ea: micuță fiind, o țineam ușor lângă mine, o alinam și o legănam, iar ea se simțea atât de fericită în brațele mele!

Cu mult, mult timp în urmă.

capitolul 44

Emerson

Până acum, lucrurile nu merseseră conform planului. Nu luasem în considerare posibilitatea ca Jenny să se simtă prea rău ca să mai iasă în după-amiaza aceea, iar acum, uitându-mă pe fereastră ca să văd când ajungea Ian cu mașina, eram neliniștită. Cerul era plumburiu și înțesat de nori gri. Cu siguranță că avea să plouă cu găleata, cât de repede. Țineam în mână registrul lui Noelle și un dosar subțire ce conținea scrisoarea adresată de Noelle Annei, dar și copii cu informații pe care le descărcasem de pe site-ul Oficiului pentru Copii Dispăruți.

M-am îndepărtat o clipă de la fereastră, cât să scot din cuptor ce mai rămăsese din plăcinta grecească cu spanac, iar când m-am întors, am văzut că Ian își parcase deja mașina în fața casei, dar nici urmă de el, ceea ce însemna că era deja pe alee și urma să intre pe ușa laterală.

Așa procedau toți, intrau la mine în bucătărie fără să mai bată la ușă, așa că am traversat în grabă încăperile ca să-l întâmpin la timp, și am deschis ușa exact când se pregătea să intre. I-am spus în șoaptă:

– E și Jenny acasă. Speram să fie în oraș la ora asta, dar e răcită, așa că... fă-te că înțelegi tot ce spun, da?

Ian s-a încruntat:

– Ce se întâmplă?

Mi-am dus degetul la buze și i-am spus că o să-i explic.

– Salut! zise Jenny, din pragul ușii de la bucătărie.

Era încă îmbrăcată în pantalonii scurți de pijama și o bluză fără mâneci, iar părul și-l prinsese într-o parte.

– Bună, Jenny? Nu te simți prea bine?

—M-a cam dat peste cap petrecerea de noaptea trecută, a fost prea de tot pentru mine, răspunse ea cu o voce răgușită, încercând să-și dreagă glasul.

Se uită la mine curioasă, de parcă mă întreba: *ce-caută-lan-aici?*

—Eu și Ian trebuie să punem la punct niște probleme legate de averea lui Noelle, am zis. Mi s-a părut că se uită întrebătoare la registrul și dosarul pe care le țineam în mână, dar se poate să fi fost eu paranoică. Am întrebat-o: Vrei să-ți aduc ceva? Niște ceai cu miere și lămâie?

—Mă duc să mă întind la loc, zise ea.

—Bună idee! Vrei să-ți iei și niște suc cu tine?

—Mda, poate.

Voia să se ducă la frigider, dar am ajuns înaintea ei. Am pus pe masă dosarul și registrul și i-am turnat repede niște suc de portocale într-un pahar. Ian stătea tăcut lângă masa din mijlocul bucătăriei, neștiind ce să zică sau să facă. I-am dat lui Jenny paharul.

—Mulțumesc, zise ea. Ne vedem mai târziu.

—Se vede că nu-i e bine, zise Ian după ce Jenny urcă pe scări.

—Știu, am zis, în timp ce transferam plăcinta cu spanac din tavă pe o farfurie. Apoi, așezând farfuria pe masa de la bucătărie: Putem să ne servim cu câte ceva din ce a rămas de la petrecerea de ieri.

—Îți tremură mâinile, zise Ian, după care vorbi încet: Chiar despre testament vrei să vorbim sau... despre celelalte lucruri pe care le-am aflat referitor la Noelle?

—Nici una, nici alta. Îți spun imediat, am zis eu, aruncând o privire pe hol și spre scări.

Mi-am sprijinit un moment în mâini pe blatul din bucătărie, cât să respir adânc și să-mi fac curaj. Chiar mi-aș fi dorit să nu fie nimeni acasă când aveam această discuție. Cu atât mai puțin un copil răcit, care oricând ar fi putut să aibă nevoie de mine.

—Ia loc, am zis, ajunsă în fața mesei. Am niște cafea, vrei? Sau ceai cu gheață? Pot să fac și cafea decafeinizată, dacă vrei. Sau cred că ți-ar pica mai bine un pahar de vin când ai s-auzi ce vreau să-ți spun.

—O cafea ar fi perfect, răspunse Ian, așezându-se pe unul dintre scaunele de la bucătărie, fără să-și ia ochii de la mine.

I-am turnat o ceașcă, după care m-am așezat la capătul mesei și m-am uitat încă o dată spre hol.

Ian se uită la registrul și dosarul de pe masă, dar nu le atinse.

—Ce-ai aici? întrebă el.

Am răsuflat lung și-am început:

—Se pare că am scăpat lucrurile de sub control, am zis eu încet. M-am gândit să țin pentru mine tot ce știu, dar pur și simplu nu pot. Nu am cu cine altcineva să vorbesc. Am nevoie de ajutorul tău, ca să știu ce am de făcut, am zis, apăsându-mi tâmpilele cu degetele.

—E o problemă care ține de legislație? întrebă Ian.

—Da și nu.

Am scos din dosar scrisoarea pe care Noelle o compusese pentru Anna și am așezat-o în fața lui. Am văzut cum se albea treptat la față, pe măsură ce o citea.

—Fir-ar..., exclamă Ian și se uită la mine, dând din cap. Ce mai urmează? Serios, acum. Ce dracului o să mai aflăm de-acum încolo despre Noelle? Și cine este Anna?

I-am explicat cum am dat peste scrisoare și cum am aflat, împreună cu Tara, identitatea Annei.

—Dar, am zis mai departe, ca să-ți răspund la întrebare, știu exact ce vine în continuare.

Mă privi de parcă nu era sigur că voia să afle.

M-am aplecat și i-am spus cât am putut de încet:

—Cred că bebelușul pe care l-a scăpat Noelle era al Tarei.

Ian se trase înapoi de parcă l-aș fi înțepat cu un ac.

—Dar cum... Ce te face să crezi asta?

–Am găsit pe website-ul Oficiului pentru Copii Dispăruți data la care a dispărut copilul Annei Knightly. Sau, mai bine zis, data nașterii. Singurul copil pe care Noelle l-a moșit în perioada aceea a fost Grace. Sau bebelușul pe care... *adevărata* Grace, am explicat, scoțând din dosar o coală de hârtie. Uite ce am găsit pe site-ul despre Copii Dispăruți. Zice aici că Lily Ann Knightly s-a născut pe 29 august 1994 și a dispărut dintr-un spital din Wilmington, Carolina de Nord, la scurt timp după naștere.

Era în continuarea încruntat când a terminat de citit hârtia aceea.

–Dar nu s-a născut și Jenny tot atunci?

–Pe 31 s-a născut Jenny, iar Grace pe 1, dar eu am născut-o pe Jenny la spital, iar Noelle nu a fost deloc implicată. Tara era în travaliu în timp ce mie mi se făcea operația de cezariană.

Ian ridică privirea-n tavan și zise:

–Mi-amintesc clar noaptea când s-a născut Grace. Eu și Noelle eram încă logodiți atunci, mai ții minte?

Am încuviințat din cap.

–M-a sunat de câteva ori de pe telefonul Tarei și-al lui Sam și mi-a spus că mergea tare greu. Era foarte îngrijorată. Zicea că vrea s-o trimită la spital pe Tara, dar până la urmă, totul a ieșit bine. Zise mai departe, negând vehement din cap: Nu are nici o logică, Emerson. Tara și-ar fi dat seama dacă bebelușul ei ar fi fost înlocuit pe neașteptate cu un altul.

–Eu n-aș fi avut cum să țin prea bine minte ce s-a petrecut atunci, dat fiind că eu însămi nășteam, dar știu clar ce mi-a povestit Tara: după naștere, s-a simțit foarte istovită și amețită, astfel că nici nu mai ținea minte s-o fi ținut pe Grace în brațe până în dimineața următoare.

–Dar Sam era acolo, zise Ian. A stat treaz și fii convinsă că a fost atent la tot ce se petrecea, cred că și-ar fi dat seama dacă propriul copil ar fi murit, brusc.

–N-o mai spune așa, am zis eu, cutremurându-mă.

Dintr-odată, Ian păru furios. Îmi doream să vorbească mai încet.

–Păi, până la urmă despre asta este vorba, nu? Noelle a omorât un copil, a făcut ce-a făcut și s-a descotorosit de el, după care a venit cu ideea asta – zise Ian răspicat, vânturând scrisoarea – un plan de doi lei, ce presupune ca ea să se fi dus la spital, unde a găsit un înlocuitor potrivit, l-a luat și l-a adus acasă la cei doi, iar toate acestea când? În timp ce Sam și Tara dormeau, în cea mai importantă noapte a vieții lor? Cam greu de înghițit ipoteza asta!

–Și cu toate acestea, s-a întâmplat. Știm asta din cele scrise de Noelle cu mâna ei.

–Poate au existat bebeluși pe care i-a moșit Noelle și pe care niciodată nu i-a trecut în registrele ei, sugeră Ian.

–Atunci cred că ar fi trebuit să existe niște pagini rupte, dar nu apare nici una începând din 1994.

–Ar fi trebuit ca tu și Tara să veniți la mine de îndată ce ați aflat toate astea.

–Păi, noi... sincer, Ian, habar n-am avut cât de gravă este problema, sincer. Cred că, de fapt, speram ca totul să se dovedească o simplă greșeală, o neînțelegere.

Își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

–Oare cât de mult știe Tara din toată povestea asta? întrebă.

–Habar nu are că ar putea fi vorba despre Grace, am răspuns. Noelle n-a mai profesat din 1998, așa că noi am dedus că cea al cărei bebeluș... s-a pierdut îi fusese pacientă cam în perioada aia.

Ian întinse mâna spre registru:

–Dă-mi să văd ce-a scris despre nașterea lui Grace.

Pusesem semn la paginile acelea și am deschis registrul pentru el. L-am privit în timp ce citea despre nașterea lui Grace, care rămăsese înțepenită în timpul expulziei. „Poziție occipito-posterioară” – așa o numise Noelle; problema generase ceasuri nesfârșite de eforturi și dureri

groaznice, lucru care m-a făcut să fiu cu atât mai uluită și impresionată de ceea ce reușiseră Noelle și Tara. Când am citit relatarea, am ajuns la concluzia că Noelle trebuie să fi fost un fel de vraci miraculos, de i-a ieșit manevra și a moșit bebelușul.

– Pare înfiorător tot ce scrie aici, observă Ian tresărind. Dar aici nu zice nimic cum că ar fi scăpat copilul.

– Evident, nu a scris acea parte. A falsificat ceea ce s-a petrecut. În cazul în care până acum nu te-ai prins, *sora mea*, Noelle, se pricepea foarte bine să mintă.

– Dar copilul unde este? Cel adevărat al Tarei... bebelușul pe care l-a născut?

– Nici nu vreau să mă gândesc.

Am simțit cum îmi ard ochii în cap. Tara îmi era dragă precum o soră și mă bântuiau gândurile despre ceea ce se întâmplase cu bebelușul ei.

Oare sfârșise îngropat la întâmplare? Sau într-o pubelă, pe undeva? Ce se întâmplase cu acel bebeluș pe care nu ni se permisesese să-l iubim și să-l jelim? Mi-am acoperit fața cu mâinile și am întrebat: Ce să fac, Ian? Ce să fac?

– Mai întâi de toate, Tara trebuie să afle.

– Of, Dumnezeule, am zis, pentru că sigur așa trebuia. Știam și eu asta, dar trebuia s-o aud din gura altcuiva. Este o cruzime, am zis.

Mi s-a părut că aud un scârțâit înfundat de pe hol, poate din direcția scărilor, însă Ian nu observă nimic.

– Să zicem că Tara sau eu am afla că Jenny nu este fiica ta biologică, ai vrea să-ți spunem? Întrebă el.

– Da, sigur că da, numai că..., am strâns din ochi, închipuindu-mi cum m-aș simți dacă aș primi o asemenea veste. Aș muri dac-aș afla că mi s-a stins copilul, iar eu n-am știut nimic despre asta. Și că Jenny i-a fost furată unei alte femei. Am clătinat din cap: Dumnezeule mare! Aș muri!

–Ba nu, n-ar fi așa, pentru că Tara ar fi acolo pentru tine, zise Ian. Voi două ați trecut prin multe împreună, așa că îi vei oferi toată susținerea ta. Și la fel voi face și eu.

–Totuși, Ian, nu uita că abia l-a pierdut pe Sam, am spus, aproape văicărindu-mă. Cum am putea să-i luăm acum și fiica?

Eram mânănită, dar mă bucuram că, acum, măcar puteam vorbi despre „noi”, nu mai eram doar „eu”.

–Dar nu se pune problema să-i luăm nimănui fiica, zise el. Ca să fiu sincer, trebuie să mai fac niște muncă de cercetare în domeniu și să-mi dau seama care este cea mai bună cale de abordare; dar o să le facem pe toate la timpul lor. Îl și știu pe tipul care ar fi trebuit să se ocupe de acest caz în '94, dacă nu mă înșel.

–Cred că trebuie să vorbim cu Tara înainte să apuci să-i spui altcuiva. Mă tem că și-așa se va supăra să afle că mai întâi ți-am spus ție, înaintea ei. Și încă se mai poate să mă fi înșelat. Dacă stai să te gândești puțin, nu avem dovezi concrete, nu-i așa? Pot să-i spun doar ceea ce știu până acum. Poate că am interpretat eu greșit, atâta tot.

–Foarte adevărat, zise el. Va trebui să facem niște analize ADN și să trecem printr-o serie de interogatorii, dar toate la timpul lor, după cum am spus.

–Ar trebui să-i spunem azi?

Vocea-mi era ezitantă. Mi-era groază de ce ne aștepta.

Ian își încrucișă brațele la piept și zise:

–N-am putea să mai așteptăm vreo două zile? Plec diseară în Charlotte, iar mâine toată ziua sunt la un turneu de golf. Pentru prima oară de când ajunsese, schiță un zâmbet și apoi își așează mâna pe registrul lui Noelle. Nu că partida mea de golf ar fi mai importantă decât asta, preciză el, dar mâine este sărbătoare, e un eveniment care se ține de șaisprezece ani. Nu-l voi suna pe detectiv decât după ce vorbim cu Tara, așa că, dacă poți să mai aștepți,

o să discutăm cu ea marți după-amiază, după ce iese de la școală.

Am mai auzit un scârțâit dinspre hol, iar de data aceasta și Ian își îndreaptă privirea în acea direcție.

—Jenny? am strigat, dar nimeni nu-mi răspunse. M-am întors către Ian și, umezindu-mi buzele uscate, am șoptit de-abia auzit: Da, pot să aștept.

capitolul 45

Grace

Cât de îngrozitor mă simțeam! De parcă mi s-ar fi înțepenit în piept un ghem imens de spini, atât de mare era durerea. Atât de fizică. Cred că aveam o cădere nervoasă sau ceva de genul acesta. Îmi făcusem mari speranțe că eu și Cleve ne vom împăca. Încă aveam speranțe și un chef nebun să-l sun din nou. Iar asta m-a făcut să-mi dau seama cât de des îl sunasem sau îi trimiseseam mesaje. Oare devenisem iritantă? Puteam să-l sun ca să-mi cer scuze că insistasem atât de mult. Îmi veneau în cap tot felul de motive ca să-l sun. Dar știam că nu puteam s-o fac, l-aș fi îndepărtat și mai mult.

În schimb, cum mama era plecată, m-am întins pe pat, cu picioarele ridicate, sprijinite de spătarul patului, și toată după-amiaza n-am făcut decât să-i trimit mesaje lui Jenny. I-am povestit despre planul meu de a mă duce cu mașina până la Chapel Hill și ce nemernică era măică-mea. I-am spus c-o inventasem pe una, Elena, în cazul în care mama întreba vreodată de ea. Rareori mințeam. Toți cei pe care-i cunoșteam mințeau de înghețau apele, tot timpul, dar eu chiar n-o prea făceam; iar acum, mi se păruse uimitor de ușor. Era așa de ușor s-o duc cu preșul pe mama! A trebuit să recunosc că toată povestea asta fusese o idee proastă, dar încă nu renunțasem complet la ea. Oricum, afară ploua cu găleata și probabil că aș fi ajuns acolo pe întuneric, iar atunci mi-ar fi fost imposibil să-mi dau seama pe unde trebuia s-o iau. Aveam adresa de la cămin, dar... Ei, fusese doar o idee proastă. N-aș fi făcut decât să-i confirm că eram o fetișcană jalnică, așa cum credea el.

Jenny mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus că vrea să coboare ca să-și ia un pahar de suc. Așa că iată-mă din nou singură, cu telefonul meu. Riscant. Am tastat „Sorry k te-am tot bătut la cap“, dar apoi am șters mesajul, nu l-am mai trimis. M-am dus la dosarul cu fotografii, ca să mă uit puțin la cele în care apărea Cleve; am sărit repede peste cele cu tata. Nu aș fi putut să suport și mai multă tristețe.

Se pare că lui Jenny îi lua o veșnicie să-și ia un suc. „Hai, ai ajuns înapoi?“ i-am scris, dar nu mi-a răspuns. Am adormit, iar când m-am trezit, telefonul meu suna și pe ecran era numărul ei.

– Am adormit, am mormăit, în loc de salut.

– Vin la tine acum, îmi spuse ea cu o voce răgușită.

Părea îngrozită și mi-am dat seama că-i era greu să vorbească.

– Serios? Dar plouă cu găleata și, pe deasupra, mai ești și răcită.

– Trebuie să-ți spun ceva. Să-ți arăt, de fapt. Maică-ta a ajuns deja acasă?

– Nu. Dar ce...

– Vin acum, bine?

Mi-am coborât picioarele de pe tăblia patului și m-am ridicat în fund.

– Are legătură cu Cleve? am întrebat eu, dar ea deja închisese.

După câteva minute, când am deschis ușa de la intrare, Jenny stătea în prag, tremurând, adăpostindu-se sub o umbrelă. Am apucat-o de braț și am tras-o înăuntru.

– Ce-i așa de important? am întrebat.

– Maică-ta n-a ajuns acasă, nu?

Avea o voce tare răgușită și vorbea șoptit, iar nasul îi era roșu. Ținea în mână o plasă de cumpărături, în care se afla o carte sau ceva de genul acesta.

– Nu. Despre Cleve vrei să-mi spui ceva, nu?

Dumnezeule, dacă a avut un accident? Aș muri!

Mă împinse puțin, îndemnându-mă s-o iau pe scări, și zise:

– Hai să mergem în camera ta.

– Mă sperii, Jenny, ce se întâmplă, i-am zis, lăsând-o să mă ghideze prin hol și apoi în sus, pe scări. Și-așa sunt cu nervii la pământ din cauza lui Cleve, iar tu nu mă ajuți deloc, cu purtarea asta melodramatică.

– Mergi odată! zise ea.

Ajunsă la mine în cameră, Jenny luă cutia cu șervețele de pe una dintre noptiere. Se așează pe marginea patului, punând cutia de șervețele într-o parte, iar punga de cumpărături în cealaltă. Scoase din cutie o batistă de hârtie și-și suflă nasul, în timp ce eu îmi frecam palmele, neștiind ce altceva să fac și nerăbdătoare ca ea să treacă mai repede la subiect.

– Uite, știu că e foarte nasol momentul acesta pentru tine și îmi pare tare rău, dar am aflat ceva și trebuie neapărat să știi despre ce e vorba, zise ea într-un târziu.

– Are o prietenă, am zis.

Ghemul de spini se făcu și mai mare. Cleve mă minșise, chiar se vedea cu altcineva. Doar era logic, nu? Era explicabil de ce mă lăsase baltă... se vedea cu o studentă!

– Nu, n-are legătură cu Cleve. Are legătură cu *tine*. Cu cine ești tu.

– Cum adică, cine sunt eu?

Cred că se referea la caracterul meu. Oare aveam vreun defect într-atât de insuportabil, încât a trebuit să dea năvală prin ploaie ca să vină aici și să mi-l spună? Hm, poate că ea. În fond, nici Cleve nu se prea omora după mine. Nici mama. Și nici măcar eu.

– Ascultă-mă doar, zise ea, și nu uita că voi rămâne veșnic cea mai bună prietenă a ta, OK? Mereu. Mereu, Gracie, orice s-ar întâmpla!

Avea ochii sticloși, iar expresia ei chiar m-a făcut să plâng, deși nici măcar nu știam de ce. În orice caz,

cu siguranță, ce o supărase așa de tare avea să mă afecteze și pe mine.

— Spune-mi, am zis.

— Ian a trecut pe la noi pe-acasă cu vreo oră în urmă.

— Ian? Nu înțelegeam ce legătură putea să aibă el. Mai este ceva legat de testament? am întrebat.

Nu mă simțisem ofensată să aud că Noelle îi lăsase lui Jenny mai mulți bani decât mie. Jenny îi merita. Eu nu.

— Nu, nu despre testament. La fel am crezut și eu, dar nici vorbă de așa ceva. Eram sus, la mine, când ne trimiteam mesaje, iar când am coborât să-mi mai iau niște suc, i-am auzit discutând și... nu-mi mai amintesc clar ce zicea mama, dar m-a făcut să mă opresc și să trag cu urechea. Vorbeau despre... Jenny ezită: Așa de rău îmi pare că trebuie să-ți spun asta!

— Să-mi spui ce?

— Spuneau că tu nu ești, de fapt, fiica mamei tale. Că ai fost furată de la o altă femeie.

— Poftim? Am încercat să pricep ce spunea. Ești sigură că vorbeau *despre mine*?

— Da.

— Ce... de ce ar spune așa ceva? E ridicol!

— Știu. Pare o nebunie, dar despre asta vorbeau, iar eu am fost absolut șocată. Își suflă din nou nasul. Am rămas acolo și am tras cu urechea, încercând să-mi dau seama ce voiau să spună. Nici mama ta nu știe, dar îi vor spune și ei.

— Să știe ce? De unde să știe ei despre mine un lucru care să-i fi scăpat mamei mele? Am încercat să râd. N-am auzit în viața mea ceva mai ciudat!

— Știu, dar...

— Tu auzi cât de stupid sună totul? Tocmai ai spus că m-a furat mama, ceea ce oricum e deplasat, dar dacă ar fi făcut-o, cum să nu știe că am fost răpită? Îmi venea să arunc cu ceva în Jenny. De ce îți bați joc de mine?

— Iartă-mă, știu cum sună. Dar pot să-ți explic totul.

Deschise plasa de cumpărături și scoase din ea o cărțu-lie cafenie și un dosar. Măinile îi tremurau încontinuu.

— Am stat pe casa scării până după ce a plecat Ian, după care m-am dus în bucătărie, ca și cum aș fi vrut să-mi mai iau niște suc, zise ea. Cred că mama era îngrijorată în privința mea, să nu fi tras cu urechea, dar eu m-am prefăcut că abia atunci coborâsem și mi-am turnat puțin suc. Am văzut-o punând agenda asta și dosarul într-un sertar de la dulapul din bucătărie. Știi, în dreptul măsuței de lucru pe care o folosește ea mereu.

— Și ce-i cu registrul acela? am întrebat, așezându-mă lângă ea, pe pat.

— În el, Noelle își trecea notițele privind nașterile pe care le-a moșit. M-am uitat să văd ce-a scris referitor la momentul nașterii tale și, din câte am văzut, nu scrie nimic nefiresc. Doar că mai erau chestiile din dosarul ăsta.

Deschise dosarul și scoase din el o pagină dactilografiată, apoi spuse:

— Uite scrisoarea asta... de fapt, o parte din ea. Noelle a scris-o.

Mi-o întinse.

Nici nu-mi venea să cred ce scria în ea.

— E dezgustător! am exclamat, oripilată. Nu-mi vine să cred că Noelle ar fi fost în stare de așa ceva.

— Știu. Nici mie, dar...

— Dar de ce ai crede că eu sunt copilul pe care ea l-a luat?

— N-am înțeles prea clar cum de știu că despre tine ar fi vorba, dar așa este, zise Jenny. Cred că din cauza chestiei ăsteia. Uită-te la data trecută aici. Scoase din dosar două foi tipărite la imprimantă și mi-o arată pe cea de deasupra. Uită-te la URL-ul din josul paginii. Este pagina de website a Oficiului pentru Copii Dispăruți. Scrie doar câteva cuvinte: „Lily Ann Knightly s-a născut pe 29 august 1994 și a dispărut dintr-un spital din Wilmington,

Carolina de Nord, la scurt timp după naștere", citi Jenny cu voce tare.

Am clătinat din cap a neîncredere, ușor și nesigur. Simțeam că începe să mi se facă rău.

–N-au mai fost și alți... adică, n-ar putea să fie vorba despre un alt bebeluș pe care l-a moșit Noelle? De ce sunt așa siguri că este vorba despre mine? Ziua ta de naștere este cu o zi mai aproape de a ei decât a mea.

„Lily“ – oare acesta să fie numele meu adevărat?

–Da, dar Noelle n-a avut nimic de-a face cu nașterea mea. Uite ce a scris Noelle referitor la nașterea ta. A fost pe 31 august, zise Jenny, după ce deschise registrul și-l răsfoi.

–Întâi septembrie, am intervenit eu rapid, de parcă data exactă a venirii mele pe lume ar mai conta în tot acest coșmar care se insinua în mintea mea.

–Ei bine, da, corect, tu te-ai născut pe întâi, dar mama ta a intrat în travaliu pe 31 august. Frunzări agenda, trecând cu degetul peste primul rând de pe mai multe pagini și continuă: Bebelușul pe care l-a moșit înaintea ta s-a născut cu câteva săptămâni în urmă, deci nu poate fi vorba de el. Iar următorul – dădu mai multe pagini – a venit pe lume abia pe 15 septembrie, deci nici acesta n-are cum să fie.

–Atunci poate că este unul care nu apare în registru.

Îmi spuneam că asta este explicația, însă chiar și atunci când am rostit acele cuvinte, în sufletul meu știam deja adevărul. La fel și Jenny. Mă luă în brațe. Știam amândouă că nu semăn deloc cu părinții mei. Aveam ochii căprui, ca ai lor, dar asta era valabil pentru jumătate din populația țării. Toți ziceau că sunt tăcută și deșteaptă, ca tatăl meu, dar mulți copii erau așa. Iar cu mama nu semănam deloc. Absolut deloc.

–Nu-mi vine să cred, am spus încet.

–Îmi pare rău. M-am gândit că trebuie să știi. Nu știam dacă ei ți-ar fi spus vreodată.

Am atins coala de hârtie scoasă la imprimantă. „Lily Ann Knightly. Lily.“

– Cine sunt oare, am întrebat.

Jenny își puse obrazul pe umărul meu și mă cuprinse mai strâns cu brațul.

– Ești Grace, zise ea. Cea mai bună prietenă a mea, și nu cumva să uiți asta vreodată.

Eram cu mintea departe.

– Mereu am simțit că parcă nu mă integrez. Iar mama... parcă și-ar fi dorit mereu să fiu altfel, altcineva. Copilul acela care a murit. Pe ea ar fi trebuit s-o aibă mama ca fiică... M-am sculat în picioare și am ridicat brațele în aer: Dumnezeuule mare, Jenny! Un bebeluș *a murit*! O urâsc pe Noelle. Cum ar putea cineva să facă așa ceva? am izbucnit, ridicându-mă în picioare și gesticulând puternic.

– Dacă nu te-ar fi luat atunci, n-ai mai fi prietena mea, iar gândul ăsta mi se pare greu de suportat, să știi.

Era adevărat. Nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost ca Jenny să nu existe în viața mea. Numai că acesta era singurul lucru care mi se părea în regulă în toată existența mea.

– Și mamei când or să-i spună?

Și cu asta, se termina totul, mi-am spus. Din acel moment, mama putea foarte bine să mă elimine din inima ei. Firește, acum era nevoită să mă iubească și să mă suporte. Mi-o și imaginam gândind: „Nici nu-i de mirare că n-are nimic în comun cu mine“. Nici nu se putea altfel. Fără doar și poate că s-ar fi întrebat cât de diferită, de perfectă și autentică ar fi fost fiica ei adevărată...

– Cred că marți, răspunse Jenny. Nu-i zice că ți-am spus, bine? M-ar omorî mama dac-ar aflat că am tras cu urechea. Trebuie să duc astea înapoi cât mai repede, înainte să-și dea seama că le-am luat.

– Ce e cu cealaltă hârtie? am întrebat, arătând spre poala ei.

– Ei, nimic, zise Jenny și se grăbi să îndese acele foi înapoi în dosar.

– Dă-mi să văd.

Jenny nu se pricepea deloc să mintă.

Ezită, apoi scoase din dosar o altă coală, descărcată de pe site-ul despre Copii Dispăruți.

„Anna Chester Knightly, în vârstă de 44 de ani, directoarea Oficiului pentru Copii Dispăruți, lucrează pentru această instituție de zece ani. Lily, fiica ei nou-născută, a dispărut dintr-un spital din Wilmington, Carolina de Nord, în 1994. Mai are o fiică, pe nume Haley.”

Am rămas fără cuvinte. Mama mea? Mai aveam și o soră.

– Unde locuiesc? am bâiguit într-un târziu. Sunt în Wilmington?

– Nu cred. Ea este directoarea Oficiului pentru Copii Dispăruți și nu știu să existe așa ceva pe la noi.

– M-a căutat în tot timpul ăsta, am șoptit. Toată viața mea, ea m-a căutat. Mi s-a făcut atât de milă de ea. Milă și un dor nebun, atât de puternic, că l-am simțit reverberând din străfundurile ființei mele și până în vârful degetelor. Probabil crede că am murit, a adăugat.

Jenny luă hârtia din mâna mea și o băgă la loc în dosar.

– Uite, eu trebuie să mă întorc acasă. I-am zis mamei că mă duc până la farmacie, ca să-mi iau niște sirop de tuse. Mă aștept să sune în orice moment.

– Lasă-mi mie hârtiile astea.

– Nu pot. O să-și dea seama că lipsesc.

– Te rog, Jenny. Am nevoie de ele.

– Nu pot.

Vru să bage înapoi dosarul în plasa cu care venise, dar i l-am smuls din mână și l-am strâns la piept.

– Grace! Trebuie să pun totul la loc.

– Le păstrez eu. Sunt ale mele. Despre mine.

– Gracie! Te rog! O să mă omoare.

Se întinse după dosar, dar eu m-am întors rapid, am deschis sertarul de la măsuța de toaletă și am băgat dosarul acolo.

—Grace! Încercă să ajungă la sertar, dar am ținut-o deoparte. Găsești aceleași informații și pe site. Pe pagina Oficiului pentru Copii Dispăruți.

Stăteam cu brațele întinse în lateral, încercând s-o împiedic s-ajungă la sertar. Avea dreptate; puteam găsi acele informații și pe site, dar nu voiam să renunț la acele hârtii. Dintr-odată, simțeam că n-aș mai fi putut suporta să-mi fie luat nimic.

—Lasă-mi-le mie, Jenny, am implorat-o. Am simțit cum pe obraji mi se scurg lacrimi. Vreau să le păstrez eu.

Jenny se holbă la mine un minut, apoi mă strânse în brațe și-mi șopti la ureche:

—Fă copii! Și mi le dai înapoi mâine.

Nu știam sigur care dintre noi plângea mai tare.

Am condus-o pe scări, până jos. Când am ajuns în dreptul ușii, și-a luat umbrela.

—Îți trimit mesaj imediat ce ajung acasă, ca să m-asigur că ești bine, zise ea.

Am încuviințat. Am simțit nevoia s-o prind și s-o fac să rămână la mine. Brusc, mi s-a făcut teamă să rămân singură. Am urmărit-o până a ajuns la mașină, s-a suit la volan și a plecat. Nu-i era deloc teamă să conducă, nici măcar pe ploaie. Știa că în curând va ajunge acasă, la mama și la tatăl ei. La familia din care făcea parte. Știa exact cine era.

După ce a plecat Jenny, am rămas vreo oră în camera mea întunecată cu cele două foi de hârtie pe genunchi. Am stat mult timp cu privirea ațintită pe acele cuvinte, până ce s-a întunecat prea tare ca să mai deslușesc literele; mi se părea că nu mai am pic de energie ca să mă dau jos din pat și să aprind lumina. Am auzit-o pe mama intrând

în casă și am coborât la bucătărie, unde am găsit-o punând ceva în frigider, încă îmbrăcată în jacheta udă de ploaie. Voiam doar să verific dacă, văzând-o, avea să mi se pară altfel. Dar nu mi se păru. Nu ea devenise altcineva în ultimele două ore.

Zâmbi când mă văzu și zise:

– Am luat niște sandviciuri pentru cină. Mă gândesc că poate ți-e foame?

Am clătinat din cap. Numai foame nu-mi era. M-am așezat pe unul dintre taburetele de lângă blat.

– Îmi pare tare rău că ne-am certat mai devreme, Grace, începu ea. Dar trebuie să înțelegi că mi-ar fi fost imposibil să te las să conduci atâta drum, după ce n-ai mai fost la volan de luni de zile. Sau să pleci cu vreo fată pe care n-o cunosc. Sau să-ți petreci o noapte la facultate, fără să știu ce aranjament ai făcut.

Își scoase haina și se duse să o agațe în dulapul de pe hol. Niciodată n-ai fi văzut-o să-și dea haina jos, pur și simplu, și s-o atârne pe spătarul unui scaun de bucătărie, ca un om normal.

– Știu că ești supărată în privința lui Cleve, zise, revenind în bucătărie. Nici nu mă puteam uita în ochii ei. Mi-am făcut de lucru, trasând cu degetul linii invizibile pe blatul din granit. Poate ți-ar fi de ajutor dacă i-ai scris o scrisoare în care să-i spui tot ce simți, zise ea. Nu trebuie să o și trimiți, doar s-o compui, cred că te-ar ajuta. S-a aplecat să se uite mai bine la mine. Știam că, probabil, aveam ochii roșii. Te simți bine? mă întrebă.

– N-am nimic. Mă duc sus, am zis.

– Nu vrei niște...

– Nu, mulțumesc, sunt obosită.

– Nu te mai vezi cu Jenny diseară?

– E răcită. Mă duc să mă întind în pat.

– Grace, cred că n-ar trebui să stai singură!

Ba da, exact de asta aveam nevoie. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri.

–Hai să ne uităm împreună la un film sugeră ea. Mă simt prost că a trebuit să plec în după-amiaza asta, când ție nu-ți era deloc bine.

–E-n regulă, mamă. Chiar nu e nici o problemă, am spus, urcând scările.

Ajunsă la mine în cameră, am intrat pe internet. Am căutat website-ul celor de la Oficiul pentru Copii Dispăruți și am urmărit URL-ul ce ducea la pagina cu informații despre Anna Knightly. Mi-am ținut respirația. O fotografie! Doamne! Arăta absolut minunat. Avea un chip deschis, frumos. Puteai să-ți dai seama de multe dintr-o fotografie. Părea blândă și iubitoare. Avea ochii verzi – cred că de la ea aveam irizațiile verzui ale ochilor mei. Altfel, nu mi s-a părut că seamănă deloc cu mine. Mama mea – sau mama care m-a crescut, ca să zic așa – semăna mai mult cu mine decât Anna Knightly. Am încercat să mă regăsesc în trăsăturile ei, analizându-mă în oglinda de buzunar, pe care mi-o țineam în față, ca să mă uit când la mine, când la poza de pe site. M-am gândit la tatăl meu adevărat. Cu siguranță, semănam mai mult cu el. Am tresărit, cutremurată la gândul că așa avea alt tată decât cel pe care-l știam și pe care-l iubeam. Cel pe care, indiferent ce s-ar fi întâmplat, aveam să-l iubesc toată viața.

Am citit de nenumărate ori această propoziție: „Lily, fiica ei nou-născută, a dispărut“. Oare cum a fost când i-au spus că bebelușul ei a dispărut? Mi-am imaginat-o pe această femeie drăguță, cu aspect blajin, cum este adusă la secția de neonatologie a maternității, pregătită să-și ia copila acasă, iar toate asistentele se calcă în picioare căutând copilul, din ce în ce mai speriate, pe măsură ce-și dau seama că nou-născutul a dispărut. Eu dispărausem.

Încă nu reușeam să mă obișnuiesc cu ideea că eu eram Lily. Puteam doar să-mi închipui cum s-a simțit Anna

Knightly când i-au spus adevărul. Cum plânsese după copila ei. După mine. Poate că viața mea ar fi fost cu totul alta.

Copiii dispăruți erau găsiți morți. Cel puțin așa se auzea mereu la știri, iar Anna Knightly mai mult ca sigur asta credea, după atâta timp. Nu știa decât că am dispărut. Nimic despre restul poveștii mele.

–Sunt în viață, am zis eu către poza din monitor. Sunt chiar aici.

Oare unde locuia? Aș fi putut să găsesc un număr de telefon? Ce-ar fi dacă aș suna-o chiar acum? În acest moment? Voiam să-i spun că sunt în viață. Ar putea să moară mâine și nici n-am apuca să ne cunoaștem.

Era trecut un număr al Oficiului pentru Copii Dispăruți și mi l-am notat. Am găsit și o adresă a sediului, undeva în Alexandria, Virginia, la doar un stat distanță. Mama mea – mama mea biologică – era la doar un amărât de stat distanță.

Nu puteam să dorm. Parcă Alexandria era în partea de nord a Virginiei, nu? Lângă Washington? Iar în Washington cred că puteam să ajung în vreo cinci ore. Trebuia s-o cunosc pe Anna. Trebuia să aflu cine eram cu adevărat. Mâine-dimineață, puteam să sun la Oficiul pentru Copii Dispăruți, dar ar fi fost mult mai bine să o cunosc personal. M-am ridicat, complet răvășită. Trebuia să o cunosc *acum*, cât mai repede cu putință, pentru că viața era prea scurtă. Mâine, Anna ar fi putut să moară în drum spre serviciu. Doar s-a mai întâmplat.

Am luat telefonul și l-am apelat rapid pe Cleve, iar când a răspuns – „Ce ușurare, chiar mi-a răspuns!” – am pufnit în plâns.

–Nu închide, te rog, nu închide! Trebuie să vorbesc cu tine, am zis. Nu are legătură cu noi, nu-ți face griji. Numai că trebuie neapărat să vorbesc cu tine sau o iau razna.

—Grace, e aproape miezul nopții, zise el, deși părea perfect treaz. Am auzit pe cineva vorbind în fundal. O fată, care râdea. Nu putem să vorbim mâine? întrebă el.

—Tocmai am aflat că am fost răpită de la o altă femeie când eram bebeluș!

Nu zise nimic inițial.

—Despre ce naiba vorbești acolo?

I-am explicat tot: cum Jenny a tras cu urechea la conversația dintre mama ei și Ian. Despre scrisoarea pe care Noelle voia să i-o trimită Annei Knightly. Despre bebelușul furat și Oficiul pentru Copii Dispăruți.

—Nu pot să cred așa ceva! Nu cumva ai născocit tu toată povestea asta? a întrebat Cleve.

—Nu. Mâine poți să vorbești cu Jenny, dacă nu mă crezi. Marți îi vor spune și mamei. Ea și-așa crede că sunt... Vocea mi-a tremurat, nu eram pregătită pentru asta. Niciodată n-a fost fiica pe care ea și-a dorit-o, oricum. Celălalt bebeluș, care a murit, probabil că ar fi fost exact ca ea.

—Stai o clipă, zise Cleve. L-am auzit ridicându-se. Și o ușă care se deschidea, poate. A trebuit să ies pe hol, explică după un minut. Colegul meu de cameră are niște invitați. Uite, nu știu exact ce se petrece, dar știu că mama ta te iubește. Și oricum, cu toții avem probleme cu mamele noastre, Grace. În cea mai mare parte a timpului, aș prefera să nici nu stau de vorbă cu mama. Dar e mama mea și mă iubește, iar mama ta te iubește și ea.

—Tocmai asta este diferența. Suzanne chiar *este* mama ta. Mama mea *nu*, iar eu vreau s-o cunosc pe cea adevărată și să-i spun totul. Mă duc acolo.

—Unde?

—În Virginia, vreau s-o cunosc.

—Când? Și cum ai de gând să ajungi acolo?

—Cu mașina, conduc eu. Mâine.

Râse:

—Hai, nu te mai comporta ca o puștoaică de doisprezece ani, Grace!

M-a durut să-l aud spunând asta.

– Tu nu știi cum e, am zis.

– Uite, mai bine îi spui mâine mamei tale ce tocmai ai aflat și...

– Jenny o să aibă probleme din cauza mea. Se presupune că ea nu știe nimic despre asta.

– O să-i treacă. Tu spune-i mamei tale. Iar dacă este adevărat – deși eu mă îndoiesc – va trebui să apelezi la un avocat, tu și mama ta. Ian parcă e avocat, nu? Trebuie puse la punct o sumedenie de probleme legate de partea legislativă.

– Avocații încurcă și mai mult. Tata a fost un avocat grozav, dar niciodată nu se grăbea când venea vorba despre cazurile clienților săi. Și pun pariu că și Ian era la fel. Așa voia tata, ca toate să fie făcute pas cu pas. Să nu se arunce nimeni cu capul înainte. Mă întreb ce ar fi făcut în această situație dacă ar mai fi trăit. Doamne, Cleve! Tata nici măcar nu este tatăl meu!

– Ba e tatăl tău, la fel cum mama ta e mama ta. Chiar dacă cealaltă doamnă te-a născut, părinții tăi sunt în continuare părinții tăi.

– Sunt foarte surescitată, Cleve, am spus, dar deja mă gândeam la altceva.

M-am dus în fața computerului, m-am așezat și am dat clic pe serviciul de navigare cu Hărți Google.

Cleve oftă din nou și zise:

– Uite, promite-mi că mâine vei sta de vorbă cu mama ta și că n-ai să faci nimic nechipzuit. Îmi pasă ce se întâmplă cu tine, Grace. Iar asta nu se va schimba niciodată. Îmi promiți?

– Îți promit, am zis, dar deja tastam adresa Oficiului pentru Copii Dispăruți.

capitolul 46

Anna

Washington, DC

—Ei, cum ți se pare noul meu look, tati? îl întrebă Haley pe Bryan, după ce acesta trase perdeaua care înconjura patul ei de la spital. O instalasem într-o cameră cu câteva ore în urmă și era foarte târziu, dar ea abia acum părea că începe să-și revină după amețeala produsă de tratamentul cu steroizi. Vru să vadă cum arăta, așa că ridicase capacul tăvii de pe măsuta ei și își trecu mâna peste părul întunecat și zbârlit, care abia ce începuse să-i crească săptămâna aceasta.

—Foarte mișto.

Bryan stătea în dreptul ei, lângă pat, mângâind-o ușor peste firicelele scurte și fine. Știam cum se simte când făcea acest gest. Gâdilatul ușor pe care îl simțisem și eu îmi dădea un fals sentiment de siguranță. A trebuit să-mi aduc aminte că micul petic de perișor fin nu reprezenta decât liniștea de dinaintea furtunii.

Măine avea să facă din noi chimioterapia de întreținere, iar regimul acesta avea să continue până ce se găsea un donator compatibil. De îndată ce-l găseam, tratamentul chimioterapeutic și radiațiile urmau să distrugă mult mai mult, nu doar părul, pentru ca trupul ei să fie, astfel, pregătit pentru transplant. Refuzam să mă gândesc la posibilitatea de a nu găsi un donator înainte ca boala să-și spună definitiv cuvântul. Alungasem complet acest gând. În seara asta, nu-mi doream decât ca ea să se bucure de imaginea ei din oglindă și de cele câteva ore care ne mai rămăseseră împreună cu Bryan. Eu urma să rămân peste

noapte cu Haley, dar el trebuia să se întoarcă la apartamentul lui cât de curând. Măine avea să plece cu avionul la San Francisco, unde se ținea interviul pentru slujba din Washington. Nu mă bucuram să știu că pleacă. Avusesem grijă de Haley de una singură, în cea mai mare parte a vieții ei, așa că nu mă temeam că aş fi avut nevoie de ajutorul lui. Numai că mă atașasem de el și la fel făcuse și Haley. Ni-l doream prin preajmă.

–Uite-o și pe fata noastră! zise Tom, pe care Haley îl îndrăgea cel mai mult din tot personalul de la spital. Ți-am adus pastila, ca să ai un somn ușor.

Haley luă de la el din mână micuța cupă din hârtie, în care se afla medicamentul.

–Știam că vii în seara asta, zise Tom în timp ce ea înghiți pastila, așa că am decupat ăsta în cazul în care îl voi ai.

Tom îi dădu lui Haley o copie a articolului despre apelul umanitar pentru transplantul de măduvă osoasă, care apăruse vineri în *Washington Post*. Haley vorbise foarte frumos cu reporterul de la *Post* și se descurcase chiar mai bine cu cel de la *WJLA*. Povestise puținul pe care și-l amintea despre prima ei luptă cu leucemia. Spusese simplu că: „Eu așa am crezut, că toți copiii sunt nevoiți să ia medicamentele acelea criminale, că era ceva normal. Nu știam că se poate și altfel.” Iar despre Lily vorbise așa cum eu n-aș fi putut s-o fac niciodată. „Mama a pierdut-o pe sora mea. N-aș vrea să mă piardă și pe mine.” Am simțit că mi se strânge inima auzind-o rostind acele cuvinte și am sperat din suflet ca nimeni să nu o considere ipocrită. Știam că vorbea cât se poate de serios și m-a emoționat de-a binelea. Pe mine și, se pare, pe mulți alții. Spațiul de expunere al dealerului auto s-a umplut a doua zi de oameni: toți veniseră să li se ia câte-o mostră de salivă.

După ce Tom a părăsit încăperea, Haley și-a coborât capul patului până ce a ajuns în poziție aproape plană. Apoi spuse către Bryan:

– Bun atunci, te întorci miercuri?

– Miercuri, la patru.

Îi stinse veioza de pe noptieră, care avea o lumină foarte puternică. Eu eram la piciorul patului și l-am urmărit cum se aplecă, iar mușchii spatelui se încordară pe sub tricoul din bumbac. Săptămâna asta descoperisem că nu doar anumite vedete aveau capacitatea de a-mi face genunchii să tremure. Dacă mi-ar fi spus careva că omul pe care l-am disprețuit din suflet ani la rând ar avea același efect asupra mea, i-aș fi spus că nu e în toate mințile.

– Ce-ai vrea să-ți aduc din San Francisco? o întrebă el pe Haley.

– Doar pe tine, răspunse ea, iar pe fața lui Bryan se întrezări un val de emoție. În ultima vreme, Haley se deschisese tot mai mult în privința sentimentelor ei. N-o știam să fi purtat vreodată acea mască în spatele căreia cei mai mulți dintre noi se ascund, în general. Își arăta punctele vulnerabile fără rețineri, ca și cum ar fi conștientizat că nu mai era timp de pierdut cu prefăcătoria. Nu puteam să ne bazăm pe ziua de mâine. Nici unul dintre noi. Învățam atât de multe de la fica mea!

– Ești foarte drăguță, dar serios acum. Ce-ai zice de niște ciocolată Ghirardelli? zise Bryan.

Haley făcu o mutră, ca și cum i-ar fi părut rău.

– Vai, cât de bine sună acum, că zici, dar probabil că miercuri nu prea o să fiu în stare s-o mănânc.

– Atunci putem s-o punem deoparte, pentru mai târziu. Se uită la ceas: Trebuie să plec, zise el.

– Hai că te conduc, am spus, apoi m-am întors spre Haley, care se ghemuise sub așternuturi, strângându-l în brațe pe Fred. Crezi că ești OK dacă lipsesc puțin?

Căscă și dădu din cap în semn că da. Bryan se aplecă să o sărute pe obraz, iar ea îl luă cu brațul de după gât, zicând încetișor:

–Să nu uiți de noi.

El se ridică și îi luă mâna într-a lui:

–Nu, îi zise. Niciodată!

Ne-am îndreptat în tăcere spre lift, iar apoi am coborât în parcare la clinică, care era aproape în întregime goală, atât de era de târziu. L-am condus până la mașină. Mi-era greu să știu că pleacă. Poate că eram și eu influențată de neliniștile lui Haley. Puțin măcinată de acel „Să nu uiți de noi“. Dar nu despre asta era vorba. De fapt, voiam să fiu lângă el ori de câte ori aveam ocazia. Aveam de gând să renunț și eu la masca mea.

Își descuie mașina, apoi se întoarce către mine.

–Grăbește-te să vii înapoi, am spus.

El zâmbi, apoi mă îmbrățișă lung, astfel că m-am simțit brusc năpădită de zeci și zeci de amintiri. Dintre cele mai frumoase, de pe vremea când eram amândoi tineri, iar viitorul ni se părea promițător.

–Stai puțin, zise el, și-mi dădu drumul. Deschise portiera, apoi urcă în mașină și mă trase după el. Am râs, pentru că aproape c-am picat în fund lângă el, pe banchetă. Ne-am sărutat întocmai ca puștani ce fuseserăm odinioară, la început râzând de cât de ridicoli trebuie să fi părut amândoi, oameni trecuți de patruzeci de ani, făcând prostioare pe bancheta din spate a unei mașini, într-un garaj; în curând însă, ne-am oprit din râs, iar în mașină nu se mai auzea decât respirația noastră la unison, iar aerul se umplu de atingerile dintre noi și de noul început, atât de dulce, al iubirii noastre complicate.

capitolul 47

Grace

Wilmington, Carolina de Nord

Eram încă trează la ora trei dimineața și stăteam întinsă în pat, cu gândul la următoarea mea mișcare. Cu cât mă gândeam mai mult să plec în Alexandria, cu atât mai mult îmi dădeam seama că trebuie s-o fac. Scosesem deja la imprimantă instrucțiunile pentru a ajunge la Oficiul pentru Copii Dispăruți și părea destul de simplu. Era aproape în linie dreaptă din Wilmington spre Alexandria, cu toate că mi-era greu să mă văd în postura de șofer pe acel traseu, mai ales că drumul era mai lung decât estimasem eu inițial. Dacă mă luam după Harta Google, mi-ar fi luat cinci ore și cincizeci de minute să ajung acolo. Cinci ore și cincizeci de minute s-o găsesc pe mama mea biologică. Când vedeam lucrurile în felul acesta, intervalul ăsta de timp mi se părea o nimica toată.

Trebuia neapărat să plec de îndată ce răsărea soarele. Mama nu trebuia să meargă mâine la școală, fiind zi de sărbătoare, dar oricum niciodată nu dormea mai mult decât de obicei. Mi-ar fi fost greu să mă trezesc înaintea ei. Mi-am pus ceasul să sune la șase, dar acum am schimbat-o la cinci. M-am gândit că trebuia să pornesc la drum cât era încă întuneric afară. Dacă plecam pe la cinci și jumătate, ajungeam acolo până în ora prânzului. Mi-a tresărit inima când mi-am imaginat cum aveam să intru în biroul pentru Copii Dispăruți și să-i spun identitatea mea femeii care-mi era mamă.

Dar dacă ieșea, de pildă, să ia prânzul? Ca tatăl meu, care avea întâlniri de afaceri la masa de prânz? Am luat

din nou mobilul de pe noptieră și am apăsât pe display, ca să văd cât era ceasul. Trei și zece, iar eu eram complet trează. Nici nu cred că fusesem vreodată mai trează. De parcă aș fi băut o găleată de cafea. Dacă aș pleca acum, chiar acum, aș ajunge la Oficiul pentru Copii Dispăruți cu mult înainte de ora prânzului. Numai că era tare întuneric afară și încă auzeam ploaia bătând în fereastră.

Mi se întâmplase doar de câteva ori să conduc pe timp de ploaie, iar asta se întâmpla înainte să-mi pierd de tot curajul de a mă urca la volan.

—Fă-o! mi-am spus cu voce tare.

M-am dat numaidecât jos din pat și mi-am tras pe mine pantalonii trei sferturi și puloverul albastru, aceleași haine pe care le purtasem și cu o zi în urmă. Mi-am golit ghiozdanul de tot conținutul – manuale și caiete – și-am băgat în schimb lenjerie curată, periuța și pasta de dinți, dar și dosarul pe care Jenny mi-l lăsase. Mă mișcam repede, de parcă aș fi participat la o cursă. Într-un fel, chiar așa era. Încercam, de fapt, să înfrunt acea parte din mine care credea că planul meu nu este numai prostesc, ci și periculos. Nu mai condusesem de când cu moartea tatălui meu, niciodată nu condusesem neînsoțită și nici mai mult de două ore la rând. Am luat și paginile cu instrucțiuni, mi-am pus ghiozdanul pe umăr și am coborât în liniște. Am luat din dulăpiorul pentru chei, de după ușă, cheia de la Honda și m-am strecurat afară din casă înainte să mă răzgândesc.

Vreo oră, n-am avut probleme cu condusul. Știam că merg mult prea încet, dar nici nu vedeam prea bine. Ploaia făcea ca drumul să mi se pară sticlos ca oglinda și mereu îmi imaginam cum sare câte-o căprioară din pâcla întunecată, chiar în fața mașinii. Eram aproape singură pe drum, iar asta mi se părea în egală măsură un lucru bun, dar și înfricoșător. Deodată, ploaia s-a întesit în mod incredibil. E puțin spus că s-a întesit. Părea să curgă în valuri

orbitoare peste mașina mea, lovind plafonul cu atâta putere, că nici nu mai auzeam radioul. Ștergătoarele mergeau la viteză maximă, dar tot nu reușeam să văd la mai mult de un metru, doi în față. Am încetinit la 60 km/h, apoi la 50, încercând să mă mențin cât mai aproape de marginea șoselei.

Deja începuseră să fie mai multe mașini pe drum la ora aceea și nici unul dintre șoferi nu părea atât de deranjat de ploaie pe cât eram ei; mă depășeau toți fără probleme. Ba chiar unul m-a claxonat, probabil din cauză că mergeam foarte încet. Îmi transpiraseră mâinile, dar mi le țineam lipite de volan și mă aplecam tot mai în față, de parcă aș fi putut să văd mai bine dacă stăteam aproape de parbriz.

Am hotărât că era mai bine să trag pe dreapta și să aștept ca ploaia să se liniștească, însă chiar atunci am observat cum, dintr-odată, nu mai plouă așa de tare. M-am mai relaxat puțin în scaun și am răsuflat ușurată. Și muzica de la radio se auzea din nou. Am apăsât pe accelerație, ajungând la 90 km/h, iar mai mult de atât nici că aveam de gând să accelerez, cel puțin până nu răsărea soarele. Mda, s-a cam zis cu cele cinci ore și cincizeci de minute.

Se lumina de ziuă când am trecut granița spre Virginia, dar încă mai ploua puțin. Tot încercam să mă hotărăsc dacă s-o sun sau nu pe Jenny, ca să-i spun unde eram, și atunci m-a izbit un gând groaznic. Mi-aminteam că am schimbat alarma de pe telefonul mobil, la ora cinci. Am văzut mobilul pe noptieră, dar nu-mi aminteam să-l fi luat și să-l fi băgat în rucsac. „Doamne, Dumnezeu!” Am apăsât pe frână și am virat spre marginea șoselei. M-a claxonat un camion și am simțit mașina clătinându-se când acesta m-a depășit, trecând razant pe lângă mine. Am găsit butonul pentru semnalizarea de urgență, l-am apăsât și am început să cotrobăi prin ghiozdan cu disperare, deși știam că telefonul nu era acolo. Cum am putut să fiu atât de proastă? Trecuseră deja câteva ore de când

plecasem de-acasă, eram pe autostradă și n-aveam telefon. Am rămas paralizată pentru câteva minute, uitându-mă din când în când la podeaua mașinii sau la scaunul din dreapta șoferului, de parcă ar fi putut să apară pe-acolo vreun telefon mobil, ca prin minune. Ce puteam să fac? Deja parcursesem două treimi din drum.

Trebuia să merg mai departe. Deși simțeam un nod în gât, am închis semnalizatoarele și am așteptat să existe un interval mai lung între două mașini. După care am intrat din nou pe șosea.

După vreo două ore, nici nu mai știam exact unde mă aflu, dar cert era că rămăsesem blocată în trafic. Se mai plâneau oamenii în privința traficului la ore de vârf și în Wilmington, dar acum îmi dădeam seama că habar nu aveau ce însemna asta. Am stat pe loc vreo cinci minute, apoi am mai înaintat vreo trei metri, după care iar am stat pe loc. Erau camioane mari de ambele părți ale mașinii mele, dându-mi un sentiment de clausturare și sufocare. Erau atât de mari, încât reușeam să văd pe sub ele mașinile de pe cealaltă bandă. Când conduceam prin ploaie, măcar n-avusesem timp să mă gândesc și la altceva decât să rămân în viață. Acum, mă simțeam obosită și sleită de puteri, iar planul care, la trei dimineața, mi se păruse numai bun de pus în aplicare, începea să mi se pară idiot.

Ar fi trebui să-i las mamei un bilețel, deși nu-mi dădeam seama ce i-aș fi putut spune. Oricum, când avea să realizeze că am plecat, se va duce instantaneu cu gândul la Chapel Hill. Nu mai conta. Indiferent de situație, fără doar și poate că aveam mari probleme.

Mi-am amintit brusc de un lucru pe care mi l-a spus cândva tati, într-un moment când eram supărată pe mama. „Știi cum face mama ta, când aranjează felii de portocale pe un platou, pentru cei din echipa ta de fotbal? Sau când se ocupă de toate amănuntele pentru serbarea aniversării tale cu două luni înainte?” m-a întrebat el atunci. „Acesta e modul în care ea-și arată dragostea față de tine, Gracie.”

De ce m-am gândit la asta tocmai acum? Auzeam vocea tatei așa de clar, că ai fi zis că stă de vorbă cu mine de pe bancheta din spate. „Acesta e modul în care ea-și arată dragostea față de tine, Gracie“.

Mă iubea. Niciodată nu mă îndoisem de asta. Cu siguranță că ar fi fost groaznic de greu pentru ea să afle că nu eram a ei și, în plus, copilul ei adevărat murise. Mi-am închipuit-o pe Emerson punând-o să se așeze ca să-i spună adevărul și am văzut cum chipul mamei se destramă.

Traficul începea să se decongestioneze. Am lăsat camioanele să mă depășească și am văzut cum se conturau la orizont clădiri vechi, coșuri industriale de fum și macarale, iar totul se încețoșă în fața ochilor mei înlăcrimați.

Am apucat strâns de volan.

—Ce ai de gând să faci? mi-am spus în șoaptă.

„Ce ai de gând să faci?“

capitolul 48

Tara

Grace încă dormea și m-am bucurat să constat asta. Fusesse atât de stresată și supărată din cauza lui Cleve ieri, iar eu nu o ajutasem câtuși de puțin, eram conștientă de asta. A trebuit să pun piciorul în prag în legătură cu excursia la Chapel Hill, desigur, dar ce altceva aș fi putut să fac? Cum să procedez ca să nu blochez orice formă de comunicare cu ea? *Care* comunicare? Nu exista așa ceva între noi. Noaptea trecută, a fost chiar mai reținută față de mine decât de obicei și tot n-am știut cum să-i trezesc interesul. Nimic din ceea ce făceam nu mergea. După moartea lui Sam, Cleve fusese cel care îi oferise alinare, lucru pe care eu nu fusesem în stare să-l fac. Iar acum, îl pierduse și pe Cleve. Îmi venise rândul să preiau frâiele și încă nu știam cum. Voiam ca, săptămâna viitoare, să sun la cabinetul psihologului la care eu și ea merseserăm împreună, de câteva ori, după ce Sam murise. Grace nu vorbea nici cu ea, dar speram ca femeia să-mi poată da niște idei despre cum să reînnod relația cu fiica mea. Grace și cu mine trebuia să o luăm de la capăt.

Stăteam la masa din bucătărie și făceam planul meselor noastre din săptămâna în curs, încercând să-mi ocup timpul cu ceva care să nu-mi macine nervii. Scosesem la imprimantă o listă de cumpărături pe care o făcusem mai demult. Erau toate produsele așezate pe categorii, în funcție de localizarea lor în magazin, astfel încât să termin cu fiecare raion o dată și să nu fiu nevoită să mă mai întorc pe acolo. Am bifat toate cele necesare și apoi i-am scris

un bilețel lui Grace, în care-i spuseseam că merg până la magazin, iar ei îi lăsasem niște salată de fructe în frigider.

Când am ajuns în garaj, m-am oprit brusc: vechea Honda a lui Sam nu mai era. M-am simțit așa de răscolită! Pentru o clipă, am fost cuprinsă de un licăr de speranță complet irațională, cum că Sam încă mai trăia și luase mașina spre serviciu. Că ultimele șapte luni nu fuseseră decât un coșmar îngrozitor. Dar eram mult prea realistă din fire ca să mă pierd într-o astfel de fantezie pentru prea mult timp.

Fie mașina fusese furată, fie o luase Grace. Nu știam care dintre posibilități era mai puțin probabilă.

Am intrat înapoi în casă și am bătut la ușa camerei lui Grace, apoi, văzând că nu-mi răspunde, am deschis-o. Era dezordine în camera ei, ca de obicei, iar pe pat erau împrăștiate într-atât de multe nimicuri, cărți și haine, că a trebuit să le dau la o parte ca să mă conving că, într-adevăr, ea nu era acolo. Nu m-am înfuriat pe ea; tot ce simțeam era o groază absolută, izvorâtă din adâncul sufletului. Fetița mea era la volan, fără îndoială, către Chapel Hill. Ploua, iar ea era supărată și nu gândea limpede, iar de condus... nu mai condusesese de șapte luni. Însemna că se afla pe autostradă, pe pante lungi și complicate, printre mașini care mergeau cu viteză și șoferi aflați în stare de ebrietate după noaptea trecută. Sam fusese accidentat mortal chiar la Monkey Junction, care ne era atât de familiară. Ce șanse erau ca Grace să ajungă la Chapel Hill teafără?

Am luat telefonul de pe biroul lui Grace, dar m-am abținut s-o sun. M-am gândit că mai bine nu răspunde la telefon dacă se află la volan. După care mi-am adus aminte că pomenise de prietena lui Jenny, mai mare decât ele, care probabil conducea mașina. Am râsuflat puțin ușurată. Cel puțin puteam să mă consolez cu gândul că nu era Grace la volan. Mi-aș fi dorit totuși să o cunosc pe această prietenă a lui Jenny, ca să fiu sigură că este de încredere.

Am format numărul de mobil al lui Grace și am tre-sărit când auzit soneria ușor de recunoscut, care venea de la doar câțiva centimetri de mine, căci mobilul era pe noptieră. „Of, nu!”, am suspinat, luând mobilul ei. Ecranul era aprins, iar numărul de telefon de acasă era expus cu caractere mari. Plecase fără să-și ia telefonul cu ea? Am închis mobilul și m-am așezat pe pat, încercând să mă lămuresc ce se petrecea. Grace nu pleca niciodată nicăieri fără telefonul ei.

Am căutat în agenda telefonică din mobil până ce am dat de numărul lui Jenny. Am auzit sunând de câteva ori până să răspundă, și atunci mi-am dat seama că o trezisem.

– Toată noaptea m-am gândit numai la tine, spuse ea, cu o voce groasă și răgușită. E totul în ordine?

Era de la sine înțeles că știa despre marea aventură pe care o plănuise Grace.

– Tara la telefon, Jenny, am zis eu.

Se instalează o clipă de tăcere, apoi răspunse:

– A, îmi cer scuze. Dar de ce suni de pe telefonul lui Grace?

– Am nevoie de numărul de telefon al prietenei tale, cea care este cu Grace, am explicat, scurt. Nu-mi mai amintesc cum a spus că o cheamă.

Jenny a rămas din nou mută.

– Nu știu la ce te referi. Grace nu e acasă?

– Nu. A plecat de acasă în zorii zilei, și tind să cred că... Oare mă înșelasem? A luat Honda și și-a uitat mobilul acasă. Am presupus că s-a dus la Cleve. Ieri mi-a spus că ar fi vrut să plece la el și că o prietenă de-a ta... o fată mai mare decât voi... urma să o însoțească, în cazul în care avea nevoie de o mână de ajutor la condus.

Cum Jenny tăcea, am bănuir că fie îmi ascunde ceva, fie este la fel de nedumerită pe cât eram și eu.

– Jenny? am întrebat. Știi cumva unde este?

– Sunt complet derutată, răspunse ea.

–Dar prietena asta a ta, mai mare, cine e? Helen parcă o chema sau... Elena! am sărit, amintindu-mi dintr-odată. Așa o chema, Elena.

–Eu... eu nu prea înțeleg ce se petrece.

M-am ridicat în picioare.

–Jenny! am spus pe un ton mai tăios, pentru că deja începeam să intru în panică. Spune-mi ce știi. Asta este o problemă cât se poate de gravă. Nu ți-a spus că se duce la Chapel Hill?

–Nu! Chiar nu știu unde este. Sincer! N-ai încercat s-o suni?

–Ți-am mai spus o dată – și-a uitat telefonul. O să-l sun pe Cleve. Dacă afli ceva de la ea sau de la Elena... măcar ai o prietenă pe care o cheamă Elena?

Nu răspunse.

–Jenny!

–Nu! recunosc ea.

„La naiba!”

–Dacă afli ceva, sună-mă imediat, i-am spus, după care am închis.

Am dat de numărul lui Cleve și l-am sunat de pe telefonul lui Grace, dar a intrat căsuța vocală. I-am lăsat un scurt mesaj: „Cleve, sunt Tara. Sună-mă imediat ce asculți mesajul. Vorbesc cât se poate de serios!” I-am lăsat și numărul meu, ca să nu trebuiască să-l caute.

Am închis telefonul și m-am uitat la ceas. Abia trecuse de ora zece. Probabil că a plecat înainte să mă trezesc eu, la șapte. Deși era puțin probabil, m-am gândit că erau șanse ca, până acum, să fi ajuns deja în Chapel Hill.

Prin fereastra camerei ei, am văzut că afară încă era o vreme urâtă, iar pe frunzele arțarului din partea laterală a curții noastre cădeau stropi grei de ploaie. Am dat din cap, întrucât îmi era greu să mi-o imaginez conducând, chiar și prin cartierul nostru, darămite să știu că o face pe un așa timp urâcios – mi se părea greu de crezut și în egală măsură groaznic.

„Doamne, Dumnezeu, te rog din suflet să ai grijă de ea!”

Am luat telefonul și am format încă o dată numărul lui Cleve.

capitolul 49

Grace

Alexandria, Virginia

Mă aflu pe o autostradă care se numea Beltway și nu mai văzusem niciodată atâtea mașini care să meargă cu o viteză așa de mare în același timp. Aveam impresia că mă aflu într-o parcare mobilă, care circula cu mare viteză, de peste 100 de km/h, iar mușchii picioarelor începuseră să-mi tremure, pentru că făceam eforturi să țin pasul. M-am bucurat nespus când am văzut ieșirea spre Alexandria. GPS-ul mi-a arătat că trebuie să virez de câteva ori, astfel că m-am trezit brusc în mijlocul unei șosele aglomerate dintr-un mic oraș. Trebuia să mai pun niște benzină și, chiar mai rău de-atât, aveam nevoie și de cafea. Am ochit o benzinărie și am parcat mașina. Am pus benzină de douăzeci de dolari și mi-am cumpărat și un pieptene. Nu aveau decât un singur fel, pentru bărbați, iar dinții pieptenelui erau într-atât de apropiați, încât m-am gândit că îmi va fi imposibil să-mi descurc părul cu el. Mi-am luat și o cafea, care nu părea câtuși de puțin proaspătă și nici nu era caldă, dar nu mi-a părut, am dat-o peste cap chiar acolo, în magazinul acela sordid de la benzinărie.

După ce am pătruns din nou pe șosea, GPS-ul mi-a arătat că mai am doar un kilometru și jumătate până la destinație. Apoi opt sute de metri. Apoi 120 de metri; începusem să cred că mă ducea în locul greșit. Oficiul pentru Copii Dispăruți n-ar fi trebuit să fie într-o clădire de birouri, mare și impunătoare? Pe toată durata drumului, îmi închipuisem că o voi cunoaște pe mama mea într-o astfel de clădire. Poate la al patrulea sau al cincilea etaj

al unei astfel de clădiri. Dar clădirile de pe marginea acestui drum erau mici și arătau mai degrabă a magazinașe sau căsuțe din suburbie decât a birouri.

Oprisem la un semafor când am remarcat un banner amplasat ceva mai în față. Era suspendat undeva deasupra străzii. „Parada de Ziua lui Columb!“ Oh, nu! Oh, nu! Uitasem complet că azi e sărbătoare. Se putea ca Oficiul pentru Copii Dispăruți să fie închis?

GPS-ul m-a anunțat: „Sosire la destinație“. Eram convinsă că greșise, dar mașinile erau blocate în trafic, așa că am avut ocazia să arunc o privire la numărul clădirii – 237. Era o casuță galbenă, de dimensiunile uneia dintr-o suburbie tipică. În continuare îmi spuneam că nu se poate ca acela să fie locul căutat, dar am văzut că în dreptul ușii era agățată o placă dreptunghiulară, pe care scria ceva. Nu-mi dădeam seama ce, așa că trebuia să mă apropiu mai mult.

Nu puteam să parchez mașina din poziție paralelă. La orele de condus, ori de câte ori încercam să o fac, mă descurcam uluitor de prost, iar acum chiar mi-ar fi fost greu, mai ales că eram înconjurată de mașini. Am virat către o străduță laterală și am mai mers puțin, până ce am găsit două spații de parcare libere, unul lângă celălalt. Am putut, astfel, să strecur mașina în curbă, până lângă bordură. Când, în sfârșit, am oprit motorul, a trebuit să stau liniștită un minut, pentru că abia atunci am realizat ceea ce făcusem. „Tocmai am condus singură din Wilmington și până în Alexandria.“ Chiar dacă nu mai făcusem niciodată un lucru atât de nechipzuit, m-am simțit mândră că izbutisem. Indiferent ce avea să se întâmple pe viitor, ceea ce făcusem era de-a dreptul extraordinar.

Numai că abia acum venea partea cu adevărat grea.

Mi-am privit chipul în oglinda retrovizoare. Niciodată n-arătasem mai rău, exceptând acea dimineață după ce Cleve s-a despărțit de mine – avusesem o față roșie și umflată, iar peste noapte mi se umpluse tenul de coșuri.

M-am străduit să-mi aranjez cât de cât părul, dar era imposibil să-l descurc cu prostia aceea de pieptene.

„Dă Doamne să fie deschis!”, mi-am spus dându-mă jos din mașină. Am pornit pe trotuar spre strada principală. Pășeam repede, ținând pe umăr rucsacul, în care se afla dosarul-cheie, pregătit să spună povestea.

Pe plăcuța dreptunghiulară era scris *Oficiul pentru Copii Dispăruți* și am văzut că înăuntru era lumina aprinsă. Cum nu exista sonerie, am bătut la ușă, dar n-a venit nimeni. Am încercat ușa. Era descuiată și am deschis-o, apoi am intrat într-o încăpere micuță. Arăta ca o sufragerie mai mică, în care se aflau scaune de modă veche, o băncuță pentru două persoane și un bovindou cu plante. Chiar în mijlocul camerei se afla un birou, dar nu era nici un semn că acolo se afla vreo creatură umană, așa că nu știam ce să fac.

Am auzit din camera alăturată un sunet ca un clinchet și în pragul ușii apăru o femeie. Avea părul cărunț, tuns foarte scurt, purta niște ochelari foarte înguști, cu rame negre, iar în mână ținea un lujer de țelină. Când mă văzu, sprâncenele i se ridicară până la jumătatea frunții.

– M-ai luat prin surprindere! zise ea, apoi zâmbi. Cu ce te pot ajuta?

– O caut pe Anna Knightly, am spus.

– A, este cu fiica dumneaei la Secția de Copii, zise ea, așezându-se în dreptul biroului.

Am simțit o ușoară amețală auzind pe altcineva vorbind despre Anna Knightly, confirmându-mi astfel că exista cu adevărat. Începuse să mi se pară totul ca o fantezie de-a mea. A trebuit să-mi recapăt echilibrul ținându-mă cu o mână de marginea biroului.

– Te simți bine, draga mea? mă întrebă femeia, și abia apoi am reușit să pricep ce spunea.

Fiica ei. Sora mea. Dar nu mă aflu deja la *Oficiul pentru Copii Dispăruți*?

—La Secția pentru Copii? Nu înțeleg... nu aici este Oficiul pentru Copii Dispăruți?

—Ba da. Părea confuză. Oh! Nu, nu. Este la Spitalul pentru Copii. Ai cumva... Se uită la mine ciudat, după care aruncă o privire pe ecranul computerului. Ai cumva întâlnire cu ea, nu? Credeam că am luat legătura cu toată lumea...

—Nu, dar trebuie neapărat să vorbesc cu ea. „La spital? Sora mea era bolnavă?” Am niște informații despre un copil dispărut, am explicat. Trebuie să vorbesc cu ea despre asta.

N-am vrut să-i spun acelei femei cine eram. Dacă ar fi crezut că mint? Dacă ar fi sunat la poliție sau ceva de genul acesta?

—Bine, dar poți să-mi spui mie. Știi, de regulă, doamna Knightly nu se ocupă în mod direct de...

—Nu-i nimic. Chiar trebuie să vorbesc personal cu ea. Când se întoarce?

—Și-a luat liber mai multe zile, trebuie să stea cu fiica dânzei. Vrei o cafea? Un suc?

Femeia își făcea griji în privința mea. Îmi închipuiam cum arătam după o noapte nedormită, cu părul pe jumătate încurcat și nespălată pe dinți. Uitasem complet că aveam periuța de dinți în rucsac.

—Nu, mulțumesc. Numai că am bătut cale lungă ca să stau de vorbă cu ea. Am simțit că mi se stinge glasul. Dar cum pot lua legătura cu ea? Vă rog. Trebuie neapărat s-o fac.

Se uită la mine de parcă încerca să se hotărască și, în cele din urmă, zise:

—Dă-mi numărul tău de telefon și pot să...

—Nu am. Din nou mi s-a frânt glasul și mi-am împreunat mâinile în față. L-am uitat acasă, când am plecat, am explicat. Mai bine spuneți-mi direct unde este spitalul.

Mi-am dat seama imediat că greșisem întrebând asta.

Femeia dădu din cap în semn că nu și zise:

—Nu, uite cum stă treaba: doamna Knightly se confruntă cu niște probleme personale foarte grave în acest moment și nu poate fi deranjată, ai înțeles?

„Dar eu sunt o problemă personală foarte gravă“, mi-am spus în gând.

—Ah, știu, am spus. Dar n-aș face asta.

Femeia îmi întinse un carnețel și-mi spuse să trec acolo numele meu și datele de contact, ca să poată lua legătura cu mine.

—Dar nu există nici o cale de contact. Mi-am uitat telefonul, am explicat din nou.

Oftă.

—Dar, draga mea, spune-mi despre ce este vorba, ca să te pot ajuta.

—E o problemă personală, am răspuns.

Îmi zâmbi forțat, așa cum face un om atunci când începi să-l calci pe nervi, iar el dorește să pară amabil.

—Bine, atunci, zise, sprijinindu-se cu spatele de spătarul scaunului. Eu sunt aici până la ora cinci. Sunt sigură că o să am ocazia să vorbesc astăzi cu ea. Am s-o întreb cum poți să iei legătura cu ea, iar tu poți să treci din nou pe aici mai târziu, în după-amiaza aceasta, și-am să-ți spun ce mi-a zis. Dar mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ai mai spune câte ceva.

M-am gândit la un telefon preplătit, pe care l-aș fi putut cumpăra. Nu mai folosisem vreodată așa ceva, dar poate că reușeam să cumpăr unul și să-i dau numărului de telefon femeii de aici, ca să i-l dea Annei Knightly.

—Îmi puteți da numărul de telefon de-aici?

—Sigur că da.

Mi-a dat o carte de vizită din grămăjoara așezată într-un suport din fața ei și am pus-o în buzunar.

—Mulțumesc, am spus și am făcut cale întoarsă.

—O să te-ntorci mai târziu? întrebă ea, dar eu deja ieșisem pe ușă, încercând să-mi dau seama ce era de făcut în continuare.

Am trecut pe lângă o bancă și, înainte să ajung la mașină, m-am dus la bancomat ca să scot niște bani de pe card. Aveam la mine patruzeci de dolari, dar mi-ar fi trebuit mai mulți, pentru benzină și, poate, un telefon preplătit, asta dacă aș fi găsit unul. Oricum, mă gândeam deja în fel și chip. Când am ajuns la mașină, am dat drumul la GPS și am dat o căutare pentru spitale. Mi-au apărut mai multe, însă singurul care avea de-a face cu copiii se numea Centrul Medical Național pentru Copii. Oare asta să fie? Cuvintele „centru medical” îmi plăceau mult mai mult decât „spital”.

Era în Washington. Am setat GPS-ul pe adresa clinicii. Mi-ar fi luat treizeci și două de minute să ajung acolo. Ieri, mi-ar fi fost imposibil să cred că aș fi în stare să conduc treizeci și două de minute. Acum, mi se părea floare la ureche, la fel de firesc ca și a respira. Numai că... femeia aceea *chiar* menționase cuvântul „spital”. Nu puteam să neg, mi-a venit în cap imaginea aceea cu chipul răvășit al tatălui meu. Mi-am agitat mâinile prin fața ochilor, de parcă, făcând asta, aș fi putut să șterg astfel de viziuni. Am să mă duc acolo. Am să intru în sala de așteptare și am să rog pe cineva să-i ducă un bilețel lui Annei Knightly. Doar parcursesem singură, cu mașina, o distanță de peste șase sute de kilometri, fără să dorm deloc. Eram în stare și să intru în holul unui spital. Trebuia s-o fac.

capitolul 50

Emerson

Wilmington, Carolina de Nord

Cafeneaua era plină ochi. Chiar dacă era sărbătoare, ai fi zis că jumătate din populația Wilmingtonului venise în dimineața aceasta la *Hot!* Deja rămăseseam fără croasanții cu cremă de brânză și zmeură, pentru care începuse să mă știe lumea, iar Sandrei și chelneriței le era greu să facă față comenzilor. Așa că am preferat să nu răspund la telefon când l-am auzit sunând, ba chiar nici nu m-am uitat să văd cine sunase. Știam că Jen avea zi liberă de la școală și mă gândeam că umblă haihui prin casă, iar mesajele aveam să mi le verific de îndată ce mi-aș fi permis o pauză. Numai că a sunat și telefonul fix de la cafenea, iar pe acela n-aș mai fi putut să-l ignor. Cei care lucrau pe la birouri făceau adesea comenzi pentru prânz încă de dimineața, urmând să fie livrate mai târziu, dar nu m-aș fi așteptat să primesc atâtea telefoane și în zi de sărbătoare.

Am ridicat receptorul telefonului care se afla lângă mașina de încasat și am răspuns:

–*Hot!*

–*Mami!?! strigă Jenny, cu vocea răgușită și înspăimântată. Trebuie să-ți spun ceva.*

–*Ce?*

Am luat telefonul după mine în bucătărie, alarmată.

–*Te rog să nu mă cerți! După voce, ai fi zis că dăduse foc la casă. Cred că Grace s-a dus să o găsească pe doamna aia, Anna Knightly.*

M-am încruntat, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Cum să știe Grace de... de unde știa Jenny... despre Anna Knightly?

—Ce vrei să spui? am întrebat.

—A sunat Tara și mi-a zis că Grace a plecat de-acasă. A luat mașina, iar Tara crede că s-a dus în Chapel Hill, dar mă tem că...

—Grace nici măcar nu conduce.

Eram atât de bulversată! Voiam doar să dovedesc cât de neverosimilă era toată povestea asta pe care Jenny încerca să mi-o spună.

Sandra trecu pe lângă mine cărând o tavă plină cu sandviciuri, așa că m-am dat din calea ei, apropiindu-mă mai mult de ușa din spate.

—L-am sunat pe Cleve și mi-a zis că a vorbit cu Grace azi-noapte, iar ea i-a zis că vrea să se ducă în Virginia, s-o găsească pe mama ei.

—Stai așa... De unde știe ea... sau chiar și tu... de unde știi tu despre... despre Anna Knightly? am intervenit.

Jenny nu răspunse imediat.

—V-am auzit, bolborosi apoi, cu o voce plângăreață. Nu că aș fi vrut să trag cu urechea, dar s-a întâmplat să cobor atunci când tu și Ian stăteți de vorbă, ieri. Și am găsit scrisoarea pe care a scris-o Noelle. M-am dus până la Grace acasă și i-am spus tot.

Mi-am adus aminte de scârțâitul pe care-l auzisem dinspre scări. „Doamne, Dumnezeu, ce-o fi?” M-am gândit cum trebuie să se fi simțit Grace când a aflat. Cât de distrusă a fost când a citit ceea ce Noelle îi scrisese Annei Knightly.

—Ar fi trebuit să vii să vorbești cu mine despre asta, nu cu Grace.

—Îmi pare foarte rău. Dar Grace avea dreptul să știe, zise Jenny.

—Poate că da, Jenny, dar gândește-te puțin! Nici măcar Tarei nu i-am spus!

—Nu m-am gândit că o să plece sau ceva de genul ăsta. Cleve credea că a convins-o să se răzgândească, dar de dimineață era deja plecată, iar în Chapel Hill n-a ajuns, cel puțin când am vorbit eu cu el nu era acolo. De-aia cred că s-a dus s-o caute pe femeia aceea!

Vocea ei începuse din nou să trădeze o nervozitate maximă.

—Trebuie să închid acum. O să mă duc la Tara să-i spun ce se întâmplă, am zis.

—Grace nu conduce deloc bine, se smiorcăi Jenny. Dacăș fi știut că va face una ca asta, niciodată nu i-aș fi...

—Știu. Trebuie să închid.

Am închis și am luat-o deoparte pe Sandra ca să-mi cer scuze, deoarece trebuia să preia frâiele treburilor pentru următoarele două ore. Se uită la mine cu o expresie disperată, dar pesemne că și-a dat seama că nu mă poate contrazice. Ajunsă la mașină, înainte să pornesc motorul, am încercat să dau de lan, dar mi-a răspuns căsuța vocală, semn că probabil era adâncit în partida de golf la momentul acela. Trebuia să mă descurc singură.

Dar când am tras mașina în fața casei Tarei, am văzut că și mașina lui Jenny era parcată pe stradă, iar ea mă aștepta pe trotuar, în ploaia deasă. Cu brațele încrucișate la piept tremura, și atunci mi-am dat seama că, până la urmă, nu voi fi singură atunci când îi voi spune totul Tarei.

capitolul 51

Tara

Am auzit trântindu-se o portieră și am fugit spre fereastră din față, sperând zadarnic că o voi vedea pe Grace pe aleea din fața casei. Numai că Emerson și Jenny se îndreptau spre intrare și, văzându-le, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că în mod sigur aveau să-mi dea vreo veste îngrozitoare. Deși erau cu totul alte circumstanțe, am avut aceeași senzație de rău fizic ca în ziua când apăruse un polițist în pragul ușii clasei mele și îmi spusese că Sam murise. Și pe acel tânăr în uniformă, când l-am văzut, am știut că se întâmplase ceva teribil. Iar acum aveam același sentiment.

Am deschis ușa din față.

—Ce este? le-am întrebat.

Știam că m-am albit la față instantaneu, iar pe ele două abia dacă le mai vedeam bine; deja îmi vâjâia capul.

—Cred că știm unde se află Grace, zise Emerson și urcă pe verandă.

—Cu Cleve? am întrebat.

Emerson mă întoarse cu fața spre casă.

—Noi credem că e OK, Tara. Hai să ne așezăm undeva, da? Trebuie să-ți explicăm o groază de lucruri.

—Despre ce vorbești? am întrebat, lăsând-o să mă conducă în living. Jenny, ai luat tu legătura cu ea? Cum vine asta, *credeți* că este OK? Unde e?

—Suntem *sigure* că este OK, zise Emerson cu mai multă emfază.

Mă mângâia pe spate, ghidându-mă spre sofa. M-am așezat. Ea și Jenny luară loc una lângă cealaltă, pe canapeaua de două locuri.

–Nu este cu Cleve? am întrebat, uitându-mă la Jenny, care infirmă această posibilitate, dând din cap, după care își coborî privirea, de parcă nici n-ar fi suportat să mă privească, iar asta mă neliniști cu atât mai mult.

–Ascultă, Tara, începu Emerson. Alaltăieri, mi-am dat seama că bebelușul pe care Noelle l-a furat de la spital era, probabil, Grace.

M-am uitat fix la ea, neputând să înțeleg.

–Imposibil. Știi foarte bine că Grace n-a fost niciodată la spital.

M-am uitat la Jenny, care evita în continuare să se uite în ochii mei, deși se pare că știa despre Noelle și bebeluș.

Emerson se aplecă puțin în față.

–Ascultă, draga mea, spuse ea, am găsit mai multe informații despre momentul în care a dispărut bebelușul Annei Knightly și s-a întâmplat în jurul datei la care s-a născut Grace. Exact spre sfârșitul lunii august 1994.

–Nu, am îngăimat, derutată. Vrei să spui 1998, pentru că de-atunci n-a mai profesat ca moașă.

–Nu, în 1994, iar Grace a fost singurul copil pe care Noelle l-a moșit în perioada aceea.

–Dar Grace s-a născut pe 1 septembrie.

Eram conștientă că mă încăpățânam să evit punctul nevralgic al acestui dialog, dar la fel de bine știam că în nici un caz Grace nu putea fi copilul Annei Knightly.

–Îmi dau seama că este bulversant, zise Emerson. Știu că e incredibil. Dar cred că Noelle a moșit bebelușul tău... nu pe Grace... și că bebelușul tău a fost cel pe care l-a scăpat din greșeală. După care s-a dus la spital, de unde a luat bebelușul Annei Knightly și l-a adus la tine acasă... dându-l... dând-o... drept fiica ta. Iar acel copil este Grace.

–Ce tâmpenie! am exclamat.

—Nu au mai fost alți copii pe care Noelle să-i fi moșit în perioada aceea, explică Emerson. N-am mai dat nici peste alte pagini rupte din registre, nimic de genul ăsta. Chiar cred că despre Grace a fost vorba, Tara. Îmi pare rău.

Mi-am trecut mâna prin păr și-am început să-mi storc creierii, să mă gândesc tot mai bine. Să-mi aduc aminte de noaptea în care se născuse Grace. De senzația aceea neplăcută, că fusese ceva în neregulă. De clipele în care lui Noelle i se făcuse teamă și insista să fie chemată o ambulanță, asta înainte să reușească să-i modifice poziția bebelușului în mine. Mi-am adus aminte de noaptea aceea atât de întunecoasă și de somnul profund ce m-a cuprins după aceea.

—Dar am ținut-o în brațe totuși, am bălmăjit, nedumerită. Am pus-o la sân imediat.

Cât de caldută mi se păruse, aproape fierbinte, pe pielea mea. Cât îmi plăcuse căldura aceea! Încă îmi aminteam. Apoi somnul acela adânc, lipsit de vise. Dar Sam... oare și el adormise? Era cu puțință să fi dormit amândoi suficient de mult, iar în acest răstimp Noelle să fi scăpat bebelușul? Să fi dormit amândoi suficient de mult, încât Noelle să fugă până la spital, să fure un copil care să-l înlocuiască pe cel mort? Oricât de neverosimilă mi se păruse toată povestea aceasta în primă instanță, acum mi se părea de sute de ori mai puțin posibilă.

—Vrei să spui că... bebelușul pe care l-am născut... a murit?

Emerson se ridică de pe sofa și se așeză lângă mine ca să mă ia în brațe.

—Îmi pare așa de rău, spuse ea. Eu...

—Și Jenny cum a aflat despre toate acestea? am întrebat din nou.

Jenny evita în continuare să mă privească în ochi. Era atât de tăcută astăzi, că-mi amintea de Grace.

Emerson ezită.

—Ieri am discutat cu Ian despre asta și... când am pus toate piesele cap la cap, Jenny ne-a auzit vorbind.

—I-ai spus lui Ian? Înainte să-mi spui mie? M-am ridicat de lângă ea, cuprinsă de un val de furie. Eu sunt cea care află ultima despre propriul copil? Dar tu de cât timp știai?

—Din noaptea de dinaintea petrecerii pentru Suzanne, mărturisii Emerson.

—Și nu mi-ai spus? Eram așa de nervoasă, că-mi venea s-o iau la palme. Cum ai putut să-i spui lui Ian, și mie nu? Cum îndrăznești să-mi faci asta?

—N-am știut... mi-a fost frică să nu-ți fac mai mult rău..., se tângui Emerson.

Simțeam că nu pot să înghit toate astea. Pur și simplu nu mai puteam.

—Unde este Grace? am întrebat. La momentul acela, în sufletul meu parcă n-am mai găsit loc pentru supărarea de a fi pierdut copilul pe care-l născusem. Un copil a cărui existență nu începuse încă să se contureze în mintea mea. Nu-mi stătea gândul decât la acel copil pe care-l iubeam cu toată ființa mea. Unde este? Unde e...

—Noaptea trecută, după ce i-am spus, l-a sunat pe Cleve, zise Jenny cu voce răgușită. Era supărată și i-a spus că are de gând să se ducă în Virginia și să o găsească... pe femeia aceea. El a încercat s-o facă să se răzgândească.

—Niciodată n-ar fi trebuit să-i spui lui Grace! am răbufnit eu.

—Știu, zise ea repede și se afundă mai mult în canapea, încercând să-și ascundă ochii înroșiți de plâns.

—Te rog, Tara, interveni Emerson. Știe și Jenny că a greșit.

—Dar de unde să știe ea cum să dea de Anna Knightly? am întrebat, pășind nervos între canapea și fereastră.

—Cred că s-a dus la locul acela care se ocupă de copii dispăruți, spuse Jenny. În Alexandria.

Alexandria! Am încercat să mi-o imaginez pe Grace străduindu-se să conducă pe o distanță așa de mare de una

singură, prin ploaie, întrebându-se neîncetat cine este cu adevărat. Fiica mea s-ar fi urcat la volanul unei mașini ca să parcurgă atâta amar de drum numai dintr-o nevoie stringentă. O nevoie pe care eu nu fusesem în stare să i-o satisfac.

–Doamne, fetița mea! am exclamat. Mi-am adus aminte cât de tăcută fusese cu o seară în urmă, în bucătărie. Oare deja știa, la momentul respectiv? Cred că este așa de înspăimântată și de confuză! am adăugat.

M-am gândit cum se simțise constatând că-și uitase telefonul mobil acasă. Mi-era greu până și să-mi imaginez reacția ei.

–Mă simt îngrozitor, zise Emerson.

–În momentul ăsta, puțin îmi pasă cum te simți *tu*, Emerson! Nu mă interesează decât s-o găsesc pe Grace. N-aveai nici un drept să-mi ascunzi tot ce-ai aflat. Mai ales că este un lucru care o pune pe Grace în pericol. Ați... M-am întors cu spatele la ele. Sunt așa de supărată pe voi două! Dacă i se-ntâmplă ceva, n-am să vă iert niciodată.

M-am dus apoi în bucătărie, spre telefon. „Unde să sun mai întâi?“, m-am întrebat eu retoric. Cum putem să dăm de ea?

capitolul 52

Grace

Washington, DC

Avea și Wilmingtonul părțile lui proaste, dar nu-mi amintesc să fi ajuns vreodată pe o stradă atât de aiurea ca asta. Virasem greșit, iar femeia de pe GPS se încurcase de-a binelea, tot încercând să găsească o cale de a mă scoate la liman; mi-aș fi dorit să mergă totul mai repede. Ajunsesem pe o străduță îngustă, înțesată de magazine și pe-o parte, și pe cealaltă, multe dintre ele cu zidul direct în șosea. Pe la colțuri am zărit mai mulți tipi, care fumau, beau și cine știe ce mai învăteau. Din câte vedeam, oamenii erau de culoare și eram sigură că se întrebau ce căutam prin cartierul lor. Eram bucuroasă că măcar reușisem să fac o oprire la o benzinărie și să cumpăr cel mai ieftin telefon mobil preplătit, pentru cazul în care mi-ar fi trebuit. Mai fusesem în Washington cu ani în urmă, și-mi aminteam locul ca fiind o zonă urbană efervescentă și cosmopolită, dominată de clădiri mari și frumoase. Nu-mi venea să cred că asta era același loc.

În sfârșit, GPS-ul reuși să mă ghideze din nou spre șoseaua principală, numai că traficul era foarte încet și prindeam semafor roșu la fiecare intersecție. Aveam grijă să fiu în permanență la o distanță apreciabilă între mașina din față și cea din spate. Ultimul lucru de care aș fi avut nevoie era un accident rutier minor.

Într-un târziu, am văzut și un indicator pentru Centrul Medical Național pentru Copii. Am condus mașina printr-un imens garaj subteran și am constatat că era chiar mai rău decât să merg cu mașina pe autostradă.

În fața mea se adunaseră tot mai multe mașini, iar din spate mă claxonau altele, dar am izbutit să mă strecur într-un loc de parcare, până la urmă.

La intrare, era un indicator care arăta că trebuie să prezinți un act de identitate, așa că am scos permisul de conducere. Paznicul s-a uitat la el fără să-mi arunce nici măcar o privire și m-a întrebat unde era adultul care mă însoțea.

Nu-mi era clar dacă se referea la instructorul auto sau la însoțitorul permanent. Îmi tremurau mâinile și începusem să mă tem să nu par vinovată. Am murmurat:

– Mama și sora mea sunt înăuntru.

Paznicul începu să strige „Hei! Tu!” după un tip care trecuse prin spatele meu și pesemne că-i atrăsese atenția, căci îmi făcu semn să trec prin detectorul de metale. Am trecut repede. Știam că avusesem noroc.

Holul era un spațiu mare și deschis și mi-am închipuit că, dac-aș fi copil și ar trebui să vin aici la o consultație, probabil că n-aș avea un sentiment neplăcut. Totul era plin de culoare, lăsând impresia că nu te afli într-un spital și nimic din jur nu amintea de secția de urgențe unde fusese dus tatăl meu.

Dar eu nu eram un copil și nu venisem acolo ca să mă vadă un doctor. Nu știam sută la sută *care* era motivul pentru care mă aflam acolo. În sala de așteptare erau mulți părinți cu copiii, dar și doctori și asistente; cu toții păreau să știe precis încotro să se îndrepte, mai puțin eu.

Am văzut biroul de informații într-o margine și m-am îndreptat spre doamna care stătea în spatele lui. Afro-americanca mi-a zâmbit și am observat că avea părul alb și scurt și purta o pereche de ochelari gri. Am încercat pe cât posibil să par mai matură, măcar de optsprezece ani. Mi-era teamă ca nu cumva să fiu dată afară.

– Bună ziua! am spus. Trebuie să-i transmit cuiva un mesaj foarte important. Este vorba despre mama unei

paciente de-aici. Credeți că aş putea să-i scriu un bileţel pe care să i-l dea cineva?

—Care este numele pacientei? Întrebă femeia.

În ciuda faptului că zâmbea, mi s-a părut puțin cam deranjată.

—Haley... „Oare Haley avea același nume de familie ca mama ei?” m-am întrebat. Numele mamei este Anna Knightly. K-N-I-...

—Știu cum se scrie. Fata dumneaei este internată în aripa de est. Camera 416. Dă-mi bileţelul și am să rog pe cineva să-l ducă atunci când se va putea. Suntem cam aglomerați și s-ar putea să dureze, zise femeia și întinse mâna, să-i dau bileţelul.

—Trebuie să-l scriu mai întâi. Mă întorc imediat.

Mi-ar fi prins bine să am carneţelul mamei cu mine. Am găsit, în schimb, un fluturaș, pe care scria ceva despre un eveniment organizat de spitalul pentru copii. Nu era nimic pe verso, așa că m-am așezat pe o băncuță și mi-am scos un pix din rucsac.

Bun, și mai departe? Să vedem... „Numele meu este Grace Vincent. Vă rog să veniți până în sala de așteptare. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Este foarte important. Voi fi în dreptul biroului de informații. Am șaisprezece ani și părul lung”, am scris pe fluturaș.

Am împăturit bileţelul și i l-am dat femeii cu care vorbisem mai devreme și care avu o expresie de parcă atunci mă vedea pentru prima oară.

—Acesta este bileţelul pentru doamna din camera 416, din Aripa de Est, am explicat.

—O să dureze o vreme, a spus ea din nou.

M-am așezat din nou pe băncuță. După vreo douăzeci de minute, un voluntar — un bărbat în vârstă — se duse la biroul de informații, luă o vază cu flori, după care se îndreptă spre lift. Femeia de la birou nici măcar nu-i dădu biletul scris de mine.

Peste tot erau indicatoare, iar pe unul dintre ele scria aripa de est și avea o săgeată care arăta spre unul dintre culoare. „Hai, nu fi lașă!“, mi-am spus. M-am ridicat și am traversat holul, mergând în direcția ascensoarelor. Lângă mine, mai așteptau vreo doi doctori, o asistentă și o femeie însoțită de un băiețel somnoros, care se sprijinea de piciorul ei. Când a sosit liftul, ne-am urcat cu toții în el. Asistenta apăsă pe butonul pentru etajul patru, iar când liftul începu să urce, am simțit că mă ia cu amețeli. Nu mai mâncasem de-o viață.

Eu și asistenta am coborât la etajul patru. Ea o luă înainte pe hol, dar eu am rămas pe loc, împietrită. Mocheta avea un model cu forme geometrice imense, care nu făcea decât să accentueze senzația de vârtej. Era și un indicator, arătând spre camere. Cea cu numărul 416 se afla chiar în dreapta mea, dar îmi era imposibil să mă mișc. Mai jos, în hol, nu luasem seama la mirosul de spital, însă se simțea din plin aici, la etajul patru.

„Încearcă să nu te gândești la tati. În nici un caz nu te gândi la el.“

–Te pot ajuta? m-a întrebat o femeie. Cred că era asistentă medicală. Avea un stetoscop agățat la gât, iar materialul halatului ei era imprimat cu cățeluși. Pari răătăcită, mai zise ea.

–Nu, am îngăimat eu, încercând să zâmbesc.

Am făcut câțiva pași, prefăcându-mă că știu exact încotro mă îndrept și de ce.

Am ajuns în dreptul camerei cu numărul 416 și stăteam în pragul ușii deschise. Inima îmi bătea cu atâta putere, că am avut impresia că o să ajung eu însămi la Urgențe. Pe culoar treceau mai multe persoane, foarte aproape de mine, și mi-am dat seama că nu puteam să rămân înțepinită acolo o veșnicie. Mi-am făcut curaj și am tras cu ochiul în cameră, ca și cum aș fi vrut să văd, fără grabă, cine era acolo.

Până în acel moment, pentru mine nu erau decât niște nume. Însă, pe neașteptate, iată că realitatea mă lovea drept în față. Pe un pat imens se afla o fată aproape cheală. O femeie stătea lângă ea, așezată pe scaun. Fata ținea în poală o revistă sau ceva de genul acesta și amândouă se uitau pe ea. Femeia râse. Fata zâmbi. Nu mi-a luat decât o clipă ca să sesizez afecțiunea și comunicarea perfectă dintre ele. Erau ca o bisericuță în care eu nu mi-aș fi găsit locul. La fel de brusc mi-am dat seama că locul meu, categoric, nu era acolo. Nu era nicăieri.

Femeia se uită în direcția mea și privirile ni se intersectară, numai o secundă. M-am îndepărtat de ușă cât am putut de repede și m-am sprijinit cu spatele de zid. Inima îmi bătea cu atâta putere, că aproape o auzeam. Nu știam ce să fac.

Cu colțul ochiului, am văzut că femeia ieșise în hol.

— Bună, spuse ea.

M-am dezlipit de perete și m-am întors cu fața la ea. Avea un zâmbet foarte frumos.

— Bună, am zis.

— Ești cumva una dintre prietenele lui Haley de aici, din secție? Întrebă ea, nedumerită.

— Sunt fiica ta.

Femeii i se șterse zâmbetul de pe chip. Făcu un pas înapoi.

— Cum adică?

— Abia acum am aflat și eu, am început. Locuiesc în Wilmington și am găsit o scrisoare... mai bine zis, niște prietene au găsit o scrisoare a unei femei, cea care a fost moașa mamei mele. Ea o scrisese pentru tine, dar nu a trimis-o niciodată — mi-am dat jos rucsacul de pe umăr și am încercat să gălesc dosarul, însă mâinile îmi tremurau atât de tare, că n-am reușit s-o fac, așa c-am renunțat. Ea, adică moașa, își cerea iertare pentru că îți furase copilul din spital, în noaptea în care eu m-am născut.

Femeii îi era greu să mă urmărească și era de înțeles. Nu spuse nimic, încruntându-se. Inspira și expira așa de accelerat, încât am crezut c-o să leșine. Mi-am trecut limba peste buze și am continuat:

— Ea a scăpat din mâini bebelușul mamei mele... al femeii pe care eu o consideram mama mea... l-a scăpat și atunci a murit.

Am simțit un nod în capul pieptului. Totul devenise prea greu de suportat și, dintr-odată, mi-a fost cumplit de dor de mama. Mi-aș fi dorit să mă strângă în brațe. Ea, femeia care mă cunoștea. Nu străina din fața mea, al cărei zâmbet dispăruse complet și care se uita la mine de parcă aș fi mințit-o. Fusesse o greșeală să vin aici. O greșeală tâmpită, nu știu ce fusesse în capul meu, iar mirosul acela de spital mă izbi puternic, ca un val imens, și am simțit că o să-mi pierd cunoștința. A trebuit să mă sprijin din nou de perete, ca să nu cad din picioare. Eram așa de departe de casă, de mama. Acum, mi se părea că trebuie să traversez jumătate de galaxie ca să ajung înapoi la ea.

— Tu... te-a pus cineva să faci asta? întrebă femeia. Îți arde de glume proaste?

N-am reușit să scot nici un cuvânt. Glasul îmi era gătit și nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată mai singură sau mai stingheră. Am clătinat din cap.

Femeia mă apucă de braț și zise:

— Vino cu mine!

capitolul 53

Tara

Wilmington, Carolina de Nord

Eram în bucătărie, Emerson cu laptopul în față, căutând pe internet un număr de telefon al celor de la Oficiul pentru Copii Dispăruți, iar eu țineam telefonul în mână, pregătită să formez numărul. Jenny stătea lângă blat, mușcându-și buza de nerăbdare. Îmi venea să zbier la amândouă, să le spun să plece. Să iasă dracului din casa mea. Nici măcar nu mă puteam uita în ochii lor. Încă eram stăpânită de o furie incontrolabilă.

–Uite numărul, zise Emerson. A, vezi că asta e linia telefonică directă, nu e numărul de la birou.

Mi-a dictat numărul, iar eu am sunat. I-am explicat bărbatului care a răspuns că aș fi vrut să vorbesc direct cu cineva de la sediul biroului din Alexandria. Eram foarte atentă la ce spuneam, dar Emerson tot încerca să-mi zică ea cum să vorbesc.

–Taci! i-am zis la un moment dat, apoi mi-am cerut scuze celui cu care vorbeam și l-am convins până la urmă să-mi dea numărul de la birou.

Numai că, atunci când am sunat acolo, mi-a răspuns robotul.

–Trebuie să vorbesc cu Anna Knightly, am zis. Vă rog insistent, transmiteți-i să mă caute... sau să mă sune oricine... cât de repede cu putință. Este o urgență.

Am lăsat atât numărul de mobil, cât și pe cel de-acasă.

Emerson încerca din nou să-l sune pe Ian, dar știam că erau slabe șanse să-l prinzi când era plecat la partida de golf. Îi lăsă încă un mesaj lui Ian, apoi sugeră:

– Poate că ar trebui să sunăm la poliție. Ei pot să dea în urmărire mașina lui Grace. Pot să trimită pe cineva la Oficiul pentru Copii Dispăruți și s-o aștepte acolo.

– Mă duc eu după ea, am zis.

– Nu știi unde este, totuși, zise Emerson. Mai bine rămâi aici.

– Ba mă duc.

Mi-am luat geanta și m-am dus în garaj.

– Vin cu tine. Lasă-mă pe mine să te duc, ești prea supărată ca să șofezi în starea asta, strigă Emerson în urma mea.

– Nu te vreau prin preajma mea, am strigat, întorcându-mă către ea.

– Dar ai nevoie de mine, insistă Emerson, iar Grace o să aibă nevoie de Jenny. Venim cu tine.

Ai fi putut spune că mai degrabă zburăm decât că mergem cu mașina. Eu eram pe scaunul din dreapta, în față, ținând pe genunchi geanta și telefonul, atât de înspăimântată și de mânioasă, încât simțeam că-mi tremură mâinile și picioarele. Pe bancheta din spate stătea Jenny, care nu mai contenea cu scuzele. La fel și Emerson. Dar le-am închis gura și vreo două ore n-am scos nici o vorbă, decât ca să-i las și eu un mesaj lui Ian, să-i spun unde plecașerăm și ce se întâmplase. Emerson încerca mereu să mă facă să vorbesc cu ea, dar nu mă puteam gândi decât la Grace, care se simțea probabil singură și furioasă și speriată. Știam cum se simțea. Poate că acum, pentru prima oară după foarte mult timp de când era micuță, știam din nou cum se simțea, fără să trebuiască să fiu lângă ea. Era pentru prima dată, după atât de mult timp, când mă simțeam din nou apropiată de ea.

Sângele meu curgea și prin venele ei. Inima mea era și inima ei. Nu-mi păsa ce ar fi relevat un test ADN. Era fiica mea.

Nici nu voiam să mă gândesc la Anna Knightly. Când încercasem să aflu care fusese copilul ei, mi se făcuse foarte milă de ea. Și era doar o străină pentru mine. Un nume dintr-o scrisoare. M-am gândit atunci cât de cumplit trebuie să fie când ți se spune că ți-a dispărut copilul. Iar acum aflasem pe propria-mi piele. Anna Knightly mai avea o fiică, mi-am spus. Să se mulțumească doar cu aceea.

Mi-am dorit în acea clipă ca Grace să fie lângă mine, în mașină. I-aș fi spus că, indiferent cât de jalnic mă descurcam în postura de mamă, o iubeam nespus. Și că aș fi făcut orice pentru ea. Fie că ar fi vrut sau nu, aveam s-o strâng în brațe atât de puternic, încât nimeni și nimic n-ar fi putut s-o îndepărteze de lângă mine. Uneori era greu să exprimi cât de mult iubești pe cineva. Oricâte cuvinte ai fi rostit, ar fi fost imposibil să captezi în ele profunzimea sentimentelor tale. Și nu te săturai niciodată să-l ai pe cel drag aproape de tine. Îmi doream să am șansa aceasta cu fiica mea.

–Dorește vreuna dintre voi să facem o oprire? a întrebat Emerson, văzând că traficul devenise din ce în ce mai aglomerat în apropiere de Richmond.

–Nu, am răspuns eu pentru amândouă. Nu mă interesa dacă Jenny avea nevoie să coboare. Din partea mea, să crape. Condu mai departe, am spus.

În mine se dădea o luptă între două sentimente contradictorii: ura față de Noelle, care acum se răsfrângea asupra lui Emerson și Jenny – oricât de lipsit de logică ar părea –, și iubirea pentru fiica mea.

–Of, Grace! am izbucnit, deși nu intenționasem.

Emerson mă mângâie pe braț și spuse:

–O să fie bine, ai să vezi.

Mi-am întors fața, nevrând să mă uit la ea.

–A fost vina mea, spuse și Jenny.

Avea o voce plângăreață și m-am gândit că probabil plânse tot drumul.

Plutea în aer un sentiment de vinovăție. Eram supărată pe Emerson și pe Ian, pentru că nu-mi spusese ră totul de la bun început. Pe Jenny, pentru că-i spusese în mod stupid lui Grace ce aflu. Pe mine, pentru că nu știusem cum să fiu o mamă bună pentru fiica mea. Pentru că nu reușisem să fiu acea mamă căreia Grace să-i ceară alinare în clipa când a aflu acest adevăr devastator. Dacă ar mai fi trăit, Sam ar fi fost pentru ea umărul pe care să plângă. Puteam s-o învinovățesc și pe Mattie Cafferty, eleva din cauza căreia murise Sam, lăsându-mă singură cu toate problemele astea. Și bineînțeles, eram cumplit de supărată pe Noelle, care comisese o faptă abominabilă, teribilă. Și cu toate acestea... dacă n-ar fi făcut ce-a făcut, n-aș mai fi avut-o pe Grace.

Pe Grace a mea.

Mi-a sunat telefonul și am răspuns imediat.

– Tara Vincent sunt, am spus precipitat.

– Elaine Meyers vă deranjează, de la Oficiul pentru Copii Disparați. Ați sunat mai devreme.

– Da, mulțumesc! Mi-am dus mâna la obraz și am explicat: Este foarte complicat, dar... am o fată de șaisprezece ani, care probabil va ajunge la dumneavoastră, căutând-o pe Anna Knightly. Trebuie să...

– A, o fată frumoasă? Cu părul lung, așa?

– Doamne, Dumnezeule, *da!* Este deja acolo?

– A trecut pe-aici. Dar i-am explicat că doamna Knightly nu este. A fost chiar supărată. Zicea că are niște informații despre un copil dispărut.

– Unde s-a dus?

– N-aș ști să vă spun. Nu mi-a spus cum o cheamă și nici n-avea telefonul la ea. Chiar mi-am făcut griji pentru ea.

– Nu cumva... este tot prin preajmă? Poate așteaptă pe-afară...?

– Nu, i-am spus că Anna este la Spitalul pentru Copii cu fiica ei și că nu se va întoarce prea cu...

–Cum vine asta, „cu fiica ei“?

Am simțit cum Emerson îmi aruncă rapid o privire.

–Da, fiica dânzei este foarte bolnavă, iar Anna este la spital cu ea.

–Dar...ăăă, fiica mea... știe cumva că Anna Knightly este la clinica respectivă?

–Da, i-am pomenit despre asta, dar nu cred să...

–Unde este spitalul? În Washington, nu?

–Da, pe bulevardul Michigan. Dar...

Jenny s-a mișcat repede. Se întinse în față și ne arăta mie și lui Emerson adresa Spitalului pentru Copii pe iPhone-ul ei.

–Gata, știu acum, i-am spus femeii. Vă rog din suflet să mă sunați din nou dacă mai aflați ceva. Am închis telefonul și m-am întors către Jenny. Poți să afli și cum s-ajungem acolo?

–Da, răspunse ea.

M-am lovit ușor cu telefonul mobil peste buze, tot gândindu-mă la posibilitatea ca Grace să se fi dus la clinică.

–Nu cred totuși că s-ar duce tocmai la spital. Doar știți ce părere are despre spitale. Mi-e greu să-mi imaginez că...

–Poate ar trebui să sunăm la Poliție? Întrebă Emerson.

Am dat din cap, dezaprobat:

–Încă nu. Nu până nu epuizăm mijloacele ca să dăm de ea.

Nu voiam ca Poliția să intervină între mine și fiica mea. Nu voiam să se bage *numeni* între mine și ea.

capitolul 54

Anna

Washington, DC

Visasem la clipa aceasta de nenumărate ori, dar ceea ce se petrecea acum nu semăna deloc cu închipuirile mele. În visele mele, o văzusem pe fata mea. Uneori, o vedeam micuță, până în trei, patru ani. Alteori, de nouă sau zece ani. Ocazional, avea vârsta aceasta – șaisprezece ani. Exact vârsta care corespundea realității actuale. Numai că lipsea un element-cheie din închipuirile mele – confirmarea instantanee a faptului că fata din fața mea era, fără doar și poate, fiica mea. Lily a mea. Copilul pe care îl purtasem în mine, imediat sub inimă. Stând în sala de așteptare cu Grace – căci oricum părea mai degrabă o Grace, decât o Lily – am ascultat-o în liniște, căci vorbea atât de încet, încât a trebuit să mă aplec ca s-o aud mai bine, i-am analizat cu atenție chipul frumos, în formă de inimă. A vrut să-mi arate scrisoarea, iar mâinile îi tremurau vizibil când a scos-o din rucsac. Mi-a povestit cum se sinucisese moașa. Chiar și după ce am citit scrisoarea, încă eram îndoită că toată povestea aceasta era aieva. Mi se părea că cineva caută să mă păcălească. Se făcuse atâta tevatură în jurul recoltării de măduvă osoasă! Iar eu și Bryan am fost mult prea deschiși cu privire la dispariția lui Lily, în încercarea de a atrage cât mai multă atenție și compasiune pentru situația lui Haley. Am permis să se scrie și să se dezbată referitor la tot chinul prin care am trecut odată cu dispariția lui Lily. Iar acum, iată că s-a gândit cineva să vină cu o scrisoare, o fată, o poveste ținută în jurul unei idei, doar ca să se joace cu mintea mea.

Dar de ce? Oare credea cineva că mă scald în bani? Dacă așa era, se înșela amarnic.

Oare ce se întâmplase cu instinctul acela matern pe care îl simțisem de atâtea ori în visele mele? Fata aceasta nu semăna deloc cu mine. Și nici cu Haley sau Bryan. Avea ochii mari și căprui, dar cu o formă complet diferită. „Cum îndrăznești să iei la bani mărunți copila asta?” mi-am spus. Am simțit-o cum se dă înapoi și se retrage în ea, de parcă ar fi perceput îndoielile mele.

— Când te-ai născut? am întrebat-o, hotărâtă s-o prind pe picior greșit.

— În 1994, pe 1 septembrie.

— Oh, serios?

Scoase din rucsac portofelul, cu mișcări puțin mai sigure decât în urmă cu câteva minute. Scoase carnetul de conducere provizoriu și mi-l înmână. M-am uitat câteva clipe la data nașterii. *1 septembrie 1994*. Se potrivea. Parcă prea bine. Oare era un act de identitate fals? Mi-ar fi fost greu să-mi dau seama.

M-am uitat din nou la ea. Mi-era și teamă să-mi permit să sper. Îngrozitor de teamă. Mai fusesem dezamăgită înainte. Poate că fata din fața mea *era* Lily, dar mie nu-mi venea să zic „Hai să facem chiar acum un test ADN!” În schimb, gândul îmi zbură la măduva ei osoasă. M-am înfiorat când mi-am dat seama, dar nu m-am putut abține. Nu eram pregătită să mă gândesc la ea ca la fiica mea. Mai degrabă, o vedeam ca pe un bun folositor. Un mijloc de a salva viața acelei fiice pe care o știam sigur ca fiind a mea.

— Părinții tăi știu că ești aici? am întrebat.

Dacă nu mințise, atunci cu siguranță că erau oameni care-și făceau griji pentru ea.

— Tata a murit, zise ea. Și nu. Mama — adică femeia care se crede mama mea — nu știe că sunt aici. De fapt, n-a aflat încă nimic din toate acestea. Prietena ei a fost cea care și-a dat seama și încă nu i-a spus nimic.

Detaliile acestei povești erau atât de întortocheate, că începusem să cred că trebuie să fie adevărată. Nimeni n-ar fi putut să inventeze atâtea.

– Dar mama ta unde crede că ești acum?

– Cred că... la prietenul meu, în Chapel Hill. Mă rog, fostul meu prieten.

– Trebuie s-o suni chiar acum și să-i spui unde ești.

– Dar ea *nu* știe ce se întâmplă, zise fata, puțin speriată. Nu știe că eu nu sunt fiica ei.

– Chiar și așa, trebuie să-i spui unde te afli.

Fata își trecu limba peste buze.

– Bine, conveni ea, dar nu schiță nici o mișcare ca să dea telefon.

– Ascultă, i-am spus. Chestia asta este atât de bulversantă, din toate punctele de vedere. Eu nu te cunosc, tu nu mă cunoști, iar... dacă situația ar fi de altă natură, am face tot posibilul să ne cunoaștem reciproc pas cu pas și am afla dacă într-adevăr ești fiica mea; doar că acum, fiica mea – mai aveam puțin și spuneam „fiica mea adevărată” –, Haley, este foarte bolnavă. Are leucemie. Dacă ești dispusă, aș dori să faceți cunoștință. Este o fată minunată și are nevoie de un transplant de măduvă osoasă, ca să aibă o șansă la viață. Este singura ei șansă. Numai anumiți oameni sunt donatori compatibili, iar noi n-am reușit încă să găsim un donator pentru ea. Am simțit că îmi tremură vocea; se mai întâmpla ca emoțiile să mă dea peste cap, luându-mă prin surprindere. Există o posibilitate, dar nu este sigură, ca o soră să fie perfect compatibilă cu ea.

Era o mare cruzime. Oricine ar fi fost fata de dinaintea mea, nu se aștepta la asta și nu știa în ce se băga. Cu siguranță, nu știa că aș fi pus-o în această situație.

Dar nu-mi păsa. Voiam să i se facă testul. Trebuia să văd dacă, printr-o minune, era compatibilă cu Haley, indiferent că era sau nu sora ei.

Grace înghiți în gol și mi-am dat seama că era foarte înspăimântată. Făcusem un lucru greșit, dar nu mai era cale de întoarcere. Haley murea, încet-încet.

–Dacă sunteți amândouă de acord, aș vrea ca tu și Haley să vă cunoașteți, am repetat. După aceea, vei hotărî singură dacă vrei sau nu să fii testată. Ți se va lua o probă de salivă, atâta tot. Nu doare câtuși de puțin. Numai dacă ești dispusă. Va trebui să-și dea acordul și mama ta. M-am tras înapoi, oftând prelung. Fata stătea cu mâinile pe genunchi, strâns împreunate, semn că era încordată. Grace, nu prea îmi dau seama ce se petrece, dar lucrurile se întâmplă uneori dintr-un motiv anume, chiar dacă nouă ne este greu să ne dăm seama de ce.

Ridică privirea la mine când auzi aceste cuvinte; se vedea că, pentru ea, aveau o însemnătate aparte.

–Crezi și tu asta, nu-i așa? am spus încet. Că toate se întâmplă pentru un motiv?

A încuviințat din cap.

–Vreau să cred asta, spuse ea, deși ochii ei, care *nu semănau câtuși de puțin* cu ai lui Haley, trădau o urmă de îndoială. Dar vorbele ei, spuse pe un ton atât de blând și izvorâte din inimă, m-au mișcat, făcându-mă să devin mai împăciuitoare față de ea.

–Nu cred că ești fiica mea, i-am spus. Nu are logică. Bebelușul meu nou-născut avea părul închis la culoare, exact ca Haley. Ca și tatăl ei. Și pun pariu că tu aveai un păr foarte deschis la culoare când te-ai născut.

–Spre șaten. De fapt, e mai închis la culoare decât se vede acum, spuse ea, trecându-și degetele prin părul lung și des. Numai că eu îmi fac șuvițe blonde.

–Șaten, da, poate, când te-ai născut, dar nu brunet. Vrei să mănânci sau să bei ceva? am întrebat-o.

–N-aș putea, refuză ea, cuprinzându-se cu ambele brațe.

–Ai emoții?

–Urăsc spitalele.

– Atunci dai dovadă de curaj, aflându-te aici, am zis, arătând cu capul spre ea. Merg întâi să vorbesc cu Haley. Rămâi aici.

Mă temeam ca nu cumva s-o fi speriat prea tare și să plece. Mi-aș fi dorit să am o funie lungă, lungă, ca să o țin legată de mine cât timp eu stăteam de vorbă cu Haley.

– Te rog, promite-mi că vei rămâne aici, am spus. Și sun-o pe mama ta, spune-i unde ești și ce se întâmplă. Dar te rog, nu pleca. Nu trebuie să faci neapărat chestia cu măduva osoasă. Doar că...

– N-am să plec, mă asigură. Am bătut atâta drum. N-am să plec.

capitolul 55

Anna

–Unde ai plecat așa? întrebă Haley când m-am întors în camera ei de spital.

–Ei bine, Haley, nici n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat, am spus eu, ajungând în dreptul patului ei și sprijinindu-mă de tăblie.

–Tremuri...

Așa era. Aproape că făceam să se zguduie tot patul. Am încercat să-mi revin și i-am zâmbit.

–Ai văzut-o pe fata care se afla în pragul ușii cu un minut înainte să ies?

Negă din cap.

–Bun, era o fată acolo. O adolescentă. Care pretinde că ea este Lily.

Haley căscă larg ochii:

–Lily a noastră?

–Ea așa spune.

Haley rămase cu gura căscată.

–Lily a noastră? întrebă încă o dată, de data asta în șoaptă.

–Da, draga mea. Dar nu știu dacă este adevărat sau nu. În continuare îmi era teamă să sper. Nici nu știu ce să mai zic, am spus. Mi-a arătat o scrisoare de la o moașă... știi ce-i aia moașă?

Haley a clătinat din cap.

–O femeie care ajută femeile gravide să nască. Aceasta – cea care a scris scrisoarea – lucra ca moașă la domiciliul pacientelor ei. În fine, încerc s-ajung mai repede la miezul problemei, pentru c-am lăsat fata afară și...

–Atunci, grăbește-te! Este acolo, pe coridor? Întrebă Haley, arătând spre ușă.

–Este în sala mică de lângă hol.

Sau cel puțin, speram ca Grace să se afle încă acolo. Eram convinsă că oricum o speriasem suficient cât să dea bir cu fugiții.

Am pus-o pe Haley la curent cu ce-mi mai aminteam din acea scrisoare, iar ea mă ascultă uluită.

–Dumnezeule! exclamă ea.

–Da, am aprobat. Dumnezeule! Data nașterii ei coincide cu ziua în care a dispărut Lily, iar fata chiar crede că ea este Lily. A venit cu mașina tocmai din Wilmington, crezând că eu sunt mama ei.

–Ea este? Întrebă Haley.

–Mi-o aduc aminte pe Lily așa de bine! De parcă imaginea ei mi-ar fi fost pictată pe creier, iar când încerc să mi-o imaginez la vârsta adolescenței, pe cuvânt dacă mi se pare că seamănă vreun pic cu fata asta. Și totuși...

–Vreau s-o cunosc!

–Ești sigură? O să ți se pară ciudat, Haley. Și nu uita că încă nu știm dacă este sau nu sora ta. Nu uita asta. Și nici nu-ți face speranțe prea mari.

–Vreau tare mult s-o cunosc. Toată viața mi-am dorit asta.

–Dar s-ar putea să nu fie...

–Așa de tare mi-aș dori să fie ea Lily!

Mi-am amintit că atunci când i s-a pus din nou diagnosticul de leucemie, mi-a mărturisit că și-ar fi dorit s-o am pe Lily, ca să nu fiu singură dacă ea murea. M-a emoționat curajul ei. Bunătatea ei. Dar nu mi-aș fi dorit să simtă asta. Niciodată.

Am pus mâna pe piciorul ei, învelit în pătura de pe pat, și am întrebat-o.

–Dar știi că nimeni, absolut niciodată, n-ar putea să te înlocuiască, nu?

–Hai, mami, lasă-mă s-o cunosc, insistă ea, alungându-mă de lângă patul ei cu mâinile întinse. Fugi și adu-o, înainte să dispară din nou.

capitolul 56

Grace

Mi-am încrucișat mâinile în poală și am așteptat fără să mă mișc. Oricât de tare mă speria ce avea să urmeze, mama îmi apărea mereu în minte. Oare când avea să-și dea seama că dispărașem? Și că nu plecasem în Chapel Hill? Cu siguranță că avea să-și facă o sumedenie de griji. Mai întâi avea s-o sune pe Emerson, poate, iar ea îi va spune că nu sunt fiica ei. „Vai, Doamne!” Mă durea inima numai când mă gândeam la asta. Mi-am împreunat strâns mâinile. Cât de singură avea să se simtă mama în acel moment! Fără soț. Fără fiică. Avea să se gândească la bebelușul ei, cel care murise, și cât de minunat ar fi fost acel copil. Probabil, strălucitor de inteligent, ca tatăl ei, sociabil și vesel ca un fluturaș, ca mama ei. Cu totul altfel decât fiica cu care se aleseseră.

Dar știam că mama mă iubea, iar în acel moment îmi doream să fiu cu ea. Aș fi vrut să-i pot spune că sunt bine, dar că trebuia să rezolv unele chestiuni pe cont propriu. Oricum, îmi era teamă s-o sun. Numai când mă gândeam câte probleme aș fi avut.

Femeia aceasta, Anna, era foarte rece. Mă așteptasem la cu totul altceva. Mă așteptam ca ochii să i se lumineze de fericire când afla cine eram. Mă așteptam să mă cuprindă în brațe și să-și reverse asupra mea toată iubirea ei de mamă, pe care orice părinte o simte față de copilul său. Nici vorbă de-așa ceva. Mă bănuia de tot felul de chestii și nu părea interesată decât de cealaltă fiică a ei, Haley. Simțeam că alunec încetișor printre crăpăturile dintre cele două lumi.

Adevărata mea mamă – Anna – renunțase de mult la speranța de a mă mai găsi în viață, concentrându-și toată afecțiunea asupra celeilalte fiice, iar mama care mă crescuse probabil că plângea după bebelușul pe care îl pierduse.

Mama. Oare de ce mereu o respingeam? Nu făcea decât să se îngrijoreze în privința mea. Știam asta. Cred că, în clipa asta, era peste măsură de speriată.

Am scos telefonul din rucsac și am format numărul ei. A sunat de vreo două ori, după care a răspuns.

– Alo? zise ea și mi-am dat seama doar din acel cuvânt că era complet dată peste cap.

– Eu sunt, am spus.

– Grace! Grace! Unde ești? Am fost așa de speriată, iubita mea, ești bine? De unde suni? Ți-ai uitat mobilul...

– Sunt bine. Am vrut doar să-ți spun asta. Am ceva de făcut și după aia...

– Ești la Spitalul pentru Copii?

Rămăsesem fără cuvinte. Cum de știa?

– Sunt pe drum, vin acolo cu Emerson și cu Jenny, zise ea. Acolo ești, nu? Te iubesc, Grace. Te iubesc așa de mult.

– Mami. Nu trebuie să vii până aici. Eu... am ridicat privirea și am văzut-o pe Anna stând în picioare, pe hol. Trebuie să închid, am zis, apoi am închis telefonul.

– Mama ta era la telefon? întrebă Anna. Ai vorbit cu ea?

I-am făcut semn că da. Apoi a sunat din nou telefonul, dar l-am băgat la loc în rucsac.

– N-ar fi mai bine să răspunzi? întrebă Anna.

Am dat din cap în semn că nu.

Anna îmi zâmbi – chiar avea un zâmbet tare frumos.

– Dacă dorești și tu, Haley ar vrea să te cunoască.

M-am ridicat. Anna mă cuprinse cu un braț și merse-răm împreună de-a lungul holului. Parcă aveam un stră-in lângă mine. Brațul ei abia dacă mă atinge, încercând

să mă îndrume, exact cum ar face o persoană cu un necunoscut. Vocea mamei mele îmi răsună în urechi. „Te iubesc, Grace. Te iubesc așa de mult.” Am zâmbit puțin în sinea mea.

– Mama a zis că vine și ea încoace, am precizat.

– Aha, asta e foarte bine, zise Anna. Trebuie să lămurim niște chestiuni, până la urmă... Ți-a spus unde este, mai exact?

– Vine tocmai din Wilmington... mi-a spus că e deja pe drum, dar nu știu cât de departe a ajuns. Cu ea sunt cea mai bună prietenă a mea și mama ei.

Mi le și imaginam pe toate trei în mașină, împreună.

– Am ajuns, zise Anna. Ne aflăm din nou în fața camerei unde era Haley. Intră, hai!

Am intrat în cameră după ea și am rămas în dreptul ușii.

– Haley, ea este Grace. Grace, ea este Haley, zise Anna.

Haley stătea pe pat, cu picioarele încrucișate, și am observat o groază de perfuzii și furtunașe atârnate între ea și stativul de lângă patul de spital. Avea părul brunet, foarte scurt – fie îi fusese ras, fie creștea așa.

– Bună! am salutat-o.

– Uau, nu arăți deloc așa cum m-așteptam să fie Lily, exclamă ea.

Aveam senzația că le dezamăgisem pe amândouă. Mi-am strâns rucsacul la piept și, încercând să zâmbesc – deși se părea că nu prea mai eram în stare – am spus:

– Ei bine, eu nici măcar nu mă așteptam să am o soră.

Anna interveni, avertizându-mă:

– Încă este posibil să nu ai o soră. Haley, mama lui Grace este și ea pe drum, poate că atunci vom avea mai multe răspunsuri. Mă duc acum să-i dau un telefon tatălui tău, zise ea, iar apoi se uită la mine și continuă: Grace, de ce nu iei loc?

Arătă spre canapeaua din celălalt capăt al camerei, în dreptul patului lui Haley. M-am îndreptat spre canapea și m-am așezat, ținând încă rucsacul la piept. Anna spuse că se va întoarce peste câteva minute, lăsându-mă singură cu Haley. Telefonul meu sună din nou, așa că a trebuit să mi-l scot din rucsac și să-l setez pe profilul „Silentios”.

– Poate că te sună mama ta, zise Haley.

– Nu-i nimic. Și... cum te simți? am întrebat, neștiind ce să-i spun lui Haley.

Îmi părea tare rău că era așa de bolnavă. Mi-am dat seama că era mult mai curajoasă decât aș fi fost eu în locul ei, conectată la toate chestiile alea.

– Mi-a povestit mama despre treaba cu moașa și cât de dramatică a fost toată întâmplarea, începu ea, de parcă n-ar fi auzit c-am întrebat ceva. Ochii ei mă scrutau în timp ce-mi vorbea. Ți-e cumva frig?

Tremuram, deși mă îndoiam că avea de-a face cu temperatura din cameră.

– Nu... Sunt OK, am zis.

– Ia uită-te sub patul meu și ia de acolo o pătură cu care să te învelești, zise ea.

M-am ridicat și am luat o pătură de pe raftul de sub patul ei. Era bleu și moale și nu am ezitat să-mi învelesc umerii cu ea.

– Tu crezi sincer că ești sora mea? întreabă Haley.

– Mama ta ți-a spus despre scrisoare?

Am căutat încă o dată în rucsac și am scos-o. I-am dat-o, uitându-mă apoi la Haley în timp ce o citea.

– O, Dumnezeu! se minună Haley când termină de citit scrisoarea. E o nebunie! Oricum, ar fi mișto dac-ar fi adevărat. Adică, eu și mama am căutat-o mereu pe Lily, era ca un fel de misiune pentru noi. Nu m-aș fi așteptat niciodată ca ea – tu, adică – să apară așa.

Am luat înapoi scrisoarea, am împăturit-o și am băgat-o în rucsac.

– Părinții tăi cum sunt? întrebă Haley. Cei care te-au crescut? Ai simțit vreodată că nu te potrivești acolo unde ești?

– Tot timpul, am răspuns, cu toate că, dacă mă gândeam mai bine, nu era deloc așa. Cu tata mereu m-am înțeles bine, nu și cu mama. Nu că m-aș fi gândit vreo clipă „Doamne, sunt adoptată!”, am continuat, doar că nu mă înțeleg deloc cu mama.

– Dar cu tatăl tău?

– A murit în martie, într-un accident de mașină. Una dintre elevele mamei mele – care este profesoară – l-a omorât, pentru că scria un SMS în timp ce era la volan.

– Dumnezeule! Oribil! zise Haley.

Unul dintre aparatele suspendate de stativ începu să piuie, iar Haley îl opri apăsând pe un buton, de parcă ar fi fost o nimica toată.

– Eu, una, nici nu l-am cunoscut până acum pe tata. Bine, știam cine este și toate astea, dar a plecat de lângă noi când eu eram mică. Când m-am îmbolnăvit acum, a doua oară, și-a făcut din nou apariția și chiar îmi place de el. Bine, încă sunt ofticată pentru că n-a fost alături de noi în cea mai mare parte a vieții mele, chiar dacă a trimis bani și chestii de-astea. Mama zice că a dat dovadă de imaturitate și că n-a putut să suporte să mă vadă bolnavă, așa că a preferat să se retragă din peisaj. Mai întâi a dispărut Lily, apoi mama s-a îmbolnăvit, iar el abia a fost în stare să facă față. Colac peste pupăză, m-am îmbolnăvit și eu, iar pentru tata deja era prea mult. Asta m-a făcut să-mi pierd orice urmă de respect față de el. Știi, pentru că mama niciodată nu și-ar fi permis luxul de a fugi, înțelegi? Dar acum s-a întors și se străduiește să fie un tată bun. El s-a ocupat de campania asta pentru găsirea unui donator de măduvă.

– E și tatăl meu, am zis, încă tremurând sub pătură.

– Dacă tu ești Lily, atunci da răspunse ea.

M-am gândit cum trebuie să se simtă Haley în privința asta. Când, în sfârșit, a reușit să pună bazele unei relații cu tatăl ei, hopa! Se ivește o fată ciudățică, gata să reclame o parte din el.

–Știi, eu chiar nu mă așteptam să se întâmple asta. Să nu crezi că vreau să te calc pe bătăături, nici vorbă de așa ceva. Tot ce vreau e să...

–Hei, fii calmă! zise Haley zâmbind. Dacă ești Lily, îți dai seama că te vrem lângă noi. Ne-am rugat de nenumărate ori să te găsim. Eu, cel puțin. Mama nu prea se roagă, așa e ea, dar eu te-am căutat de când eram micuță, să știi.

–Câți ani ai? am întrebat-o.

–Aproape treisprezece.

Părea mai mare. Nici nu-mi venea să cred că era cu peste trei ani mai mică decât mine. Era palidă și avea o față un pic umflată, era evident că este bolnavă. Dar era foarte stăpână pe ea. Încrezătoare și sigură pe ea, ca Jenny.

Deși o știam doar de cinci minute, mă simțeam deja în competiție cu ea.

–Ești așa de... nu știu, nu semeni deloc cu mine, am spus.

–La ce te referi?

–Ești foarte... semeni mai mult cu mama mea. Cea care m-a crescut, adică. Cred că semeni cu ea mai mult decât mine. Pari foarte optimistă și sociabilă.

Haley ridică din umeri.

–Nu sunt mereu așa optimistă. Mi se întâmplă să am depresii foarte supărătoare. Cred că am luat antidepresive de un milion de ori. Dar trebuie să sper – cu S mare. Așa mă și cheamă. Hope¹ este al doilea prenume al meu. Am mai avut leucemie și înainte și a intrat în remisie.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. „Hope” (din limba engleză) înseamnă „speranță”. (n.tr.)

Numai că, de data aceasta, nu cred că pot merge doar pe mâna speranței. Ridică ochii la una dintre punguțele cu perfuzii agățate de stativ. E tare greu să ai boala asta! spuse ea.

Oare era ereditară? Mi-am pus această întrebare în gând și m-am simțit îngrozitor de egoistă în clipa aceea.

— Îmi pare rău, am spus. Mama ta zicea că un transplant de măduvă osoasă ți-ar putea fi de ajutor.

— Da, numai că nu găsim un donator compatibil. Mama speră ca tu, dacă ești Lily, să te potrivești.

— Știu.

— Mama nu a încetat niciodată să speră că o va găsi pe Lily. A căutat-o pretutindeni. Niciodată nu s-a oprit din căutări. Am mers de câteva ori prin Wilmington, căutând pe cineva care să semene cu mine.

— Eu am fost acolo în permanență, am zis.

— Cum a fost viața ta? întrebă Haley.

— Am avut o viață...

A trebuit să mă opresc, ca să mă gândesc mai bine, pentru că întrebarea m-a luat prin surprindere. M-am gândit la casa mea, perfect curată întotdeauna, cu fiecare lucrușor la locul lui, cu excepția camerei mele. Mi-am adus aminte cum eu și Jenny ne-am renovat camerele în timpul verii, umplându-le de culoare și bulinuțe în timp ce vorbeam despre Cleve și Devon, râzând de mama focului împreună. Mi-am amintit de cântecelul pe care mi-l cânta tata. Și cum, săptămâni la rând, după moartea lui, veneau pe la noi oameni și ne aduceau mereu mâncare. Cu inima strânsă, m-am gândit la mama, care plănuia întotdeauna petrecerea de ziua mea în cele mai mici detalii, până și culoarea glazurii de pe tort avea o importanță aparte. „Așa își arată ea dragostea, Gracie!” Mi-am amintit cum a fost să cresc în preajma unor oameni ca Jenny, Emerson, Ted și Noelle, care au fost toți o a doua familie pentru mine. La Wilmington și la cât iubeam acel orașel, începând cu mușchiul spaniol, agățat de stejari, și culminând

cu riviera și cu micul parc din cartierul în care crescusem. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu-mi puteam imagina viața mea fără toate lucrurile astea. Bune și rele, ele toate constituiau existența mea de până atunci. Mi se păru greșit să mă bucur că Noelle mă furase și, cu toate acestea, mă *bucuram* în acel moment că o făcuse.

Cum aș fi putut să-i explic viața mea cuiva care nu știa nici oamenii și nici locurile din lumea mea?

–Viața mea a fost... obișnuită, înțelegi? Și cu bune și cu rele.

–Sper să fii și tu testată, zise Haley. Dar nu te-aș învinovăți dacă n-ai vrea s-o faci. Adică, de-abia apari, vrând să-ți cunoști familia adevărată, că ei și încep să tragă de tine, vrând ceva din organismul tău.

Râse spunând acestea, iar eu m-am învelit mai strâns în pătură.

–Dar mama ta a spus că nu e decât o mostră de salivă, am îngăimat.

–Da, sigur. La început, atâta tot. După care, dacă celulele se potrivesc, ți se va recolta și sânge. Abia apoi, dacă se constată o compatibilitate, va trebui să faci operație, prin care ți se extrage o parte din măduva osoasă. Dar nu cred că e așa de rău cum sună. În nici un caz nu se compară cu ce-am pățit eu. Va trebui să fac chimioterapie și tratament cu radiații, ca să mi se distrugă tot sistemul imunitar, pentru ca organismul meu să nu respingă măduva osoasă. Dar este singura mea șansă.

M-am gândit la tata și cum m-am simțit când mi s-a spus că a murit. Cum am simțit că, poate, dacă știam ce să fac, aș fi putut să schimb situația, să-l fac să se întoarcă. M-am gândit la e-mailul pe care i l-am trimis din greșeală lui Noelle și care ar fi putut s-o determine să-și pună capăt vieții. De data asta, poate că *reușeam* să fac ceva pentru cineva. Ceva greu și oribil, dar bine și corect. Probabil presupunea să am de-a face cu ace și scalpele și să fiu

internată peste noapte în spital. Dar poate că aş fi salvat o viaţă. Viaţa surorii mele.

Numai că mi-aş fi dorit ca mama să fie lângă mine înainte să fiu testată. Simţeam nevoia s-o aud pe mama spunându-mi că totul va fi bine.

capitolul 57

Anna

Oh, fir-ar să fie, mi-era frică.

Mă aflu în cafeneaua de lângă spital și formam numărul lui Bryan, cuprinsă de o stare de agitație atât de profundă și de puternică, încât aveam senzația că o să mă sufoc. Bryan își făcuse curaj abia de curând pentru a reveni în viețile noastre. Abia acum ajunsese pe aceeași lungime de undă cu noi. Și iată că se ivise chestia asta. Mi-era teamă că va fugi din nou. Poate că va rămâne în California. A trebuit să-mi aduc aminte că nu mai era bărbatul acela de dinainte, de pe vremea când dispăruse Lily. Nu mai era bărbatul care fusese pe vremea când se îmbolnăvisese Haley. Se maturizase. Avea o gândire echilibrată. Sau poate doar mă amăgeam singură? Eram îngrijorată ca nu cumva doar să-mi închipui că el se transformase în bărbatul pe care l-aș fi vrut lângă mine. Cu atât mai îngrijorată eram să nu-mi fac iluzii prea mari în privința fetei care se afla în cameră la Haley, sperând în zadar ca ea să fie Lily, pentru ca visele să se destrame din nou. O învățasem pe Haley să nu contenească nicicând să spere, dar eu știam adevărul: adesea, speranța nu făcea decât să-ți permită să te îmbeți cu apă rece.

—Bună, răspunse Bryan. E totul în ordine?

Of, cât îmi plăcea senzația de căldură pe care o transmitea vocea lui! Mi-era așa de frică să nu cumva să pierd acea căldură! Teama că tot ceea ce se întâmplase între noi în ultima vreme avea să fie dată uitării, peste doar câteva momente.

– Da, am spus.

Dar nimic nu mai era la fel, însă mi-am dat seama ce voia să spună. Se referea la faptul că „nimic nu s-a schimbat în rău în privința lui Haley“. Ceea ce era adevărat.

– S-a întâmplat ceva uluitor, am spus

– Mmm... uluitor în sensul bun sau în sensul rău?

– Astăzi a venit la spital o fată care pretinde că este Lily.

Nu spuse nimic și m-am întrebat ce însemnau pentru el cuvintele mele. Oare și el se temea să spere, la fel ca mine?

– Cine este? Face glume cu noi? Crezi că se întâmplă din cauza publicității și...

– Nu știu, l-am întrerupt. A adus o scrisoare cu ea. I-am povestit ce și cum, neuitând să amintesc de data nașterii trecută pe permisul auto. Mă îndoiesc că a pus-o cineva să facă asta, am zis. Dar simt că e ceva în neregulă. Deși nu pot să-mi dau seama ce. Vine și mama ei încoace, tocmai din Wilmington. Se pare că fata... Grace se numește... a aflat toată povestea de la o prietenă și a plecat de-acasă fără să-și anunțe mama. Iar tatăl ei a murit.

Bryan tăcea, pesemne încercând să înțeleagă.

– Cu mama ei ai vorbit? m-a întrebat într-un târziu

– Încă nu. Bryan, fata asta este de acord să fie testată pentru compatibilitate.

– Tu crezi că este Lily?

– Nu știu ce să cred. Sigur că... îmi doresc din tot sufletul să fie ea, dar nu seamănă deloc cu Lily așa cum mi-am închipuit-o eu. Nici cu vreunul dintre noi nu seamănă, și nici cu Haley. Este frumoasă și pare o fată bună, dar...

– Acum unde este?

– Cu Haley.

– I-ai făcut cunoștință cu Haley?

Mi-am dat seama din tonul vocii că nu prea îi convenea, dar eu eram sigură că procedasem corect.

„Tu încă nu-ți cunoști fiica“, îmi venea să-i spun.

—I-am explicat tot lui Haley. I-am spus și că am îndoiele mele. A vrut s-o cunoască.

—Uite, eu am să încerc să prind o cursă înapoi în seara asta. A mers grozav interviul de astăzi și mi-au mai programat o întâlnire cu cineva dintr-o funcție mai înaltă pentru mâine-dimineață, dar am să le spun că este o urgență de familie și că trebuie să...

—Nu, am intervenit. Rămâi acolo și du-te la interviu. Mă descurc singură.

—Singură te-ai descurcat în toți acești ani. Vreau să fiu și eu de față.

—Bine, atunci. Trebuie să mă duc înapoi în cameră. Sună-mă când afli exact la ce oră ajungi.

Am închis telefonul și m-am dus înapoi spre salonul lui Haley, zâmbind vag. Se întorcea acasă.

capitolul 58

Tara

Cred că am sunat-o pe Grace de vreo zece ori până să-mi răspundă.

—Te rog, rămâi la telefon! i-am spus. Stai la telefon până ajung și eu acolo.

—Mami, n-am așa de multe minute. Vorbesc de pe un telefon preplătit. Vreau ca, de îndată ce ajungi aici, să-ți dai acordul ca să-mi facă un test și să vadă dacă sunt compatibilă cu fata asta, care e sora mea. Ai aflat... știi despre ea? De Haley? Are leucemie și trebuie să facă un transplant de măduvă osoasă, trebuie să-mi facă niște analize ca să vadă dacă suntem compatibile.

Am simțit că rămân fără cuvinte din pricina șocului. Ce aveau de gând să facă oamenii aceia cu fata mea? Cred că niciodată nu mi-am închipuit-o mai vulnerabilă ca atunci și nici n-am simțit să fi avut vreodată mai multă nevoie de mine.

—Grace, am spus, încercând să par mai calmă decât mă știam în stare. Aveam nevoie de un avocat. Cât mi-aș fi dorit ca Ian să-și verifice naibii odată mesajeria vocală. Draga mea, stai puțin, ia-o ușurel. Trebuie s-ajung eu acolo și... să vorbesc cu personalul medical, cu cine trebuie. Poate ai impresia că-i cunoști pe acești oameni, dar crede-mă că nu este așa. *Nu îi cunoaștem.* Tu ești fiica mea, i-am zis, accentuând fiecare vorbă în parte. Înțelegi lucrul ăsta? Și nu ai permisiunea mea să lași pe nimeni să se atingă de tine. Când ajung acolo, vom vedea ce este de făcut.

Emerson își luă ochii de la drum și se uită la mine:

–Ce se întâmplă? întrebă.

–Mami, poate să moară, zise Grace, dar am simțit-o imediat.

Îi era frică. Voia ca eu să n-o las. Să o protejez. Se pare că-mi cunoșteam fiica mai bine decât aș fi fost tentată să cred.

–Ajung și eu în... cât mai avem? am întrebat-o pe Emerson.

–Foarte puțin. Să vedem cum stăm cu traficul ăsta blestemat.

–În câteva minute, am zis către Grace. Ajung acolo în câteva minute, draga mea.

–Mami? Nu știu ce să fac.

Mi se umplură ochii de lacrimi.

–Lasă că am eu grijă, Grace. O să rezolvăm asta împreună.

N-aș fi vrut să-mi închidă, însă o făcu înainte ca eu să mai spun ceva. Am închis și eu și m-am uitat la Emerson.

–Dumnezeule mare! am spus.

–Ce se-ntâmplă? întrebă și Jenny, care se aplecă în față de pe bancheta din spate.

–Se pare că fiica Annei Knightly are nevoie de un transplant de măduvă osoasă și vor să afle dacă Grace este compatibilă cu ea.

–Cred că glumești! Cât de lipsiți de inimă par oamenii ăștia! spuse Emerson.

–Vrei să spui că Grace și-a făcut apariția în viețile lor, iar ei nu o văd decât ca pe o sursă de celule, nu ca pe un om! Of, mamă, te implor, condu mai repede!

–Nu-ți face griji, nu se atinge nimeni de ea fără permisiunea mea.

Telefonul meu a început să sune și am văzut că era Ian. Aproape că am strigat când am răspuns:

–Ian!

–Tara, îmi pare așa de rău că ai aflat în fel...

—Uite, să nu crezi că nu sunt supărată pe tine, dar acum am nevoie de ajutorul tău în altă privință.

—Tara, nu vorbi cu femeia asta, Knightly, nu-i spune nimic. Ia-o înapoi pe Grace și pleacă, atâta tot. Să mă sune avocatul doamnei Knightly și vom stabili apoi ce este de făcut. Am să sun la departamentul de poliție din Wilmington, să iau legătura cu niște cunoștințe pe care le am acolo. Acum însă, tot ce trebuie să faci este să te asiguri că Grace e în siguranță.

„Ia-o înapoi pe Grace și pleacă.”

—OK, am spus.

—Îmi pare rău. Știu că probabil ești...

—Nu vreau să țin linia ocupată, poate mă sună Grace din nou.

—Bine atunci, vorbim mai târziu.

Am închis telefonul și mi-am șters fruntea cu dosul palmei. Eram lac de sudoare.

—Mi-a zis că trebuie s-o iau pe Grace și să plec, nimic mai mult. Oricum, asta plănuisem să fac de la bun început. Mi-am adus iar aminte cum mi s-a părut Grace la telefon. Cred că e speriată, am zis, apoi m-am întors către Jenny: Cu ce am greșit față de ea, Jenny? Se pare că propriile-mi slăbiciuni își arătau colții. De ce am mereu impresia că nu reușesc să mă înțeleg cu ea?

—Sunt problemele obișnuite pe care copiii le au cu părinții lor, mi-a răspuns Jenny cu amabilitate.

—Nu, e mai mult de-atât, am contrazis-o.

—Ba nu, insistă Emerson.

Nu mi-am luat ochii de la Jenny.

—Relația dintre tine și mama ta este mult mai bună decât cea dintre mine și Grace. Știu asta foarte bine. Și mi se pare că am greșit undeva.

—Nu cred că ai greșit nicăieri. Așa este Grace, pune totul la suflet. Pentru ea, orice lucru, cât de mic, este mai important decât pentru restul lumii, de aceea e uneori greu să te apropii de ea.

Mi se părea că în continuare încerca să fie amabilă. Lui Sam niciodată nu i-a fost greu să se înțeleagă cu Grace. Mi-am adus aminte de cuvântarea pe care a ținut-o Noelle la slujba de comemorare a lui Sam. „Sam a știut să asculte ca nimeni altul“, așa spusese Noelle. „Tocmai de aceea a fost un avocat atât de bun. Un soț și un tată excepțional.“ Vocea îi tremurase, în liniștea din biserică. „Și un prieten extraordinar.“

„Un tată excepțional“. Aceste cuvinte îmi bântuiau gândurile. A știut mereu cum să se poarte cu Grace, cu calm. Nu ca mine. Eu mereu trebuia să spun ceva, să mă mișc, să fac ceva.

– Uite acolo un indicator pentru spital, zise Emerson, arătând undeva în fața noastră. Vrei să venim cu tine, Jenny și cu mine, sau crezi c-ar fi mai bine ca noi să mergem la bufetul spitalului, până când tu dai de Grace și o aduci? S-ar putea ca, venind și noi cu tine, să provocăm mai multă derută. Ce zici?

Sincer, aș fi vrut ca Emerson să-mi fie alături în acele momente, pentru susținere morală, dar aveam de gând s-o iau pe Grace de acolo și să plec, așa cum mă sfătuisese și Ian. Nu era nevoie să ne dăm în spectacol toate patru.

– Mai bine voi duceți-vă la bufet, dar să aveți telefoanele deschise, ca să vă sun dacă e nevoie, OK?

Spitalul se ivi dinaintea noastră, ca un bloc imens, din sticlă și metal. Fiica mea se afla acolo. Nu-mi venea să cred că avusese curaj să intre.

Că ea singură condusese. Jenny spusese că punea totul la suflet. Corect, așa făcea. Iar eu îmi doream să știu tot ce se petrecea în sufletul ei. Îmi doream să nu fie prea târziu pentru noi două și mă temeam ca nu cumva să fie.

capitolul 59

Grace

Anna își făcea de lucru prin camera de spital a lui Haley, orânduia cărțile, telecomenzile, cutiile cu șervețele și paharele, iar Haley povestea un film pe care-l văzuse de curând, în timp ce eu nu-mi puteam lua ochii de la ușă. Toate trei așteptam ca mama să apară. Totul avea să se schimbe de îndată ce mama avea să-și facă intrarea. Va prelua controlul asupra situației – gândind asta, mi-am dat seama că, de fapt, contam pe acest lucru – voiam ca mama să pună lucrurile la punct.

Ne-am rezumat să vorbim despre lucruri lipsite de importanță – cum era la mine la școală, cum era în Old Town Alexandria și în Wilmington –, de parcă aș fi fost cineva care venise în vizită, nu fiica Annei sau sora lui Haley.

De fiecare dată când vedeam pe cineva trecând pe hol, tresăream. În cele din urmă, apărură și ea. Mama mea. Abia dacă am recunoscut-o, era atât de palidă și părea lipsită de vlagă. Am sărit de pe canapea, iar pătura mi-a căzut de pe umeri când m-am repezit în brațele ei.

–Mami! am exclamat.

Dintr-odată, toate prin câte trecusem în ultimele douăzeci și patru de ore – momentul când Jenny mi-a dat să citesc scrisoarea, faptul că a trebuit să conduc pe o vreme oribilă, cum o căutasem pe Anna Knightly – mi-au trecut rapid prin gând. Am simțit cum mi s-au înmuiat mușchii picioarelor și mi-am dat seama că mă mai țineam tare doar pentru că mă susținea mama.

–Iubita mea, îmi șopti mama la ureche. Draga mea dragă. Totul va fi bine. Sunt aici.

Am strâns-o tare și i-am zis:

– Iartă-mă că am plecat așa.

– Nu contează, murmură ea, cu lacrimi în glas. Nimic nu mai contează.

Aș fi putut să rămân în brațele ei pentru tot restul vieții, învăluită într-un sentiment de protecție, dar mi-am adus aminte că ne priveau Anna, care era în spatele meu, și Haley, din patul ei. I-am dat drumul mamei.

– Ea este mama mea, am spus către Anna.

Mama se îndreaptă spre Anna, cu mâna întinsă, și se prezintă:

– Sunt Tara Vincent, spuse ea.

– Anna Knightly. Iar aceasta este fiica mea, Haley, spuse Anna.

Mama se uită la Haley și o salută. După aceea mă cuprinse de după umăr și spuse:

– Am vorbit deja cu avocatul meu. Va lua el legătura cu dumneavoastră.

Anna înclină capul într-o parte și mi-am dat seama că nu aproba atitudinea mamei mele.

– Putem vorbi măcar un minut? Vă rog? Ca de la mamă la mamă?

– Mami, nu putem să plecăm așa, *pur și simplu*, i-am spus eu.

Știam că n-avea cum să-și dea seama ce se petrece. N-ar fi avut cum să știe că, în acea încăpere, era o situație de viață și moarte.

Mama se uită la mine, apoi la Anna și zise:

– Bine, dar vreau ca mai întâi să vorbesc cu fiica mea între patru ochi.

Anna a încuviințat din cap. Teama că mama ar putea să mă ia de lângă ele i se citea pe chip. Iar eu chiar aș fi vrut să plec. Din tot sufletul. Dar n-aveam s-o fac.

– La capătul holului este un separeu mare, zise Anna. De obicei, nu e nimeni acolo. Mergeți voi înainte.

Mama mă luă de mână de parcă aş fi fost o copiliţă, iar eu am urmat-o pe hol. De parcă aş fi fost într-adevăr copiliţa ei.

Ce n-aş da să fie aşa!

capitolul 60

Tara

Aveam atât de multe să-i spun! Să-i pun întrebări cu nemiluita despre temerile ei, despre starea de confuzie care o acaparase, aş fi vrut să ştiu tot ce gândea şi simţea. Să o asigur că mereu are să fie fiica mea, că n-aveam să permit nimănui s-o ia de lângă mine, iar corpul ei îi aparţinea *numai ei*. Că nu era nevoită să se ofere ca să i se facă analize de compatibilitate cu acea copilă de pe patul de spital, o străină pentru ea.

Dar am ales să tac; ne-am aşezat amândouă pe băncuţa de două persoane din separeul acela mic. N-am întrebat-o nimic. „Sam ştia să asculte ca nimeni altul.“ Parcă-i simţeam prezenţa lui Sam în acea încăpere, lângă noi, învăţându-mă cum să procedez. El ar fi ştiut s-o asculte fără s-o ia la bani mărunţi, încercând să scoată cât mai multe de la ea. Ştia cum s-o iubească pe fiica noastră.

– Te iubesc, am spus.

Se pare că nici n-ar fi fost nevoie să spun mai mult. Grace începu să plângă.

– Îmi pare rău că am plecat aşa, spuse din nou. A fost o prostie din partea mea.

– Nu contează. Tot ce contează este că eşti bine.

– Mi-aş fi dorit să nu aflu niciodată că nu eşti tu mama mea.

– Eu n-am să cred asta până nu facem un test ADN, am spus, dar, oricare ar fi rezultatul analizelor, sentimentele mele pentru tine nu se vor schimba niciodată, Grace.

Îşi răsucea capătul unei şuviţe de păr în jurul degetelor, aşa cum făcea când o supăra ceva.

– Uneori, mă supăr pe tine așa de tare! Chiar te urăsc în momentele alea. Iar astăzi, nici măcar nu-mi aduc aminte de ce am simțit vreodată asta. Am vrut să merg la Cleve și tu nu m-ai lăsat; așa de tare m-am enervat, iar acum mi se pare așa o prostie!

Am încuviințat din cap, cât să-i dau de înțeles că o ascultam.

– Acum, nici măcar nu-mi mai stă gândul la Cleve. Mintea mea e în cu totul altă parte, mărturisii ea, dându-și drumul la păr, după care se sprijini de mine. Nici măcar nu mai știu cine sunt, mamă.

Aș fi vrut să-i spun cine era. Acel membru al familiei noastre cu o sensibilitate aparte față de scris; copila tăcută care, în scris, avea atât de multe de spus. Lumina ochilor tatălui ei și liantul permanent dintre mine și Sam – mai las-o încolo de biologie. Era întruchiparea frumuseții căci, la drept vorbind, nu semăna cu nici unul dintre noi. Era fata pe care mi-aș fi dorit nespus de mult s-ajung s-o cunosc.

M-am străduit, în schimb, să rostesc niște cuvinte la care ea să fie receptivă. Cuvintele pe care sigur le-ar fi spus Sam.

– Ești tot Grace, i-am zis și, imediat, mi-am dat seama că nimerisem acolo unde trebuia. Se uită fix la mine, ușor încruntată; adâncită în gândurile ei, încerca să priceapă ce-i spuseseam.

– N-aș vreau s-o pierd pe Grace, zise. Chiar dacă, de multe ori, îmi doresc să... să nu fiu eu. Îmi doresc să semăn mai mult cu tine.

Serios? Nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap că ea și-ar dori să semene câtuși de puțin cu mine; aș fi vrut s-o întreb de ce, dar am reușit să-mi țin gura.

– Mi-am dorit mereu să semăn mai mult cu Jenny. Pe Jenny o iubește toată lumea. Eu niciodată nu știu ce trebuie să zic de față cu ceilalți, sunt... sunt prea diferită. Sunt o ciudată.

„Ba nu ești deloc așa”, îmi venea să-i zic. Cum să n-o contrazic, când spunea astfel de lucruri? Dar n-am avut ocazia să-i dau replica.

– Numai că acum, așa, parcă dintr-odată, n-aș vrea decât să fiu eu însămi, mamă. Nu vreau să fiu fiica altcuiva. Haley este drăguță. Este foarte de treabă. Dar am senzația că, pe nepusă masă, toată lumea se așteaptă de la mine să-i salvez viața și – clătină din cap –, te rog, fă să dispară toate astea, poți?

M-am dat mai aproape de ea și am luat-o în brațe.

– Și eu îmi doresc același lucru, Grace, i-am spus, netezindu-i părul. Nici nu mai țineam minte când mă lăsa-se să fac asta ultima oară. Aș vrea din tot sufletul să pot face lucrurile să fie la fel, dar nu prea cred că am cum. Eu eram cea care întotdeauna știa cum să rezolve o situație. Să o controleze. Reușisem mereu să țin lucrurile sub control. Tot ce pot să fac este să-ți promit că vom trece prin asta împreună, pas cu pas, bine?

– Ar putea să moară dacă nu-i dau măduvă sângheroasă de la mine.

Mi-a venit s-o corectez, dar mi-am înfrânt promirea. Părea așa de mărunță în brațele mele, o copilă care nici măcar nu făcea diferența între „măduvă osoasă” și „măduvă sângheroasă”. Din punctul meu de vedere, putea să se comporte ca un copil atât cât poftea, sau măcar câteva ore în plus.

– Bebelușul tău a murit.

Stătea cu obrazul pe umărul meu și îi simțeam respirația pe gât.

Eram conștientă că, la un moment dat, acea copilă-fantomă avea să-și facă și ea loc în inima mea, dar încă nu venise momentul.

– Nici nu mă gândesc la bebelușul acela. Nu mă gândesc decât la tine.

– Pot să fiu și eu de față când vorbești tu cu Anna? Te rog?

Lui Ian i-a fost ușor să-mi spună că trebuie s-o iau pe Grace și să plec. Și mie mi-a fost ușor să gândesc că exact asta urma să fac, dar se întâmpla înainte să pășesc în acea cameră de spital, unde „Anna Knightly” nu mai era doar numele unei femei. Era o mamă.

Am strâns-o pe Grace mai aproape de mine. Am simțit că îi era teamă ca nu cumva acea Anna să mă convingă să renunț la ea, fără să ripostez în vreun fel. Oare cum se făcea că, într-o astfel de zi, o înțelegeam atât de bine pe fiica mea? Oare întotdeauna am cunoscut-o așa de bine?

—Da, am răspuns. Este vorba despre tine și, atunci, sigur că poți fi de față.

capitolul 61

Anna

Femeia aceea, Tara, a vrut ca și Grace să asiste la discuția dintre noi. Mie mi s-ar fi părut bine taman invers, adică să nu fie și ea de față. Putea sta cu Haley în timp ce eu și Tara vorbeam dar, din câte vedeam, Tara și Grace erau inseparabile. Doi contra unu. „E un lucru bun“, mi-am zis. „Exact așa ar trebui să fie.“ Dacă Grace se dovedea a fi Lily a mea, atunci mi-ar fi părut bine să știu că a avut o viață frumoasă, că s-a simțit protejată și iubită. Numai că Grace mi se părea foarte vulnerabilă și tocmai de aceea nu mi s-a părut o idee bună să asiste la conversația noastră. Chiar și așa, nu eu aveam ultimul cuvânt în această privință.

Grace semăna cu Tara mai mult decât semăna cu mine, asta era evident; ca să fiu sinceră însă, nu mi s-a părut că seamănă prea mult cu nici una dintre noi. Ea și Tara stăteau una lângă cealaltă pe micuța sofa de două locuri și se țineau de mâini. Bănuiam că amândouă aveau părul șaten natural, cu greu sesizabil sub noianul de șuvițe blonde, și ambele aveau ochi căprui; cu toate acestea, nu aveau trăsături asemănătoare. Nu m-am putut abține și am început să le compar nasurile. Forma buzelor. Curbura sprâncenelor.

Îmi venea greu să constat că nu vedeam în Grace o posibilă fiică, ci doar un potențial donator de măduvă osoasă pentru Haley, iar asta mă supăra. Niciodată nu m-aș fi așteptat să mă simt atât de lipsită de entuziasm la gândul că în fața mea se putea afla fiica mea de mult pierdută.

—Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla așa ceva, începu Tara. Locuiați în Wilmington?

—Și eu m-am întrebat același lucru în ultimele două ore, credeți-mă. Locuiam aici pe atunci, eram reprezentantă de vânzări la o companie farmaceutică și se întâmpla să merg deseori în Wilmington, am răspuns, încercând să-mi aduc aminte cât mai amănunțit, mai mult pentru mine. Ultima oară când am fost în Wilmington în interes de serviciu de întâmpla când eram însărcinată cu Lily în treizeci și cinci de săptămâni. La vremea respectivă, Bryan, soțul meu, era staționat într-o bază militară în afara țării. M-au apucat durerile facerii înainte de termen și a trebuit s-o nasc pe Lily acolo. Ea avea deja 2,800 kg și era sănătoasă tun. Eu aveam însă probleme cu tensiunea; tocmai de aceea, la câteva ore după ce s-a născut Lily, am suferit un atac cerebral și am intrat în comă.

—Of, Doamne! exclamă Tara.

—Am fost transferată la spitalul Duke, am continuat. Bryan era încă în Somalia și încerca să obțină bilet de voie ca să vină acasă, numai că, după cum era de așteptat, eu habar n-aveam de nimic. Când Bryan a ajuns acasă, s-a cazat la un hotel din apropierea spitalului Duke. Îmi dau seama că și lui i-a fost groaznic de greu. Nici nu prea mă gândisem la asta, că și pentru Bryan a fost un moment dificil acela. Căminul nostru era aici, în Alexandria. Copilul nostru, nou-născut, era în Wilmington. Iar eu eram în comă, în Durham. Soțul meu a sunat la spitalul din Wilmington ca să întrebe de Lily și atunci i s-a spus că nu era acolo. Că ei credeau că s-a făcut o greșală și că probabil a fost transferată în același timp cu mine. Bryan a încercat să ia legătura cu medicii de pe ambulanță, cei care mă transferaseră, dar nici unul nu știa să fi transportat și un nou-născut, odată cu mine. Ea — m-am uitat la Grace — parcă ar fi intrat în pământ și nici nu s-a găsit vreo fișă care să consemneze existența ei. Bryan nici nu știa numele medicului care m-a ajutat să nasc. Totul era încurcat. Eu am stat în comă puțin peste două săptămâni.

Slavă Domnului, atacul cerebral nu m-a lăsat cu sechele atât de severe.

Îmi simțeam partea stângă mai slăbită, nu vedeam și nici nu reușeam să articulez așa de bine. Chiar și acum, îmi simt mâna stângă mai slăbită, am explicat, flexând degetele. Nici memoria nu m-a ajutat în acel moment, nereușind să-mi amintesc numele vreunui doctor. Nu-mi aminteam decât că născusem o fetiță minunată și mi-o doream înapoi din toată inima.

—Îmi pare foarte rău, zise Tara, dar am observat cum îi strânse mâna lui Grace, ca și cum n-ar fi intenționat vreodată să renunțe la ea.

—Când mi-am revenit suficient cât să pot călători, am mers în Wilmington amândoi, am continuat eu. Lily ar fi avut în acel moment în jur de șapte săptămâni. Ne-am temut că poate existaseră oameni tentați să creadă că Lily a fost abandonată — ceea ce, într-un fel, chiar s-a întâmplat — și atunci o trimiseseră către un orfelinat. Din cauza asta, am început să răscolim prin toate centrele de plasament.

—Cred că a fost groaznic, spuse Tara, dar încă o strângea pe Grace de mână.

—Am văzut și scrisoarea pe care mi-a scris-o moașa dumneavoastră, am spus. Pentru mine... este teribil de greu să accept toate astea. Dumneavoastră ați bănuțit ceva sau... ?

—Nimic. Noelle a murit de curând, spuse Tara și se uită spre Grace: I-ai povestit?

Grace dădu aprobator din cap.

—S-a sinucis, iar noi, prietenele ei, am dat peste scrisoare. Am început s-o căutăm pe acea „Anna” căreia Noelle i se adresase în scrisoare. În cele din urmă, ne-am dat seama că despre dumneavoastră era vorba, dar nu știam al cui copil fusese omo... al cui copil murise. Nici într-o mie de ani nu ne-am fi gândit să fie vorba tocmai despre al meu.

–N-ați apucat să vedeți bebelușul... adică, nu v-ați fi dat seama dacă, dintr-odată, arăta altfel? am întrebat.

–S-a născut la miezul nopții și am avut un travaliu deosebit de dificil. Când Noelle mi-a adus-o, în dimineața aceea, bănuiesc că deja făcuse... înlocuirea, pentru că acel bebeluș era fără doar și poate Grace.

–Am o părere foarte proastă despre moașa dumneavoastră, am spus.

–A făcut un lucru îngrozitor. Dar îmi e greu să mă gândesc că acest lucru o caracteriza.

–Spune-i despre programul pentru bebeluși, spuse Grace încetișor.

–Vrei să-i spui tu? întreabă Tara. În fond, tu știi mai bine, pentru că ești implicată în proiect.

–Noelle a pus bazele unei fundații care să vină în ajutorul bebelușilor – prematuri, sărmani sau bolnavi, îngăimă Grace. A câștigat și un premiu pentru merite deosebite, din partea guvernatorului, dar n-a vrut să-l accepte.

Nici nu m-am putut uita la ea când vorbea. Mi-era groaznic de teamă să nu mă atașez de ea. Am preferat să mă uit la Tara.

–Poate tocmai din pricina asta, am spus gesticulând, supărată pe toată această situație, atât de neplăcută pentru toate trei. Poate simțea că nu merită nici un fel de premiu.

–Se poate, zise Tara și o luă pe Grace de după umăr. Cred că este absolut necesar să facem un test ADN. Și să apelăm amândouă la serviciile unui avocat. Înțelegeți de ce, departe de mine gândul să ne războim, dar...

–Sunt într-un tot de acord, am spus. Trebuie să ne fie tuturor foarte clar cu ce avem de-a face. Dar lui Grace i-am explicat mai devreme cum stă treaba cu donatorul de măduvă osoasă pentru Haley. Este foarte bolnavă. Este – am ridicat din umeri, dându-mi seama că trebuia să rostesc acel cuvânt – în stadiu *terminal*. Iar Grace a fost de acord...

—Grace nu știa despre ce e vorba, Anna, a intervenit Tara. Îmi pare rău, dar trebuie să pun piciorul în prag în privința asta, bine? Hai s-o luăm mai ușor. O să-i spun avocatului meu să-l sune pe al vostru, să vedem când ni se recomandă să facem analiza ADN și apoi vom vedea.

Îmi venea să mă ridic de pe scaun și să mă așez în fața ușii, ca să le împiedic să iasă.

—Într-o lume normală, aceștia ar fi pașii logici, am spus. „Fără lacrimi! Te rog, fără lacrimi!” Tara era genul de client neprietenos, iar în domeniul în care activasem, am învățat că trebuia să-mi mențin calmul. Totuși, vocea îmi tremura incontrollabil: Uite, Tara, te rog să înțelegi. Nu știi dacă Grace este Lily.. M-am uitat la Grace. Iar tă-mă că vorbesc despre tine la persoana a treia, am spus. Nu am cum să știu, dar dacă este? Dacă este compatibilă cu Haley? Și dacă vom descoperi asta prea târziu? N-am putut găsi un donator compatibil dar, în cazul unei surori, șansele sunt de una la patru să se potrivească.

Tara clătină din cap.

—Îi ceri prea mult. Va trebui să mai așteptăm în privința asta.

—Dar eu vreau s-o fac, zise Grace Se uită în ochii mamei ei. Trebuie s-o fac.

—Nu, draga mea. Nu trebuie să faci nimic.

—Vreau s-o fac, repetă ea.

„Te implor, las-o!”, mi-am spus.

Am văzut că Tara s-a înmuiat. Eram sigură că un avocat ar fi sfătuit-o să mai aștepte, dar aici era vorba despre altceva. Implica două mame. Două fice.

—Bine, cedă Tara. Dacă ești sigură.

capitolul 62

Emerson

Înghețata din cupa lui Jenny se topise și arăta ca o supă cafenie în bolul în care era, iar ea învârtea lingurița în joacă, fără pic de chef să mănânce. Nici eu nu mă atinsesem de salata mea. Eram la bufet și stăteam la o masă în dreptul ferestrei, iar în jurul nostru se aflau medici, asistente și vizitatori care sporovăiau întruna, dar Jenny și cu mine eram izolate în micul nostru balon.

Poate că ar fi fost mai bine s-o însoțim pe Tara în camera acelei fete. Mi-am spus însă că era cel mai bine să le las să discute în intimitate. Oricum, situația era și-așa destul de copleșitoare; două persoane în plus n-ar fi făcut altceva decât să îngreuneze și mai mult lucrurile. Dar, în sinea mea, mă bucurasem că Tara nu ne-a dorit lângă ea în acele momente. Nu cred că aș fi suportat s-o văd trecând prin toate. Mă simțeam așa de vinovată! Pentru că ar fi trebuit să-i spun despre bănuiala mea că Grace era copilul Annei Knightly din primul moment. Pentru că fiica mea îi spusese lui Grace adevărul, rănind-o. Mă chinuia când mă gândeam cum se simțea Tara în acele clipe.

Îmi închipuiam cum aveau să discute Tara și Anna Knightly. Două mame, care se luptau pentru fiica lor. Bineînțeles, Grace avea să rămână întotdeauna fiica Tarei. Nici nu mi-aș închipui viitorul altfel. Și totuși, Annei îi fusese răpit copilul. Cum să nu ceară înapoi măcar o parte din viața acelui copil?

Jenny împinse cupa de înghețată în față.

—Mamă, nici nu știi cât de rău îmi pare, spuse ea din nou.

Nici nu mai știam a câta oară își cerea iertare.

—Uite, am spus eu, dând salata deoparte, ai dat-o-n bară, ar fi trebuit să-mi spui mie ce ai auzit. Și eu am greșit, pentru că ar fi trebuit să vorbesc cu Tara numaidecât. Dar nimic din toate astea n-ar fi schimbat faptul că Noelle a făcut ce-a făcut, iar acum plătim cu toții consecințele. Iar noi la asta trebuie să ne concentrăm acum. Să facem tot posibilul ca să le ajutăm pe Tara și pe Grace să treacă prin asta.

—Nu vreau să se mute și să facă parte din altă familie, să locuiască tocmai aici...

—Mă îndoiesc că se va întâmpla una ca asta, am zis. Grace are șaisprezece ani și va fi luată în considerare dorința ei. Și doar nu-ți închipui că Tara va spune „vai, poftim, este a dumneavoastră!”

—Tu ce-ai face în clipa asta, dacă ai fi în locul Tarei?

Am răsuflat și-am ridicat privirea în tavan.

—Cred că mi-aș exprima cele mai profunde regrete față de femeia aceea... față de Anna Knightly... dar aș face exact același lucru pe care sper că-l face și Tara, acum. Aș lua-o pe Grace de-aici și aș lăsa totul în seama avocaților.

Numai că începusem să mă îngrijorez. Jenny și cu mine am stat pe gânduri dacă să comandăm ceva sau nu, pentru că am crezut că Tara avea să se întoarcă în câteva minute. Dar trecuseră aproape patruzeci de minute. Oare de ce dura atât?

—Dar tu cum te-ai simți să fii în locul *lui* Grace? am întrebat-o.

Jenny își mușcă buza preț de o clipă.

—Eu aș vrea să-i cunosc pe acei oameni. Cealaltă familie a mea. Dar n-aș vrea ca ei să încerce să mă ia de lângă tine și tata. Nu i-aș lăsa nici în ruptul capului. Aș fi tare tristă să știu că a murit bebelușul tău în felul acela. Groaznic! Biata Tara!

—Știu, am spus. E un gând insuportabil!

– Iar eu nu vreau să mă gândesc cât de greu este pentru Grace!

– Înțeleg exact ce vrei să spui. M-am uitat în ochii ei. Chiar vor avea nevoie de sprijinul nostru, Jen, am zis eu.

– Cred că ar fi trebuit să mergem și noi cu Tara.

Fiica mea se dovedea a fi mai curajoasă decât mine.

– Vrei să fii alături de Grace? am întrebat-o.

Jenny încuviință din cap.

– Bine, atunci, am spus, ridicându-mă în picioare. Hai să mergem să le căutăm.

capitolul 63

Grace

Mama nu se dezmințea nici acum, comportându-se absolut firesc față de Haley și Anna, cu care se întinse la discuții în timp ce așteptam în camera de spital pentru ca o asistentă să vină și să-mi ia o probă de salivă. Mai fusese adus un scaun, iar acum eram toate așezate; îmi era frig în continuare, dar știam că temperatura din cameră era în regulă. Mă înfășurasem din nou în pătura albastră, ca și cum ar fi fost o armură. Nici nu știam ce-mi doream. Dacă eram compatibilă, mi-era și frică să mă gândesc ce urma. Iar dacă nu, Haley putea să moară. Văzând lucrurile din unghiul acesta, mi-am dat seama că nu aveam de ales.

Și mama era la fel de emoționată. Avea un debit verbal ieșit din comun, dar asta era un lucru obișnuit în cazul ei; în zece minute, știa deja absolut totul despre cartierul în care locuise și crescuse Haley împreună cu mama ei, în Virginia, ce materii îi plăceau la școală și chestii dintr-astea generale. Era aceeași Tara Vincent, dar își plimba mereu privirea de la Haley la Anna și, între timp, arunca ocheadă spre ușa de la intrare; și-a tras scaunul cât mai aproape de mine și n-a încetat să mă atingă din clipa în care își făcuse apariția la spital. Iar eu mă bucuram. Îmi venea să-i spun Annei „Sunt a ei. Știu că sunt copilul tău și nu a fost corect că am fost răpită de lângă tine, dar mama a fost cea care m-a crescut și sunt a ei, bine?”

În timp ce mama vorbea, Anna și Haley mă scrutau cu privirea, de parcă aș fi fost o piersică dintr-un aprozar, și încercau să se hotărască dacă să mă ia acasă cu ele sau ba. La un moment dat, am răbufnit.

– Vreți să nu vă mai holbați așa la mine, vă rog?

Mama veni și mai aproape, dar pe Haley și pe Anna le pufni râsul.

– Nu ne putem abține, explică Anna.

– Sincer, mi-ar plăcea la nebunie să am cât de cât părul tău, zise Haley.

M-am întrebat dacă puteam să-i dau din el. Să mi-l tund și să-l donez celor de la organizația Locks of Love, care făcea peruci pentru copiii rămași fără păr... oare mi s-ar fi permis să precizez la cine voiam să ajungă părul meu?

În timp ce mă gândeam cum să fac să-mi donez o parte din păr, Emerson și Jenny se iviră brusc în pragul ușii.

– Cioc, cioc! zise Emerson. Voiam doar să vedem dacă e totul în regulă cu Tara și Grace.

Anna sări de pe scaun de parcă ar fi împuns-o cineva cu un băț, iar Haley se ridică în capul oaselor.

– La naiba! zise ea

Apoi, totul s-a dat peste cap.

capitolul 64

Noelle

Wilmington, Carolina de Nord

1994

Mai asistase la nașteri dificile și înainte, unele chiar o speriaseră, întrucât nu se aștepta la complicații serioase în cazul unei sarcini care mersese ca pe roate; în acele momente, simțea că pulsul i-o lua razna. Dar experiența pe care o trăise când o ajutase pe Tara să-i dea naștere lui Grace avea să rămână pe veci una dintre cele mai înfricoșătoare trăite vreodată în viața ei profesională.

Tara a sunat-o în zorii zilei și i-a spus că începuseră contracțiile, așa că Noelle a renunțat în acea dimineață să-și mai ia cocktailul de pastile pentru cumpletele dureri de spate. Nu-i rămase decât să-și presare un praf de turmeric în cavitatea bucală, între gingie și obraz și să-și umple un termos cu ceai de trifoi roșu, cu toate că nu-și mai punea speranța în aceste remedii. Tratamentele naturiste și nașterea naturală nu erau o combinație prea fericită, dar Noelle nu mai ținea seama de asta când venea vorba de durerile de spate. În ultima vreme, parcă o durea mai tare decât oricând. Nu o mai ajutau decât pastilele, astfel că ajunsese să mulțumească Providenței pentru cei care inventaseră medicamente precum percocet, valium și oxycodone.

Cu fiecare oră de travaliu chinuitor al Tarei, durerea punea stăpânire pe Noelle cu și mai multă violență, până într-acolo că se văzu nevoită să-și ascundă lacrimile provocate de suferință, nevrând ca Tara sau Sam să-și facă

griji în privința ei, când era necesar să se concentreze la ce aveau de făcut.

Pe la orele patru după-amiază, Emerson sună și anunță că i se rupsesse apa, urmând ca un vecin să o ducă la spital.

Ted era plecat în California, la o convenție a agenților imobiliari, așa că era nevoită să se descurce singură. Plânse la telefon, iar Noelle se simți sfâșiată în două.

—Ted e în drum spre aeroport, zise Emerson. Va lua prima cursă, dar oricum face escală în Chicago. O să-i ia o veșnicie până ajunge.

—Draga mea, ești pe mâini bune, încercă să o calmeze Noelle.

Emerson avea să se simtă singură și va suferi din punct de vedere emoțional fără Ted sau fără cele mai bune prietene ale ei lângă ea dar, din punct de vedere medical, nu erau motive de îngrijorare, iar asta conta cel mai mult în acel moment. Totul trebuia să iasă ca la carte în cazul ei. După ce pierduse deja două sarcini, Noelle nu suporta gândul că Emerson ar fi întâmpinat vreo problemă în a aduce pe lume o fetiță frumoasă și sănătoasă.

Reușiseră să țină legătura prin telefon, iar Noelle încerca în permanență să o liniștească și s-o încurajeze în timpul travaliului. De îndată ce Tara avea să nască și Noelle se asigura că atât mama, cât și nou-născutul erau într-o stare generală stabilă, atunci urma să le propună lui Sam și Tarei să apeleze la o doică, să-i ajute după naștere, aceea cu care ea colaborase în ultimii doi ani. Tara o cunoștea pe Clare Briggs și s-ar fi simțit în largul ei cu ea. Abia după aceea Noelle ar fi dat fuga până la spital, ca să fie alături de Emerson, în condițiile în care aceasta din urmă ar mai fi fost în travaliu.

Mai târziu, în noaptea aceea, când Ted rămăsese blocat la Chicago, iar Tara se chinuia să facă față fricii și durerii, Noelle sună la spital și află că lui Emerson trebuia să i se facă urgent operație de cezariană. Of, cât ar fi vrut să poată

fi acolo, să-și țină sora de mână! Ținu legătura cu cei de la spital – cu atât mai mult cu cât le cunoștea pe aproape toate infirmierele – și răsuflă ușurată când, în sfârșit, se născu Jenny, iar mama și copila au fost deopotrivă declarate sănătoase.

Turnă suc de mere pentru Tara, Sam și ea; între două contracții, găsiră un mic răgaz cât să dea noroc în cinstea venirii pe lume a lui Jenny McGarrity Stiles. Numai Sam știa ce relație o leagă de acel bebeluș. O strânse de mână când stăteau amândoi pe marginea patului unde se afla și Tara. Noelle murea de nerăbdare să-și vadă nepoțica, dar mai întâi trebuia să moșească un bebeluș.

Dintotdeauna, moșitul a fost o meserie solicitantă din punct de vedere fizic. Întregul proces presupunea să stai mai mereu aplecată, cu corpul încovoiat, să te răsucești și să oferi un maximum de susținere, iar Noelle se simți pentru prima oară incapabilă să meargă până la capăt. Se confrunta cu o poziție occipito-posterioară, ceea ce însemna că fătul rămăsese blocat, iar Noelle considera că singura alternativă era aceea ca Tara să fie transportată de urgență la spital, unde i s-ar fi administrat o injecție cu oxitocină, astfel încât contracțiile să devină din ce în ce mai puternice. Pe Tara o apucă plânsul.

– Sănătatea copilului tău este mai importantă decât să naști acasă, îi zise Noelle, dar chiar și așa, Noelle își asigura prietena că mai întâi va face tot ce-i stă în putință.

Voia să separe varianta mai mult sau mai puțin necesară ca Tara să fie dusă la spital de propria-i dorință de a ajunge acolo unde se afla Emerson, care avea nevoie de sprijinul ei. Depuse efort cot la cot cu Sam, amândoi susținând-o pe Tara din punct de vedere fizic, în permanență schimbându-i poziția pe pat, plimbându-se cu ea de-a lungul și de-a latul camerei, dându-i să bea tinctură de cimicifugă și alte ierburile – pe scurt, făcu tot posibilul s-o ajute pe micuța care încerca să vină pe lume.

Lui Noelle îi mai rămăsese un singur lucru de făcut ca s-o ajute pe Tara: să rotească manual fătul. Această manevră deosebit de delicată părea să dureze o veșnicie, iar Noelle știa că Tarei i se părea și mai mult de-atât. Noelle își dori să fi avut parte de ajutorul unei asistente – rotația ar fi trebuit făcută de patru mâini. Poate chiar cinci. Răsufă adânc ușurată când, în sfârșit, bebelușul ajunsese în poziție normală, iar bătăile inimii păreau să fie puternice și încurajatoare.

Nu dură mult și se născu bebelușul, alunecând ușurel în brațele ei, iar în acel moment, lui Noelle îi fu greu să-și dea seama care dintre ei patru, toți cei aflați în acea încăpere, era mai sleit de puteri.

Era în bucătărie, spălând copila, când Sam intră, vrând să privească.

– E bine acum, nu? Tara?

– O să fie bine, răspunse Noelle, știind că mai devreme, după naștere, când Tara își pierduse cunoștința pentru o clipă, Sam se speriasse.

Noelle știa cât de mult o iubea el pe Tara. I-ar fi fost imposibil să nu remarce acest lucru ori de câte ori se afla în aceeași încăpere cu ei doi; cu toate că se bucura sincer și nespus de mult pentru ei amândoi, în egală măsură se simțea cuprinsă de invidie. Iar acum, Tara și Sam aveau un copil, care îi lega și mai strâns. Gândul că, în vreo două luni, avea să se mărite cu Ian, o bucura. Era pentru prima oară când se putea gândi la viitorul ei alături de cineva. Într-o zi avea să se împlinească și visul ei, acela de a avea copii și o familie frumoasă, deschisă, unită prin legături de sânge.

Îl trimise pe Sam înapoi la Tara, în dormitor, pentru că ea trebuia să termine de examinat bebelușul, urmând s-o sune apoi pe Clare Briggs și să-i ceară să vină acolo. Înfășă apoi copila în scutece călduroase și o așeză cu grijă pe un prosop gros, spre marginea blatului de la bufetul din

bucătărie. Căută în geantă cutiuța cu pastile. Bine că se încheiase și nașterea aceasta! Clare avea să ajungă și ea în câteva minute. În sfârșit, își permitea o clipă de răgaz.

Duse micuța în camera părinților ei și îi găsi pe aceștia cuibăriți unul lângă celălalt, pe pat. Tara schiță un zâmbet obosit și întinse brațele, să-și ia copila.

—O să-i punem numele Noelle, zise Sam, iar Noelle își dădu seama în acel moment că el o iertase pentru noaptea aceea de pe plajă.

Numai că, deși era impresionată de intențiile lor, nu putea să permită asta. Ar fi fost o mare greșeală. I se întâmpla deseori să se simtă vinovată pentru ce se petrecuse atunci, iar acum retrăia un astfel de moment.

—Ba nu, n-o s-o faceți. Promiteți-mi că nu o să împovărați copila cu numele meu.

Pesemne că spusese aceste cuvinte pe un ton mult mai vehement decât intenționase, pentru că Sam și Tara au dat înapoi fără să comenteze, iar Noelle răsuflă ușurată. Nu i-ar fi putut permite Tarei, în naivitatea ei, să-i dea fetei numele ei.

Sosi Clare, care-și făcu intrarea în căminul proaspeților părinți plină de optimism și stăpânire de sine, un lucru care era mereu pe placul unor oameni într-o astfel de situație, iar Noelle se asigură că se vor simți cu toții bine împreună, după care plecă la spital. Era obosită din cale-afară, dar abia aștepta să vadă ce fac Emerson și nepoțica ei. Până la urmă, chiar existau șanse ca acest copil să semene cu ea. Cât de grozav ar fi fost! Spera doar să nu semene *prea mult* cu ea. Nu atât cât să atragă atenția asupra acestui fapt.

Când ajunse la spital cu mașina, pastilele începuseră deja să-și facă efectul; durerea ascuțită ca o tortură începuse să o lase. Strânsoarea din partea de jos a spatelui slăbi, iar maxilarul încheștat i se relaxă. O senzație îmbătătoare o cuprinse când coborî din mașină și i se păru

că plutește până la intrarea în secția de Maternitate și Neonatologie.

Atenuarea durerii, combinată cu epuizarea fizică și psihică și entuziasmul că, peste doar câteva minute, avea să vadă bebelușul lui Emerson mai că o amețiră.

Cel mai mult îi plăcea cum arăta acel sector al spitalului pe timpul nopții, când era slab luminat și aproape perfect tăcut. Secția era împărțită în mai multe compartimente, fiecare conținând câte patru camere. Iar în centrul fiecăruia se afla o zonă specială pentru una sau două infirmiere.

Lui Noelle nu îi fu greu să găsească sectorul în care se afla Emerson. Jill Kenney, o soră medicală pe care Noelle o știa de ani buni, era aplecată deasupra unuia dintre coșurile din plastic pentru copii, lângă teighea, și îi schimba scutecul unui nou-născut cu pielea arămie. Arăta de parcă și ea trecuse printr-o noapte la fel de anevoioasă și solicitantă; îi aruncă un zâmbet obosit lui Noelle.

— Bună, Noelle! Pun pariu c-ai venit să vezi bebelușul Stiles. M-am gândit eu c-ai să dai o fugă pe-aici. Doar e cea mai bună prietenă a ta mămica bebelușului, nu?

— A trebuit să asist la nașterea copilului unei alte prietene, zise Noelle, zâmbind și ea. Va trebui să vorbesc cu ele, pentru ca data viitoare să nu se mai găsească amândouă să nască în același timp.

Cum stătea așa, în pragul intrării în compartimentul acela, avu senzația că se află într-un vis. Era un sentiment așa de plăcut, de bine-venit! Își simțea spatele moale, de parcă ar fi fost făcut din vată, fără să o mai doară.

— I-au pus numele Jenny. Nu Jennifer, ci Jenny. Mi se pare drăguț, se pronunță Jill, ridicându-se de deasupra coșulețului, după care se duse să se spele pe mâini.

Noelle se îndreptă spre coșulețe și întrebă:

— Și aceștia doi cine sunt?

— Păi..., începu Jill, dându-și la o parte o șuviță din părul negru și scurt, care contrasta cu pielea ei albă,

și se scărpină pe frunte. Se pare că mama acestuia avea nevoie de-o pauză, explică ea, arătând spre nou-născutul cu pielea închisă la culoare.

—Te simți bine? întrebă Noelle.

—De fapt, nu, răspuse Jill încruntându-se. O migrenă. Dar trebuie să vină Therese să-mi țină locul și atunci o să plec acasă. A fost o noaptea grea și aici, să știi. Dar așa e mereu, nu? Se uită la unul dintre monitoarele de pe tejghea și apăsă pe niște butoane ale tastaturii, apoi spuse din nou către Noelle: Nu prea-ți permiți să ai și zile proaste, că tocmai atunci se dezlănțuie iadul.

—Da, se pare că așa stau lucrurile, zise Noelle și se uită la celălalt coșuleț: Dar bebelușul acesta de ce este aici? întrebă ea.

—Oh, povestea ei e de-a dreptul tragică, spuse Jill. Mama ei a suferit un atac cerebral și a intrat în comă.

—*Dumnezeule!*

Noelle analizează bebelușul din coșuleț. Părul negru și zburlit îi ieșea de sub căciulița roz, ca niște franjuri. Nu avea mai mult de trei kilograme, își zise Noelle — putea să estimeze greutatea unui bebeluș dintr-o privire —, iar tenul copilei avea o nuanță minunată. Ceea ce i se întâmplase mamei se pare că nu o afectase câtuși de puțin.

—Se pregătesc să o transfere pe mama ei la Duke. Jill mai apăsă pe câteva butoane. Nici nu știu dacă au hotărât să o transfere și pe micuță cu mama ei sau să o trimită la secția de pediatrie.

—Ce șanse de supraviețuire are mămica? }

Noelle se sprijini cu o mână de tejghea, deoarece nu se simțea prea stabilă pe picioare și abia aștepta să stea jos pentru câteva clipe, în salonul lui Emerson.

Jill dădu din cap, apoi strâmbă din nas, dându-și seama că migrena era cu atât mai intensă când făcea asta.

—Lucrurile nu arată deloc promițător pentru ea, iar el lucrează în cadrul Armatei și a fost instalat în străinătate, îți vine să crezi? Pe mamă au apucat-o durerile facerii

cu patru săptămâni mai devreme și venise aici cu serviciul, așa că nici nu există vreo rudă prin apropiere. Măine dimineață, la prima oră, trebuie s-o sunăm pe Ellen, asta dacă nu va fi dus și copilul cu mama.

—Foarte bine, așa și trebuie, aprobă Noelle, amintindu-și de Ellen, asistenta socială a secției. Și deci, în ce cameră este Emerson?

Jill arată către un salon din spatele ei:

—Doarme, însă tocmai voiam să merg să-i schimb scutecul micuței și să-i dau un biberon. Vrei s-o faci tu în locul meu? Întrebă Jill, cu glasul atât de plin de speranță, că Noelle râse.

—Se vede că simți nevoia s-ajungi cât mai repede acasă, într-o cameră întunecată și primitoare, nu?

Zâmbi înțeleghătoare. Știa totul despre durere.

Jill se uită la ceasul de mână.

—Abia aștept. Trebuie să ajungă și Therese în curând.

—Hai că am eu grijă de bebelușul Stiles, zise Noelle și își puse mâna pe umărul lui Jill, încurajând-o. Îți doresc să scapi cât mai repede de-aici.

Emerson dormea adânc, în camera slab luminată, unde domnea o liniște perfectă. Părea atât de frumoasă, iar Noelle simți o infinită afecțiune față de ea și se aplecă pentru a o săruta pe frunte.

—În sfârșit, ai copilașul tău, Em, șopti ea. Pe fetița ta.

Regreta că n-a fost prezentă la nașterea ei. Ura să se gândească la Emerson și cum trebuie să se fi simțit în acele momente așa de grele, complet singură și abandonată.

Așeză biberonul pe care i-l dăduse Jill pe măsuta de lângă fotoliul cu spătar rabatabil. Se duse la chiuvetă și-și curăță mâinile, după care merse în dreptul coșulețului.

Când dădu cu ochii de copil, avu o scurtă senzație de déjà-vu, de parcă nu era prima oară când vedea bebelușul. Același gen de căciuliță roz, de sub care ieșeau firicele

scurte de păr brunet. Trăsăturile feței, la fel de fine. Greutatea asemănătoare, tot în jur de trei kilograme.

Îi luă o fracțiune de secundă ca să-și dea seama că mai devreme nu văzuse acest bebeluș, ci pe cel care se afla lângă Jill. Chiar dacă s-a dumirit repede, și-a dat seama că era mult mai obosită decât credea.

—Salutare, drăgălașo, șopti ea și începu să schimbe copila de scutec.

Bebelușul — Jenny — începu să se zvârcolească, încruntându-se ușor și emițând un scâncet vag. Ochii lui Noelle se umplură de lacrimi și trebui să-și muște buza, ca să nu tremure.

După ce Jenny fu curățată și schimbată, Noelle o ridică din coșuleț și apoi se așeză în fotoliu, cu micuța ghemuită la pieptul ei. Ochișorii lui Jenny începeau să clipească ușor, iar încruntătura dintre sprâncenele ei, abia vizibile, se adânci, buzele se deschiseră, iar Noelle își dădu seama că urma un urlet de foame. Atinse tetina biberonului de buzele sugarului și simți un elan de mândrie când constată că Jenny începu să tragă din biberon fără nici un fel de bătaie de cap. Ținând mânuța copilei într-a ei, observă fiecare degețel în parte, perfecțiunea sculptată în detaliu. Noelle se aplecă puțin și sărută fruntea copilei. Mai ținuse în brațe sute de bebeluși până atunci, dar pentru prima oară șopti „Te iubesc” unuia dintre ei.

Se trezi brusc și se uită împrejur, tresărind ușor, fără să-și dea seama imediat unde se afla. Era dezorientată din pricina luminii slabe din încăpere. Clipi des, străduindu-se să se concentreze. Chiuvea micuță. Coșulețul pentru copii. Întoarse capul spre dreapta și văzu patul în care dormea Emerson. Simțea ceva în dreptul coapsei, prin fustă, așa că se uită mai bine și zări biberonul lângă ea, pe fotoliu. Așadar, mai devreme hrănise bebelușul. Cum se numea? Grace? Au vrut s-o numească Noelle. Stai puțin, aici nu era vorba despre Grace. Ci despre copilul lui Emerson.

Jennifer. Jenny. Își aminti vag cum se ridicase pentru a așeza copilul la loc, în coșuleț. Dar coșulețul era gol. Făcu un efort să-și aducă aminte. Oare venise Jill după ea și-i luase copilul din brațe? Inspiră adânc, temându-se să nu o ia amețeala când se ridica în picioare. Se propti cu mâinile în fotoliu, încercând să-și mențină echilibrul, dar când încercă să se ridice, privirea îi căzu spre podea, lângă picioarele ei. Atunci văzu bebelușul, care alunecase din brațele ei obosite în josul fustei din material mătăsos.

Simți că i se oprește respirația. Se repezi la copil, atât de tare, că pică de pe fotoliu la podea, zdrobindu-și coapsa de suprafața dură. Apucă bebelușul și îl așeză în poală, însă numaidecât știu că era prea târziu. Groaznic de târziu. Căpșorul micuței rămăsese înțepenit într-o poziție anormală, iar buzele ei erau deja vinete și lipsite de viață.

Noelle se holba la copilaș, cu ochii largi și inima plină de groază. „Ai omorât-o, ai omorât-o, ai omorât-o!” Mâinile îi tremurau incontrolabil când încercă să îndrepte căpșorul pe gâtul frânt al nou-născutului. Se aplecă și încercă să-i facă respirație gură la gură, să resusciteze cumva buzele ei vineții și acel năsuc mic, din care se prelinsese deja un firisor de sânge, acum uscat.

Se ridică, trebuind să se agațe cu o mână de marginea chiuvertei. Simțea că plânge, dar sunetul rămăsese blocat înăuntrul ei și nu putea să iasă. Ridică bebelușul și îl așeză în coșuleț, apoi rămase ținută locului, încercând să-și golească mintea. Încercând să gândească.

Copila din zona amenajată pentru asistentele medicale. Cea care seamănă perfect cu aceasta. Bebelușul a cărui mamă este pe moarte. Al cărui tată lipsește.

Dar cum ar putea s-o facă pe Jill să plece de-acolo? În liniște, traversă încăperea și deschise ușa; atunci văzu că nu era nimeni în sectorul amenajat pentru infirmiere. Jill nu era acolo, dar bebelușul era tot în coșuleț. Același păr brunet. Tot trei kilograme. Nu era timp de pierdut. Și nici de stat pe gânduri.

Noelle luă bebelușul în brațe. Apucă apoi micuța fișă atașată coșulețului și se strecură înapoi în salonul lui Emerson. Măinile îi tremurau puternic când așeză copila fără mamă în coșulețul din cameră, lângă bebelușul mort al lui Emerson. Îl înveli pe acesta din urmă într-o păturică din flanelă, după care o băgă pe micuța Jenny, fetița lui Emerson, în imensa ei geantă din piele.

Brățara de identificare de la spital! Băgă mâna în geantă și se chinui să scoată brățara de identificare de la încheietura fetei, apoi o schimbă cu cea pe care o purta micuța din coșuleț, dar nu înainte de a citi numele înscris pe bandă: „KNIGHTLY, fată”. Îndesă în geantă fișa copilei și brățara ei. Deja se gândea să ardă dovezile. Chiar și le imagina dispărând pe veci în flăcările din șemineul ei.

Se strecură afară din spital, trecând pe lângă câteva infirmiere și un medic ginecolog; îi cunoștea pe toți, dar ei abia dacă o băgară în seamă, fiindcă se grăbeau pe culoarele spitalului. În noaptea aceea, secția era parcă mai neliniștită decât în alte dăți. Acaparată de o neliniște asemănătoare celei pe care Noelle o simțea în interiorul ființei ei. Aceeași neliniște care nu-i va da pace tot restul vieții.

Când a ajuns acasă, se făcuse deja trei și jumătate, iar la momentul acela, mai funcționa doar datorită adrenalinei. Aproape fără să gândească, luă lopata din șopron. Alese acel colț al curții care era cel mai îndepărtat de casă. Începu să sape, fără oprire, tot mai adânc, făcând o groapă în solul moale după ploile din august. Făcu o groapă adâncă și îngustă. Înfășură bebelușul în fusta ei preferată, pentru că era deosebit de frumoasă și socoti că trebuia să sacrifice un lucru pe care-l iubea. Se întinse la pământ și coborî fetița lent și cu atenție, apoi luă lopata și începu să arunce pământul peste ea; abia acum își permise să plângă.

Când termină, se așeză pe pământul sub care era îngropată copila, Jenny a lui Emerson, neputând să se miște

nici când începu să plouă și să se lase ceața. Rămase acolo până ce văzduhul începu să se lumineze, dând la iveală fâșii roz, galben și lila, culorile florilor dintr-un buchet pentru o fetiță. Exact asta avea să facă în dimineața aceea, își spuse. Se va duce la florărie și-i va întreba pe cei de-acolo ce plante înfloresc multicolor, astfel încât chiar și un străin care ar trece pe acolo să se oprească și să-și spună: „Se vede că această grădină e plină de iubire“.

capitolul 65

Anna

Washington, DC

Din clipa în care acea fată apăru în pragul ușii, n-a fost nevoie decât de o fracțiune de secundă ca s-o privesc, iar inima-mi să pomească spre ea. Fizic însă, am rămas înmărmurită, neputând să-mi revin de pe urma șocului. Am rămas neclintită, lângă patul lui Haley, sprijinindu-mă cu o mână de măsuța ei și cu cealaltă în dreptul inimii. Tara se îndreptă spre fată și mama ei. Zicea ceva, dar putea la fel de bine să vorbească în chineză. Încerca să facă prezentările, dar pentru mine era doar zgomot de fundal. Haley mă strânse de mână pe care o țineam pe măsuță, apăsându-mă cu degetele pe încheietură; am știut atunci că și ea, la fel ca mine, nu mai era atentă la Grace și Tara. Și nici la cealaltă femeie. Ochii amândurora erau ațintiți asupra acelei fete.

Zgomotul alb produs de vorbele Tarei se opri brusc, întrucât acum se holba la noi.

–Mami, interveni Haley. Spune ceva.

–Ce se întâmplă? întrebă Tara.

Dacă eu și Haley am fi văzut-o pe fata aceasta pe stradă, într-una dintre excursiile noastre în Wilmington, am fi urmărit-o cartiere întregi, kilometri chiar, până ce-o prindeam din urmă. Doar o căutasem atâta vreme. Ne-am fi dat seama că am găsit-o, așa cum se întâmpla în acest moment.

–Moașa aceea... A trebuit să-mi dreg glasul. Noelle... Și pe tine te-a moșit tot ea? am întrebat-o pe fată, cu toate că deja știam răspunsul.

Femeia de lângă ea o luă de după umăr și o trase mai aproape de ea.

—Nu. Jenny s-a născut la spital, am fost asistată de un medic ginecolog.

Mințea. Fără doar și poate. Deși îmi simțeam picioarele ca de gumă, am făcut doi pași spre noptieră și am ridicat de pe ea fotografia în care Haley era alături de surorile Collier, cea făcută pe malul râului. Am luat fotografia cu ambele mâini, de parcă ar fi fost foarte fragilă, și m-am dus către femeia și fata din pragul ușii, vrând să le-o arăt mai de aproape.

—Aici sunt cumnata mea și fiicele ei, am spus, îndreptând poza spre femeie. Ele sunt verișoarele lui Haley. Uitați-vă la ele.

Știam ce vedeau în acea fotografie. Patru fete cu ochi rotunzi și negri, ca niște mărgeluțe. Cu părul brunet și pielea ca de porțelan. Cu bărbii foarte puțin retrase și delicate. Cu nasuri puțin prea late ca să fie frumoase. M-am îndepărtat de ele și m-am dus înapoi lângă Haley, de teamă că nu m-aș putea abține s-o ating pe acea fată. Să nu-mi vină s-o cuprind în brațe. Pentru moment, trebuia să mă mulțumesc că măcar respiram același aer. „În sfârșit!”, mi-am spus. „În sfârșit!”

Tara se duse lângă femeie și atinse de rama fotografiei, pe care mâna femeii tremura.

—Doamne Dumnezeule, Emerson, cum se poate așa ceva? Grace, vino puțin..., exclamă Tara când văzu poza.

—Tara, se tângui femeia, de parcă și-ar fi rugat prietena să repare ceva ce-i scăpase cu totul de sub control. Nu se poate, Tara. Nu este adevărat.

Le priveam pe toate patru în timp ce se uitau la fotografie. Încercând să accepte adevărul. O țineam de mână pe Haley, așteptând cu nerăbdare momentul în care aș fi putut să-mi țin de mână și celălalt copil, cea dintâi fică a mea; s-o cuprind cu brațele, care tânjiseră șaisprezece ani s-o strângă în îmbrățișarea lor. Am citit teama

și deruta din ochii acelei copile și am simțit cum mi se frânge inima.

—Jenny? am zis. Așa te cheamă? Am înțeles bine?

Nu auzisem prezentările prea clar.

Fata ridică încetișor privirea și răspunse cu jumătate de gură:

—Da...

—Să nu-ți fie teamă, i-am spus.

Grace se uită la mama ei:

—Nu sunt...

Tara nu confirmă imediat, dar apoi zise:

—Cred că nu, draga mea. Își așează mâna pe umărul celeilalte femei: Em, este oare cu puțință? Ce-ți mai amintesti? întrebă ea.

—Eu am născut-o la spital, zise din nou femeia. Este imposibil. Este chiar ridicol.

—Când este ziua ta naștere? am întrebat-o pe Jenny.

—Pe 31 august, șopti ea.

„Fetița mea“, mi-am spus și ochii mi se umplură de lacrimi. A trebuit să stea singurică în spital două zile, pentru că nu era mama ei lângă ea, s-o dezmierde și s-o țină în brațe. Să-i vorbească. A stat de una singură până în clipa în care moașa a răpit-o, în vârful picioarelor, furând fișele în care erau trecute datele ei personale, ștergând orice urmă ca să n-o pot găsi niciodată.

—Tu ești Lily a mea, Jenny. Sunt sigură de asta.

—Încetează! se rățoi femeia la mine și o trase pe Jenny și mai aproape de ea, iar eu mi-am dat seama că spuseseam prea multe, prea repede, dar nu putusem să mă abțin.

Fata se eliberă din strânsoarea mamei ei și alergă pe hol. Grace fugi după ea. Tara o prinse pe femeie de braț, încercând s-o oprească dacă intenționa să le urmeze pe fete.

—Las-o pe Grace, zise.

Femeia părea de-a dreptul îngrozită.

—Nu pricep ce se petrece, zise ea.

—Este Lily, spuse și Haley. E Lily.

Tara se uită la mine, ținând-o în continuare pe femeie de braț.

—Permite-mi să vorbesc cu Emerson, zise ea.

N-aș fi vrut să le las să plece. Mă temeam că Lily avea să se facă din nou nevăzută. Dar ce-aș fi putut să fac?

—De acord, am zis.

Emerson făcuse deja cale înapoi și dispăru pe culoar, vrând parcă să fugă de mine cât mai departe cu putință.

—Totuși, vă rog să nu plecați de tot, vă rog! am adăugat, dar deja plecaseră toate, iar singura care m-a auzit a fost Haley.

capitolul 66

Tara

Le-am găsit pe Grace și pe Jenny în separeul de la capătul culoarului. Stăteau direct pe podea, sprijinindu-se de una dintre canapelele de două locuri, iar fiica mea – *a mea*, căci acum eram sigură – își cuprinsese prietena cu un braț. Își ridicară privirea când eu și Emerson am intrat în încăpere.

– Mami, se plânse Jenny, spune-mi, te rog, că nu sunt fata ei! Doar faptul că semăn cu fetele acelea nu înseamnă nimic.

Emerson se așează pe băncuță. Nu mai avea pic de culoare în obraji. O mângâie pe Jenny, netezindu-i părul și cuprinzând tandru o șuviță mai groasă de păr, de parcă în felul acela ar fi putut s-o țină pe Jenny lângă ea.

– Mi-e imposibil să înțeleg cum ai putea fi tu fiica ei. Noelle n-a fost deloc implicată în nașterea ta, zise ea.

Dar îndoiala din ochii lui Emerson vorbea de la sine. Văzuserăm amândouă poza cu acele fete. Dacă ai fi înlocuit-o pe oricare dintre ele cu Jenny, nimeni nu și-ar fi dat seama de diferență.

– În scrisoarea pe care Noelle i-o scrisese Annei... nu scria și unde se afla când scăpase copilul pe jos, nu? am întrebat.

Emerson se uită în ochii mei, cu o expresie de parcă mă acuza de trădare.

– Tu chiar crezi că despre Jenny este vorba? mă întrebă ea, cu agresivitate în glas. Spune-mi și mie cum s-ar fi putut întâmpla asta!

M-am așezat pe micuța sofa din fața lor, întrebându-mă dacă să spun ceva sau nu. Cum aș fi putut să încerc să explic ce se întâmplase, fără să par lipsită de milă, cu toate că, în mintea mea, piesele puzzle-ului se îmbinau perfect?

—Noelle a fost tare supărată când ți-e venit sorocul, știindu-te singură cuc, am început, simțind toate privirile ațintite asupra mea. Pentru că Ted încerca să prindă o cursă înapoi acasă, iar Noelle era cu mine și cu Sam, îți amintești? Dar imediat după ce s-a născut Grace, a chemat o doică să ne asiste, ea urmând să meargă la tine, la spital.

—Dar la spital nici măcar *n-a ajuns*, încercă să argumenteze Emerson.

Mi-am coborât ochii în poală și-am început să-mi răsucesc verigheta de pe inelar.

—Asta ne-a spus nouă după aceea, am spus încet. M-am uitat din nou la Emerson și am adăugat: Era și normal să ne spună asta — că *n-a mai ajuns la tine*. Că era atât de obosită, încât a preferat să meargă acasă și să se culce. Nu ți-a venit cam greu să crezi asta la vremea respectivă, Em? Că nici măcar *n-a trecut să te vadă*?

Emerson se uită în alte parte. Încă ținea în mână șuvița de păr a lui Jenny.

—Mami! Jenny își astupă urechile cu ambele mâini, ca și cum așa ar fi putut să oprească tot ceea ce se întâmpla. Nu mai suport!

Simțeam o mare ușurare să aflu că eu și Grace scăpaserăm de acest coșmar, dar acum parcă re trăiam toate emoțiile care mă copleșiseră în acea zi, prin prietena mea, pe care o îndrăgeam nespus. „Spune-i lui Jenny că va fi mereu a ta”, îmi venea să zic și m-am aplecat puțin în față; Emerson păru să înțeleagă din priviri mesajul meu.

—Nu mi-e prea clar ce se întâmplă, Jenny, dar o să-i dăm noi de cap. Nu-mi pasă cine te-a născut, eu și tatăl tău te-am crescut și ești fiica noastră.

—Haley are nevoie de un transplant de măduvă osoasă, se trezi și Grace să spună. Mie trebuia să mi se facă niște analize ca să vadă dacă sunt compatibilă. Acum, trebuie doar să-ți ia ție o mostră de salivă.

—Grace, am întrerupt-o, pe un ton mai aspru decât aș fi vrut. Draga mea, trebuie să le acordăm lui Emerson și Jenny un răgaz, ca să-și dea și ele seama ce se întâmplă, să se acomodeze cu ideea. Ai uitat cum te simțeai în urmă cu câteva ore?

Grace păru să regrete sincer că nu se gândise înainte să vorbească.

—Așa este, îmi pare rău.

A trebuit să se maturizeze într-o singură zi, mi-am spus. Condusesese singură sute de kilometri. Intrase într-un spital. Fusesse de acord să se supună unor tratamente medicale ca să-și ajute așa-zisa soră, o necunoscută pentru ea. Nu mai era aceeași fată de ieri.

—Vreau acasă, zise Jenny. Nu mă pune să mă întorc în camera aceea, mamă! Te rog, nu vreau decât să mergem acasă.

Emerson se uită la mine.

—Eu zic să plecăm. Trebuie să iau legătura cu Ian.

M-am ridicat.

—Trebuie să merg înapoi și să le spun că plecăm. Va trebui să le dau datele tale de contact, Emerson, ești de acord? Și să le iau și pe ale lor, ca să ți le dau ție.

Emerson refuză, dând din cap:

—Nu vreau să mă sune.

Bineînțeles că nu voia.

—Atunci mai bine le dau numărul lui Ian.

Încuviință din cap, dar cu reținere. M-am aplecat s-o îmbrățișez pe Emerson și am sărutat-o încet pe Jenny pe creștet.

—Te iubesc, Jen. Mă întorc imediat.

Am găsit-o pe Anna stând pe marginea patului lui Haley și era evident că amândouă plânseseră. Mi-am

imaginat cum se simțeau, trezindu-se dintr-odată atât de aproape de fata pe care nu mai crezuseră s-o găsească vreodată, dar fără s-o poată atinge și nici măcar să-i vorbească.

Anna se ridică numaidecât și veni spre mine cu pași repezi.

—Cum se simte? E bine? întrebă ea.

Am dat afirmativ din cap.

—Ea și Emerson trebuie să se gândească la mai multe în acest moment, am explicat. Nici nu sunt sigure că... mă rog, îți dai și tu seama că se simt copleșite de situație. Am venit doar să-ți spun că noi plecăm, iar...

—Nu! se tângui Haley. Trebuie să vorbim cu Lily!

Am clătinat din cap.

—Îmi pare foarte rău, Haley. Jenny vrea să plece acasă și, ca să fiu sinceră, cred că așa e cel mai bine în acest moment. Dar Emerson va vorbi cu avocatul ei, iar acesta va lua legătura cu tine și cu mama ta cât de curând. Spuneți-mi cum putem să dăm de voi mai ușor.

Anna ridică o geantă diplomat de lângă canapea. Se vedea că încearcă să nu izbucnească în plâns, în timp ce scoase o carte de vizită. Adăugă și alte numere pe spatele cărții de vizită, iar eu am notat numărul de telefon al lui Ian pe o foaie din carnetul meu.

—Nu vrem să-i facem nici un rău. Lui Lily. Jenny. Anna îmi întinse cartea de vizită. Am vrea să facem totul cât mai corect cu putință. Dar Haley are nevoie...

—Știu, am zis. Dar trebuie să înțelegeți că Jenny este în stare de șoc acum. La fel și Emerson. Am încercat să zămbesc. Și eu, de fapt.

—Și noi, zise Haley. Serios!

M-am întors ca să ies din încăpere, dar Anna mă cuprinsese de braț.

—Grace este foarte frumoasă. Când am văzut-o, m-am gândit „vai, ce fată frumoasă!”, dar n-am simțit nimic... aici. Apăsă cu mâna în dreptul inimii. Însă când am văzut-o

pe Jenny, am știut imediat. Chiar dacă nu semăna perfect cu verișoarele lui Haley, mi-aș fi dat seama. Era ca și cum... am văzut în pragul ușii exact acea parte care lipsea din inima mea. Înțelegi la ce mă refer?

Am încuviințat din cap. Partea care lipsea din inima mea se afla chiar în încăperea de la capătul holului, iar în această zi deosebit de grea pentru noi toate, am simțit cum acea parte aluneca înapoi lent, cu precauție, acolo unde-i era locul.

capitolul 67

Grace

Eu și Jenny stăteam pe bancheta din spate, iar mama era la volan. A trebuit să lăsăm mașina lui Emerson în parcare de la spital. N-am avut încotro. Din toate patru, numai una ar fi fost în stare să conducă, adică mama, și nici măcar ea nu se descurca prea bine.

Toate se întorseseră cu susul în jos, în cel mai ciudat mod cu putință. Era ca și cum ar fi trebuit să-ți faci curaj pentru o sarcină deosebit de grea, ca de pildă să pășești desculț pe cărbuni încinși, și dintr-odată să afli că prietena ta cea mai bună va fi nevoită s-o facă în locul tău. Și știi exact cum se simte acea prietenă, dat fiind că ai trecut prin același lucru, iar acum te doare să-ți privești prietena suferind.

Mă mai gândisem și înainte că se întâmplă ca dragostea să te ia prin surprindere. Într-o zi, pe când aveam unsprezece ani, mi-am dat brusc seama că o iubeam pe Jenny la fel de mult ca pe mama și pe tatăl meu. Ne aflam pe plajă, în Wrightsville, stăteam întinse la soare și ne bălăceam prin valurile mării, și țin minte că mă simțeam tare fericită. M-am uitat la Jenny și i-am spus în gând „te iubesc”, așa, pur și simplu. A fost mai degrabă ca o revelație. Cam după un an, Jenny mi-a spus „te iubesc” după ce vorbiseram la telefon, exact așa cum și mamele noastre își spuneau una alteia acest lucru. Dintr-odată, mi s-a părut că văd lumea în culori mai vii. Iubirea venea la pachet și cu o doză de suferință. Acum doi ani, când Jenny și-a scrântit glezna, am stat lângă ea pe treptele verandei,

așteptând să vină ambulanța și parcă și eu îmi scrântisem glezna. Așa de rău mă simțeam.

La fel mă simțeam și acum, stând pe bancheta din spate, lângă Jenny.

—Cum sunt? întrebă Jenny. Cum sunt fata aceea și mama ei? Nici măcar nu m-am uitat prea bine la ele.

—Sunt drăguțe, i-am spus eu, încercând s-o alin, cu toate că nu aveam nici o impresie despre ele în urmă cu două ore. Instantaneu m-am dus cu gândul la răceala Annei. Dar, știi, e greu de spus, pentru că eu pur și simplu m-am înfințat acolo, în camera de spital și i-am zis Annei „Salut! Sunt fiica ta!” Era și firesc să fie speriate. Iar tu le-ai speriat și mai tare.

Emerson și mama vorbeau încet, în fața noastră. De unde stăteam, vedeam că Emerson ținea strâns în mână o batistuță de hârtie mototolită. Pe drumul de întoarcere, în prima oră n-am auzit decât „Refuz să cred asta”, „Ted o să moară când o să afle” și „Oare unde o fi bebelușul meu?” Erau mai degrabă șoapte, iar eu încercam să le acopăr spunând ceva, pentru ca Jenny să nu le audă. Am auzit-o pe Emerson vorbind la telefon cu Ted, dar atât de încet, că n-am auzit ce spunea. Oare cum avea să-i spună lui Ted că fiica lor nu era a lor?

—Așa... mai bine spune-mi despre boala asta de care suferă Haley, zise Jenny la un moment dat.

—Are leucemie, am răspuns. Am vorbit doar puțin cu ea, dar e de treabă. Parcă am simțit un dram de gelozie: dacă Jenny era într-adevăr fiica Annei, atunci ea avea o soră. Pare foarte puternică, am adăugat. N-ai zice că va muri mâine sau așa ceva, dar este posibil, am zis, neputând să mă abțin. Știam ce credea mama — că Jenny n-ar fi fost în stare să suporte toate aceste adevăruri dureroase, dar trebuia să știe adevărul. De fapt, chiar *va muri* dacă nu face un transplant, am precizat.

—Acum, or să vrea s-o fac eu, nu? întrebă Jenny.

–Nu trebuie, dacă nu vrei. Dar eu cred c-ar trebui, am zis. O soră are o șansă din patru să fie compatibilă.

Emerson trebuie să mă fi auzit, căci se întoarce spre Jenny:

–Jenny, nu te mai gânde la asta acum, bine? Până la urmă, nici nu știm foarte clar ce se petrece și chiar dacă se va dovedi că tu ești copilul pe care l-a furat Noelle, nu trebuie *neapărat* să iei o decizie acum. Nici dacă vrei să fii o parte din viața lor și cu atât mai puțin dacă ești dispusă să donezi măduvă osoasă. Cred că niciodată nu mi s-a părut Emerson mai vehementă. Dacă nu vrei, poți să nu iei nici o *hotărâre* în această privință, încheie ea.

Jenny nu zise nimic, dar când Emerson se întoarce, se întoarce spre mine:

–Și... ce presupune asta? Să fii donator?

–Mai întâi, ți se ia o probă de salivă. Dacă ieși compatibilă, trebuie să ți se recolteze și sânge. Dacă și analiza sângelui iese compatibilă, ți se va lua o parte din măduva osoasă. Asta nu știu exact cum se face. Dar dacă trebuie să treci prin asta, să știi c-am să fiu lângă tine.

–Tu aveai de gând s-o faci? întrebă ea.

–Asta nu înseamnă că și tu trebuie să faci la fel.

–Dar tu ești așa de fricoasă la fazele-astea. Și totuși, tu ai fi făcut-o.

Chiar și eu eram uimită de mine însămi.

–Poate să moară, am zis ridicând din umeri.

Jenny strâmbă din nas, apoi se aplecă înainte și o bătu pe umăr pe Emerson:

–Mami? Trebuie să văd dacă sunt compatibilă cu Haley.

Emerson se întoarce din nou spre noi. Se uită la Jenny. Apoi la mine. Am văzut că era albă ca varul, iar chipul îi era mânjit de rimel.

–Bine, zise ea. Hai c-o să vedem noi.

Lui Jenny îi sună telefonul și se uită la display:

—Este Cleve, zise către mine. Am vorbit cu el când veneam spre Washington și i-am spus ce se întâmplă. Să-i răspund?

Am luat telefonul din mâna ei.

—Salut! am zis.

—Grace! Ești cu Jenny? Unde ești? Am fost îngrijorat pentru tine! Am crezut c-o să-nnebunesc tot încercând să-mi dau seama ce se întâmplă!

Am zâmbit. Își făcuse griji.

—Sunt bine, dar sunt prea multe de povestit. Mai bine vorbim mâine, bine?

—Dar ești bine, da?

—Sunt bine, i-am răspuns.

Cleve nu era implicat în toată povestea asta. N-ar fi putut să priceapă vreodată câte se întâmplaseră. Eram acum cu *singurii* oameni care înțelegeau: mama, Emerson și Jenny. Am avut senzația că, acum, Cleve însemna o cu totul altă parte a vieții mele, una care mi se părea brusc foarte îndepărtată, și mi-am dat seama că, în această zi, când am crezut că aveam să mă transform în cu totul alt-cineva, exact asta se petrecuse, de fapt.

epilog

Tara

Wilmington, Carolina de Nord

aprilie 2011

Fusesse ideea lui Emerson să facem un ritual de purificare în casa în care locuise Noelle, iar eu eram bucuroasă că se gândise la asta. Era exact genul de lucru pe care Noelle însăși l-ar fi sugerat. Căsuța arăta cu totul altfel acum: era galbenă, avea obloanele negre și canaturile albe, era absolut adorabilă. Pe micuța verandă fuseseră așezate două balansoare albe. Arhitectul peisagist angajat de Emerson începuse cu micuța curte din față, iar azi strălucea de azalee roz și albe. Dar peisagistul nu s-a atins de colțul de grădină de care se ocupase Noelle, cel din spate. Colțul acela ne aparținea, sau cel puțin pentru următoarele câteva zile.

Săptămâna viitoare, Suzanne se va muta în căsuță. Habar nu are ce avem de gând să facem acum. De altfel, nici n-a părut s-o intereseze că Noelle s-a sinucis în această casă. Dar eram sigură că Noelle ar fi fost de acord cu ceea ce făceam azi aici.

Mașina lui Emerson este deja pe aleea din față, așa că eu mi-am parcat mașina peste drum. De când a fost renovată casa, am intrat de câteva ori în ea. Bucătăria și baia au fost complet renovate și utilate, podelele recondiționate, iar pereții fiecărei încăperi au fost zugrăviți în nuanțe calde, în stil toscan, la sugestia lui Suzanne. Parcă a durat o veșnicie – mai ales că Emerson a avut și altele pe cap –, dar iată acum căsuța în stadiu final, pregătită

s-o întâmpine cu brațele deschise pe Suzanne, care îi va da viață.

Am luat-o pe alee până în curtea din spate, ca să mai arunc un ochi la grădiniță. În jurul fântânii pentru păsări parcă răsăriseră peste noapte zeci de narcise și flori de șofran, punând și mai mult în valoare micuța statuie din bronz a fetei ridicate pe vârfuri. Îmi făcuse plăcere să îngrijesc acel petic de grădină. Îmi va fi dor de ea.

Nu știm singur și nu vom ști niciodată, dar credem c-am înțeles de ce Noelle iubea acea grădină, cu tot cu micuța adăpătoare pentru păsări și statuia fetei. Ne-am amintit că Noelle a început să planteze flori în grădiniță la scurt timp după ce Emerson i-a dat naștere fiicei ei. Până atunci, Noelle nu se mai arătase interesată de curtea casei ei, dar a îngrijit acea grădină cu mare drag. Poate, cu aceeași dragoste cu care ai îngriji un copil. Sau poate o nepoțică.

Mai cred și că Sam știa. Cred că, într-o zi, când Noelle nu a mai putut să suporte povara acestui secret absolut devastator, i-a cerut lui Sam să se vadă cu ea acolo unde știa că nu erau șanse să dăm peste ei. Un loc ca Wrightsville Beach. Poate că lui i-a spus tot, ca un client avocatului său. „Sam a știut să asculte ca nimeni altul“, zisese ea. Trebuie că i-a spus despre grădină, ceea ce l-a determinat să mă întrebe, la scurt timp după aceea: „Care-i treaba cu grădina lui Noelle?“ Pe neașteptate.

Emerson mă întâmpină în bucătărie.

– Tu te ocupi de colțul din partea de est, îmi zise și-mi înmână un bol în care ardeau înăbușit niște ierburi.

Firișoare de fum se ridicară în sus, parfumând aerul. Emerson îmi arată încotro să mă îndrept, adică spre cel de-al doilea dormitor, din partea laterală a casei.

Diseară, după ce noi vom finaliza purificarea casei, Grace și Jenny vor muta în cel de-al doilea dormitor toate gențile pline cu lucrșoare pentru bebeluși. Le va ajuta și Cleve, care a venit acasă în vacanța de primăvară. Nu pot

spune cu mâna pe inimă că Grace l-a dat uitării pe Cleve. Pot să jur că mi se pare că e mai emoționată de câte ori se află și el prin preajmă. Dar a început să iasă cu un prieten de-al lui Devon, iubitul lui Jenny. Ba chiar mi-a spus că e un tip „OK”, ceea ce înseamnă că nu-i e deloc indiferent. Grace nu va fi niciodată o carte deschisă, ca mine. Iar eu am învățat că se va retrage mai mult în ea dacă eu voi încerca să sap mai adânc. Dar dacă aștept, dacă o fac să înțeleagă că sunt aici, pentru ea, fără s-o iau la întrebări sau s-o descos, atunci va veni ea la mine, în cele din urmă. Sunt zile în care nu-mi este deloc ușor, simt că parcă aş aștepta să se usuce vopseaua. Dar fiecare mărturisire din partea ei este neprețuită pentru mine. O zi întreagă, s-a întâmplat să nu mai știu cine era și dacă noi două aveam ceva în comun. Ironia sorții, chiar în ziua în care mi-am dat seama cum trebuia să mă comport ca mamă a ei a coincis cu ziua în care m-am temut că nu mai eram mama ei.

Emerson se urcă pe o scară, cu gând să scoată bateriile detectorului de fum din tavan. După care aprinse și salvia din castronul ei, pe care îl așezase pe bufet. Suflă în ierburi, făcându-le să ardă mocnit.

—Sper să nu dăm foc la casă, zice ea și se îndreaptă spre camera care a fost dormitorul lui Noelle.

Acea cameră este situată cel mai aproape de grădină – suntem sigure că în acel loc a fost îngropată copila ei. Una dintre ficele ei, mai bine zis, căci Jenny va fi mereu fiica ei.

Jenny nu s-a dovedit a fi compatibilă cu Haley, dar Haley a reușit să primească în februarie transplantul mult-așteptat, după ce s-a găsit un donator prin baza de date globală. A avut o perioadă de convalescență anevoioasă, plină de incertitudini, cu infecții și spitalizări una după alta. Dar acum este acasă, iar ea și Jenny vorbesc pe Skype zi de zi. În fiecare minut, cum spune Grace, care este puțin invidioasă pe relația care se înfiripă între Jenny

și sora ei. Emerson trebuie să-și înfrunte și ea propriile-i gelozii, dar învață treptat s-o împartă pe Jenny cu Anna; cu toții facem asta, Emerson chiar încercând să se obișnuiască cu ideea că familia ei, extinsă de-acum, îi include și pe Anna, Haley și Bryan.

Mă îndrept spre cel de-al doilea dormitor, bucuroasă că-mi simt cea mai bună prietenă aproape. Sunt atât de fericită s-o știu aici! Pentru fiecare dintre noi, rolul de mamă nu mai este același; și acum, mai mult ca oricând, avem nevoie una de cealaltă pentru a ne obișnui cu noile noastre vieți.

Ajunsă în dormitor, pășesc încercând să trasez un cerc din mers, oprindu-mă în fiecare colț, ca să las fumul aromat să se împrăștie. În fața ferestrei, ezit. Nu mai țin minte dacă Emerson mi-a zis să trimit fumul în sensul acelor de ceasornic sau invers? Îmi vine să merg în dormitorul lui Noelle, ca s-o întreb, dar apoi zâmbesc în sinea mea. Nu sunt perfectă. Mai bine mișc bolul într-o direcție și apoi în cealaltă.

Cred că este suficient.

Trei femei, două decenii de prietenie și un secret devastator

Noelle, de profesie moașă, este îndrăgostită de viață și de meseria ei. Emerson, patroana unei cafenele, este o familistă convinsă, cu valori morale bine înrădăcinate. Tara, profesoară de artă dramatică, se străduiește să-și revină după moartea soțului și să construiască o relație apropiată cu fiica ei.

Tragica sinucidere a lui Noelle nu numai că le uluiește pe prietenele ei, ci le face să-și dorească să găsească o explicație pentru această hotărâre atât de neașteptată și definitivă. Treptat, ies la iveală lucruri macabre și înduioșătoare deopotrivă, iar minciunile, lucrurile trecute sub tăcere și faptele din trecutul lui Noelle riscă să aibă repercusiuni neașteptate asupra celor apropiați ei. Vor găsi aceștia puterea să-i ierte rătăcirile și să înțeleagă măsura în care destinul unui om este supus fatalității?

Diane Chamberlain este autoarea a mai mult de douăzeci de bestselleruri. Cărțile ei au fost distinse cu prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și traduse în cinci-sprezece limbi.



Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-816-7



9 786066 008167